

னானக்கபர்

சந்நிதியான் ஆச்சிரமம்

2021

286, 287ஆவது மலர்

ஐப்பசி
கார்த்திகை

ஸ்ரீ
முருகா

வெளியீடு:

சந்நிதியான் ஆச்சிரம கைவ கலை பண்பாட்டுப் பேரவை

குறள் வடி

பொருள் :

நில்லா தவற்றை நிலையின என்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை.
நிலையில்லாதவற்றை நிலையுடையன என்று நினைக்கின்ற
அற்பு அறிவு கீழ்ப்பட்ட தன்மையுடையதாகும். (331)

பொருள் :

கூத்தாட் டவைக்குழாத்து அற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கும் அதுவிளிந் தற்று.
ஒருவனிடத்துப் பெருஞ் செல்வம் உண்டாதல் கூத்தாடுகின்ற
சபையில் அதனைப் பார்க்கக் கூட்டம் வந்து கூடினாற்
போன்றது; செல்வம் கெட்டுப்போதல் கூத்தாட்டம் முடிந்ததும்
அக்கூட்டம் கலைந்துபோவதைப் போன்றது. (332)

நர்சிந்தனை

மறப்பேனோ குருநாதன் தன்னை

சிவசிவ என்னச் சிவகதியாமே

கவிவிருத்தம்

அஞ்செழுத் தாலே அரனடி காணலாம்
அஞ்செழுத் தாலே அகிலத்தை யாளலாம்
அஞ்செழுத் தாலே அகவினை தீர்க்கலாம்
அஞ்செழுத் தாலே அகவினை நெஞ்சம் புகுந்ததே 13

ஆறாறுக் கப்பால் ஆனந்தக் கூத்து
ஆறாறுக் கப்பால் ஆனந்த வீடு
ஆறாறுக் கப்பால் ஆர்தான் ஈடு
ஆறாறுக் கப்பால் சென்றோரைக் கூடு 14

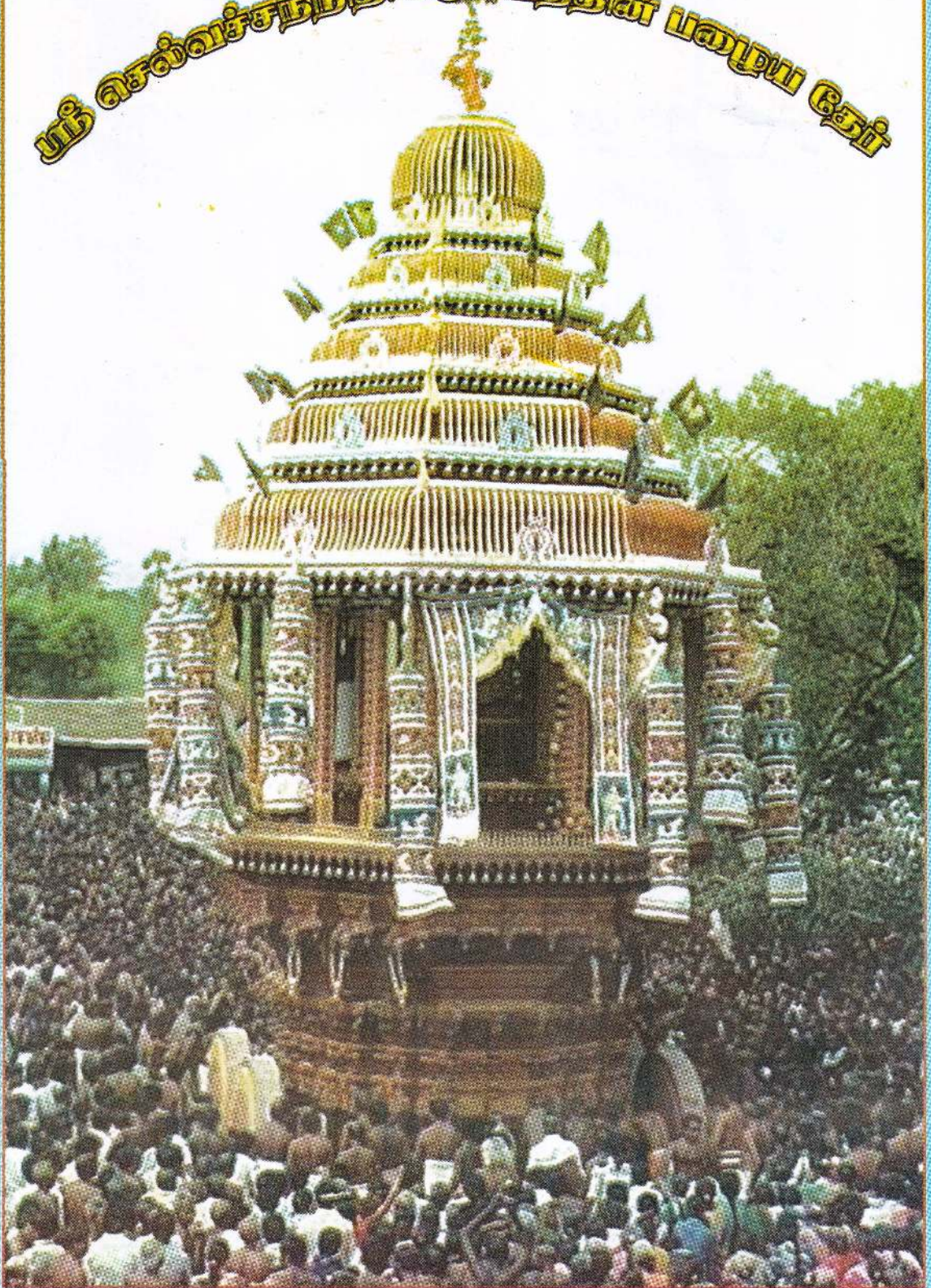
னானச்சுடர்

வெளியீடு

சந்நிதியாள் ஆச்சிரம சைவ கலை பண்பாட்டும் பேரவை

ஸ்ரீ ஸைவச்சந்திரி உலையக்கிள் யாழ்ப்பாணம்

நானாச்சாட்டம்

வெளியீடு - 3

சுடர் - 286

2021

பொருளடக்கம்

ஜப்பசி

மகிழ்ச்சி வாழ்வின்...	சி. நற்குணலிங்கம்	01 - 02
திருவாசகம்	சு. அருளம்பலவனார்	03 - 05
பக்தி நெறி அறிவித்த...	யூ.பி. ஆனந்தம்	06 - 07
திருவிளையாடற் புராண வசனம்	ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர்	08 - 10
சிவம் பாலிக்கத் தவமியற்றிய...	கே.எஸ். சிவஞானராஜா	11 - 12
வழித்துணை	ஆசுகவி செ. சிவசுப்பிரமணியம்	13 - 14
குறள் கூறும் இல்லை...	இ. சிவயோகநாதன்	15 - 16
திருமூலர் திருமொழி	ஆ.தா.இ ஜெயபாலன்	17 - 19
சிவபுராணம் எமது ஆத்ம...	எஸ்.ஆர். சரவணபவன்	20 - 22
தானம்	திருமதி ஜெ. இராஜேஸ்வரி	23 - 24
நித்திய அன்னப்பணி	சந்நிதியான் ஆச்சிரமம்	25 - 27
தாய்மை	மு. செல்வத்தம்பி	28 - 31
தமிழ்ப் பெண் கவியரசிகள்	இரா. செல்வவடிவேல்	32 - 36
ஈசனின் நாமத்தால்...	இணையம்	37 - 38
ஆலயத்தின் உட்பொருளும்...	செல்வி ச. சரணியா	39 - 40

சுடர் - 287

பொருளடக்கம்

கார்த்திகை

மாணுடத்தின் மேன்மை...	கு. சோமசுந்தரம்	41 - 43
திருவாசகம்	சு. அருளம்பலவனார்	44 - 47
கந்தபுராணமும் ஈழத்து...	த. செல்வசோதி	48 - 53
திருவிளையாடற் புராண வசனம்	ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர்	54 - 56
இராமநாம மகிமை	வி. செல்வரத்தினம்	57 - 58
வழித்துணை	ஆசுகவி செ. சிவசுப்பிரமணியம்	59 - 60
இயற்கையே இறைவன்	மு. செல்வத்தம்பி	61 - 63
ஆலயத்தின் உட்பொருளும்...	செல்வி ச. சரணியா	64 - 65
கலியுகத்தில் வாழ்வாங்கு....	எம்.பி. அருளானந்தன்	66 - 67
சந்நிதியான் ஆச்சிரமம்	ஆ. விநாயகமூர்த்தி	68 - 69
நித்திய அன்னப்பணி	சந்நிதியான் ஆச்சிரமம்	- 70
அஹிம்சை	திருமதி ஜெ. இராஜேஸ்வரி	71 - 72

**ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள்
அருள் செய்த
திருச்செந்தூர்க் கந்தர் கலிவெண்பா**

அகந்தை உரைப்பமறை ஆதி எழுத்தென்று ஒன்று உகந்த பிரணவத்தின் உண்மை - புகன்றிலையால்	91
சிட்டித் தொழிலதனைச் செய்வதெங்ஙன் என்றுமனம் குட்டிச் சிறையிருத்தும் கோமானே - மட்டவிழும்	92
பொன்னம் கடுக்கைப் புரிசடையோன் போற்றிசைப்ப முன்னம் பிரமம் மொழிந்தோனே - கொன்னெடுவேல்	93
தாரகனும் மாயத் தடங்கிரியும் தூளாக வீர வடிவேல் விடுத்தோனே - சீரலைவாய்த்	94
தெள்ளுதிரை கொழிக்கும் செந்தூரில் போய்க்கருணை வெள்ளம் எனத் தவிசின் வீற்றிரந்து - வெள்ளை	95
கயேந்திரனுக்கு அஞ்சல் அளித்துக் கடல்குழ் மயேந்திரத்தில் புக்க இமையோர் வாழச் - சயேந்திரனாம்	96
சூரனைச் சோதித்துவரு கென்றுதடம் தோள்விசய வீரனைத் தூதாக விடுத்தோனே - காரவுணன்	97
வானவரை விட்டு வணங்காமை யாற்கொடிய தானவர்கள் நாற்படையும் சங்கரித்துப் - பானு	98
பகைவன் முதலாய பாலருடன் சிங்க முகனைவென்று வாகை முடித்தோய் - சகமுடுத்த	99
வாரிதனில் புதிய மாவாய்க் கிடந்தநெடும் சூருடலம் கீண்ட சுடர் வேலாய் - பேராவுணன்	100
அங்கம் இரு கூறாய் அடன்மயிலும் சேவலுமாய்த் தூங்கமுடன் ஆர்த்தெழுந்து தோற்றுதலும் - அங்கவற்றுள்	101
சீறும் அர வைப்பொருத சித்ரமயில் வாகனமா ஏறி நடாத்தும் இளையோனே - மாறிவரு	102
சேவல் பகையைத் திறல்வேர் பதாகைஎன மேவத் தனித்துயர்ந்த மேலோனே - மூவர்	103
குறைமுடித்து விண்ணம் குடியேற்றித் தேவர் சிறைவிடுத்து ஆட்கொண்டு அளித்த தேவே மறைமுடிவாம்	104
சைவக்கொழுந்தே தவக்கடலே வானுதவும் தெய்வக் களிற்றை மணம்செய்தோனே - பொய்விரவு	105

சுடர் தரும் தகவல்

தனிப்பட்ட ஒவ்வொரு மனிதனது வாழ்க்கையிலும் மொழியும் மதமும் முக்கியமானவையாக அமைந்துள்ளன. தனிப்பட்ட மனிதனது வாழ்வியலுடன் பல்வேறு வகையில் அவன் பேசுகின்ற மொழியும் அவன் பின்பற்றுகின்ற மதமும் பின்னிப்பிணைந்து காணப்படுவதுடன் அவனது வாழ்வியலின் போக்கைத் தீர்மானிப்பதிலும் அவனது மொழியும் மதமும் பெரும் பங்கு வகிப்பதையும் காண முடிகிறது. முக்கியமாக அவனது ஜீவாத்மாவை வழிப்படுத்துவதில் இவை இரண்டுமே பிரதான இடத்தை வகித்துக்கொண்டிருப்பதை நாம் ஒவ்வொருவருமே உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

அதே நேரம் சமூகரீதியாக ஒருவனை அடையாளப்படுத்தும்பொழுது அவனது மொழியும் அவன் பின்பற்றுகின்ற மதமும் இணைகின்றபொழுது அது மிகவும் முக்கியமானதும் துல்லியமானதுமான அடையாளமாக நோக்கப்படுகின்றது. இலங்கையை எடுத்துக்கொண்டால் தமிழ்மொழி பேசுபவர்கள் எல்லோரும் தமிழர்களாக நோக்கப்பட்டாலும் மொழியுடன் மதத்தையும் இணைக்கும்பொழுதுதான் ஒவ்வொரு சமூகக் குழுக்களையும் சிறப்பாக இனம்கண்டு அடையாளப்படுத்தக் கூடியதாகவுள்ளது.

இந்தவகையில் இலங்கையில் தமிழைத் தாய்மொழியாகவும் இந்து மதத்தை தமது வழிபாட்டு மார்க்கமாகவும் கடைப்பிடிக்கின்ற மக்கள் ஒரு தனித்துவமான மக்கள் சமூகமாகக் கணிக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் இலங்கையின் எந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்தாலும் இவர்களின் வாழ்க்கை முறை, பண்பாடு, நாகரிகம் என்பன எல்லாம் இந்த மக்கள் தொகுதியை தனித்துவமானதாக வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. சுருக்கமாகக் கூறுவதானால் பிரதேச ரீதியான ஒரு வேறுபாட்டைத் தவிர ஏனைய அம்சங்கள் எல்லாவற்றிலும் இவர்கள் ஒற்றுமைப் பண்புள்ளவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். இந்த ஒற்றுமைப் பண்பை மேலும் வளர்க்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமானதும் அவசரமானதும் என்பதை நாம் அனைவரும் உணருதல் வேண்டும். ஈழத்தில் சைவமும் தமிழும் இணைந்ததாகவே வளர்க்கப்பட வேண்டும்.

இலங்கையில் எல்லாக் கிராமங்களிலும் முக்கியமாக பெரும்பான்மை மக்கள் மத்தியில் வாழுகின்ற சைவ சமயத்தைப் பின்பற்றுகின்ற தமிழர்கள் கடந்த காலங்களில் ஏற்பட்ட அசம்பாவிதங்களால் தாம் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ தமது அடையாளங்களை இழந்து வருவதை நாம் காணமுடிகிறது. இதனை வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழுகின்ற சைவ சமயத்தவர்கள் உணர்ந்து அவர்களை நாடிச்சென்று அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை வழங்கி அவர்கள் தமது அடையாளத்தை இழந்து போகாது பாதுகாப்பது மிகவும் அவசியமானதாகும்.

**அன்னமிட்டு அடியோரை வாழ்த்தினால்
மன்னனாக வாழலாம்**

சென்னெல் வயல்குழும் தொன்மை வரலாற்றுத்
 தொண்டைமா னாற்றில் உறைவோனே
 தேவ ருடன்முனிவர் சிறந்த தலமிதென்று
 தேடி வந்து வணங்குஞ் சேயோனே
 அன்னை யென்று மெமது அப்பனென்று முனது
 ஆலயத்தில் வந்து அடைந்து நாம்
 ஆறு முகனேவடி வேலவனே யென்று
 அரற்றுஞ் சத்தம் உனக்குக் கேளாதோ
 வன்ன மயில்மீ தேறி இன்னும் உலகில் சென்று
 வசிக்குந் தொண்டரிடர் களையோனே
 வான மகளை யன்றி கான வள்ளியையும்
 மகிழ்ந்து மணமயரும் பெருமானே
 இன்னும் பொறுத்திருக்கும் எம்மைச் சோதியாதெம்
 இடரெலாம் களைய உடன் வாராய்
 ஈடிலாத உனை நாடுமக்களைக் காப்பாய்
 இணையில் குமார சுவாமிப் பெருமானே
 அன்னையென்று வந்தவரை
 என்னவென்று கேட்டருளும்
 ஆற்றங்கரை வீற்றிருக்கும் ஐயா! முருகா!
 ஆறுமுகம் பன்னிருகை
 அரியவடி வேலை யேந்தும்
 அற்புதனே சிற்பரனே அன்புக் குமரனே
 இன்னல்பட்டு வந்தவரை
 கன்னலென அமுதை யூட்டி
 கலங்காமல் கைகொடுக்கும் கார்த்திகேயனே
 காலைமாலை வேலை செய்துள்
 ஆலயத்தில் எங்களுக்கு
 காட்சிதரும் மாட்சியான கருணைக் கடலே
 பொன் மறந்து பொருள் மறந்து
 உன்னைத்தொழ எம்மை வைத்தாய்
 பேரருளை மாரியெனப் பொழிவானே
 பூத நாதா சோதிநாதா
 வேத நாதா சந்நிதியில்
 புண்ணியனே இன்று எம்மை ஏனோ மறந்தாய்
 சின்னஞ்சிறு பாலகரும்
 பென்னம் பெரு முதியவரும்
 செய்வ தொன்று மறியாமல் திகைக்கின்றார்
 சீராக வாழவுனை
 நேராகக் கால்பிடித் தோம்
 சீக்கிரம்வா சந்நிதியிற் பெருமானே

-எவ. க. சிற்றும்பலம்-

ஐப்பசிமாத சிறப்புப்பிரதி பெறுவோர் விபரம்

<p>A. சண்முகராஜா
(லண்டன்)</p> <p>M. சதாசிவமூர்த்தி
(கனடா)</p> <p>சி. மகேஸ்வரன்
(பிரதிக் கல்விப்பணிப்பாளர், புத்தூர்)</p> <p>செ. ஞானசபேசன்
(கிராம அலுவலர், ஏழாலை)</p> <p>சி. உதயகுமார்
(கிராம அலுவலர், கைதடி)</p> <p>தலைவர்
(ப.நோ.கூ. சங்கம், கட்டைவேலி)</p> <p>தி. இரவீந்திரநாதன்
(அதிபர், கலைமணி வீதி,
கட்டைப்பிராய்)</p> <p>திருமதி கமலாம்பிகை ஸ்ரீஸ்கந்தராசா
(சுண்ணாகம்)</p> <p>ம. குகதாசன்
(வரணி)</p> <p>க. கோபாலசுந்தரம்
(மாருதி மோட்டோர்ஸ், உடுப்பிட்டி)</p> <p>உரிமையாளர்
(நந்தினி என்ற்பிரஸ், யாழ்ப்பாணம்)</p> <p>செ. ரவிசாந்
(குப்பினான்)</p> <p>நா. செல்வராஜா
(கொக்குவில்)</p> | <p>சி. சேது
(அச்சவேலி)</p> <p>S. செல்வராசா (செல்வி)
(சேவிஸ் ஸ்ரேஷன், புலோலி)</p> <p>மு. அப்புலிங்கம்
(கோண்டாவில் கிழக்கு)</p> <p>திருமதி ப. சொக்கநாதன்
(கொக்குவில்)</p> <p>ந. சிவக்குமார்
(ராஜன் எலக்ரோனிக், அச்சவேலி)</p> <p>திருமதி சசிலேகா ஜெயராஜன்
(ஆசிரியர், தோப்பு, அச்சவேலி)</p> <p>ப. தியாகராஜசர்மா
(திருமகள் வாசா, ஆவரங்கால்)</p> <p>மகாலிங்கம் செல்வமணி
(ஊரெழு மேற்கு, சுண்ணாகம்)</p> <p>K. முகுந்தன்
(ஞானபண்டிதர் பாடசாலை அருகில்,
கொக்குவில்)</p> <p>நா. நாகராசா
(பக்கிஸ்லேன், மானிப்பாய்)</p> <p>ந. மணிவண்ணன்
(இரும்புமதவடி, வதிரி)</p> <p>இராதாகிருஷ்ணன் கிரிதரன்
(தம்பலடி, பொலிகண்டி)</p> <p>ஆ. யோகதாசன்
(பூதவராயர் கோவிலடி, உரும்பராய்)</p> |
|---|--|

செ. இராசநாயகம்
(காப்பாளர், இ.போ.ச, அல்வாய்)

K. சீவரெட்ணம்
(கஸ்தூரியார்வீதி, யாழ்ப்பாணம்)

கனகன் சின்னத்தம்பி
(சிறுப்பிட்டி மேற்கு, நீர்வேலி)

வே. முருகவேள்
(நெடியகாடு, வல்வெட்டித்துறை)

க. சத்தியதாஸ்
(வில்லிசைக் கலைஞர், சிறுப்பிட்டி)

வ. இராசநாயகம்
(கவிதா பொடி பில்லேர்ஸ், கரவெட்டி)

ரூபினி வசந்தகுமார்
(யாழ்ப்பாணம்)

உரிமையாளர்
(ஸ்ரீதேவி தொலைத்தொடர்பகம்,
அச்சுவேலி)

விக்னேஸ்வரி கணேசநாதன்
(நீர்வேலி)

சி. பத்மராசா
(நவிண்டில், கரணவாய்)

T.R. இரத்தினவேல்
(அரசவீதி, உரும்பராய்)

A. முரளிகரன்
(ஊரெழு)

பா. இந்துராணி
(மல்ரி ஓயில், இணுவில்)

சு. சுந்தரலிங்கம்
(வேவில் லேன், வல்வெட்டி)

வீ. வடிவேலு
(தும்பளை தெற்கு, பருத்தித்துறை)

Dr தர்மலிங்கம்
(நீர்வேலி)

சிவலிங்கம் சுகந்திகா
(ஆதியாமலை, உடுப்பிட்டி)

த. கனகம்
(பன்னாலை, நீர்வேலி வடக்கு)

நவரத்தினம் இந்திரமோகன்
(சண்டிலிப்பாய் மேற்கு)

திருமதி சிவநிதி முருகானந்தன்
(கட்டுடை, மானிப்பாய்)

இராசரத்தினம் வேல்குமார்
(இணுவில்வீதி, மானிப்பாய்)

P. சபாநாதன்
(யாழ்வீதி, மானிப்பாய்)

M. செந்தூரன்
(வண்ணார்பண்ணை, யாழ்ப்பாணம்)

க. முருகானந்தம்
(காளிகோவிலடி, மல்லாகம்)

த. சொக்கலிங்கம்
(இணுவில் தென்மேற்கு)

பா. சியாமளநாயகி
(சுண்ணாகம் கிழக்கு)

கிட்டிணன் ஜெயக்குமார்
(சிவன்வீதி, சிறுப்பிட்டி மேற்கு)

கு. ஜெகதீஸ்வரன்
(இராசவீதி, கோப்பாய் வடக்கு)

கி. ஜெயக்குமரபதி
(இடைக்காடு, அச்சுவேலி)

க. துரைராசா
(சுதுமலை தெற்கு)

அருச்சுனன் சுனோஜா
(தும்பளை தெற்கு)

சி. புஸ்பரதி
(கரணவாய் மத்தி)

இ. சிவபாதம்
(நீலமயில் வாசா, அல்வாய்)

கார்த்திகைமாத சிறப்புப்பிரதி பெறுவோர் விபரம்

<p>S. சதாசிவமூர்த்தி
(கனடா)</p> <p>K. கனகசபேசன்
(கனடா)</p> <p>உரிமையாளர்
(E.S.P.நாகரெட்ணம் அன்கோ, யாழ்ப்பாணம்)</p> <p>ச. ஜெயதாசன்
(கருகம்பனை, காங்கேசந்துறை)
திருமதி தங்கராசா சரஸ்வதி
(புலோலி மேற்கு)</p> <p>ச. வைத்தியநாதக்குருக்கள்
(கந்தவனக்கடவை, பொலிகண்டி)</p> <p>உரிமையாளர்
(சிவா பிரதேர்ஸ், யாழ்ப்பாணம்)</p> <p>மா. ஞானலிங்கம்
(ஆசிரியர், அபிராமி மகால்,
அச்சவேலி)</p> <p>க. தங்கராசா
(ஜெயகணேசா ஸ்ரோர்ஸ்,
பருத்தித்துறை)</p> <p>சி.வ. முருகையா
(ஆசிரியர், பரராஜசேகரப்பிள்ளையார்
கோயிலடி, இணுவில்)</p> <p>து. நாகேந்திரம்
(நல்லூர்)</p> <p>S. மங்களரூபன்
(கல்வளை வீதி, சண்டிலிப்பாய்)</p> <p>சின்னையா ரஞ்சிதமலர்
(மல்லாகம்)</p> <p>த. கணபதிப்பிள்ளை
(உடுப்பிட்டி)</p> | <p>கி. பகவத்சிங்கம்
(இளை. அதிபர், நீர்வேலி)</p> <p>ம.க. ஸ்ரீதரன்
(கரவெட்டி)</p> <p>இ. தம்பிரத்தினம்
(முருகேச பண்டிதனார் வீதி,
சுண்ணாகம்)</p> <p>திருமதி P. குகதாசன்
(K.K.S. வீதி, இணுவில்)</p> <p>P. நமசிவாய
(அல்வாய் மத்தி)</p> <p>வ. செல்லத்துரை
(சங்கீத கலாபூஷணம், அச்சவேலி)</p> <p>இ. சிவராசா
(கரவெட்டி கிழக்கு)</p> <p>சி. விஜயகுமாரன்
(உரும்பராய்)</p> <p>தி. ஸ்ரீராகவன்
(வியாபாரிமுலை, பருத்தித்துறை)</p> <p>செல்வநேசன் கஜன்
(கல்வளை வீதி, சண்டிலிப்பாய்)</p> <p>க. பரராஜவிருந்தம்
(காவில், கரணவாய்)</p> <p>சு. தில்லையம்பலவனார்
(இளை. விவாகப் பதிவாளர், புத்தூர்)
கந்தசாமி கதிர்காமத்தம்பி
(மல்லியோடை, வல்வெட்டி)</p> <p>K. மகேந்திரன் J.P.
(நவநீதபதி, இமையாணன்)</p> <p>திரு செந்தில்நாதன்
(கொக்குவில் கிழக்கு)</p> |
|--|---|

R. பத்மா

(சுண்டுக்குளி)

கே.எஸ். ஆனந்தன்

(இணுவில்)

வைத்திலிங்கம் உதயமலர்

(கரணவாய் தெற்கு)

யோகராசா குமார்

(ஆலடி வீதி, மட்டுவில் கிழக்கு)

அ. தில்லைநாதன்

(சிவன்வீதி, ஆவரங்கால்)

செ. பாலச்சந்திரன்

(K.K.S. வீதி, யாழ்ப்பாணம்)

சுபத்திரா விவேகானந்தன்

(அளகொல்லை, அளவெட்டி)

த. சந்திரசேகரம்

(நாகர்கோவில்)

கனகலிங்கம் மயூரன்

(பாரதிவீதி, அச்சுவேலி)

ச. வதனி

(நீர்வேலி மேற்கு)

மு. பாலசிங்கம்

(சுண்ணாகம்)

நீ. மயில்வாகனம் J.P.

(வருணன், அச்சுவேலி)

T.N. இராஜா

(பொன்கிளர், சங்காளை)

சோதிரட்ணம் அனுஷியா

(அரசடி சந்தி, நவாலி)

செ. உமாபதி

(பிராமண வீதி, தும்பளை)

V. சந்தனத்தேவன்

(தூதாவளை, கரணவாய்)

ஐயாத்துரை நடராசா

(சிவசிதம்பரம் வளவு, கரவெட்டி)

S. செந்தூரன்

(மாருதி இல்லம், மாறாப்புலம், அல்வாய்)

திருமதி தயாநிதி சுசிகலா

(தெல்லிப்பழை)

செ. சுப்பிரமணியம்

(யாழ்ப்பாணம்)

A. பிரதாபன்

(சந்திரபுரம், உடுவில்)

வை. இராசேந்திரம்

(இணுவில்)

C.H. புவனேஸ்வரி

(மானிப்பாய்)

திருமதி ஆறுமுகம் உமாதேவி

(பண்ணாகம், சுழிபுரம்)

திருமதி கிருஷ்ணகுமாரி

கனகசிங்கம்

(உரும்பராய்)

V.S. மருதலிங்கம்

(அரசடி சந்தி, மானிப்பாய்)

அ. பாலேஸ்வரி

(கதிரிப்பாய், அச்சுவேலி)

செல்வி க. கமலாம்பிகை

(ஆதவன் ஸ்ரூடியோ, மீசாலை)

க. திருச்செந்தூர்

(வீரப்பதிராஜன், கரணவாய்)

K. தங்கவேலாயுதம்

(பருத்தித்துறை)

சிவகுரு குகதாசன்

(செல்வமதி, ஆவரங்கால்)

வ. தம்பையா

(கலட்டி வளவு, புலோலி மத்தி)

மோகன் புவனா

(புத்தூர்)

திருமதி செல்வநாயகி

ஞானசுந்தரம்

(செங்குந்தா வீதி, கரவெட்டி கிழக்கு)

வைத்திலிங்கம் பிரபாகரன்

(துரைவீதி, கொக்குவில்)

திருமதி பிரதீபன் பிரதீபா

(அச்சுவேலி)

மகிழ்ச்சி வாழ்வின் பாதி பலம்

- திரு சி. நற்குணலிங்கம் அவர்கள் -

மகிழ்ச்சி என்பது ஒரு விடுதலை நிலை. மகிழ்ச்சி உள்ளத்தின் ஒரு உணர்ச்சி. “வாழ்க்கையில் நாம் நல்ல மனநிலையில் இருப்பதும், அத்துடன் எந்த அளவு மனநிறைவுடன் இருக்கிறோம் என்ற இவ்விரு நிலைகளின் கலவையே மகிழ்ச்சி” என்கிறது அறிவியல் ஆய்வுகள். இருக்கும்வரையே இந்த வாழ்க்கை. இதற்கிடையில் எத்தனை வேட்கை.

ஓர் அர்த்தமுள்ள வாழ்க்கையை வாழ்வதாகக் கொண்டிருக்கும் நிறைவான மனநிலையும், அமைதியான மனமும் பெரும்பாலும் மாறாத வகையில் நிலைத்த மகிழ்ச்சியைத் தரவல்லது. மனித வாழ்க்கையின் ஒரே குறிக் கோள் மகிழ்ச்சியாக இருப்பது. நாம் வாழும் வீட்டில் எத்தனை வசதி இருக்கிறது என்பதை விட எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறோம் என்பதுதான் முக்கியம். நீங்கள் உங்களை மற்றவர்களுடன் ஒப்பிடுவதை நிறுத்தினாலே உங்களில் மகிழ்ச்சி வெளிப்படும்.

குடிக்கு அடிமையானவன், கொள்ளைக்காரன், கடத்தற்காரன், ஊழலில் ஈடுபடுபவன், கற்பழிப்பு, களவு, சமூகச் சீரழிவுகளில் ஈடுபடுபவர்கள் தம் வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியைத் தேடினாலும் காணமுடியாது. சிலர் பணம் வந்தால் மகிழ்ச்சிதான் என நினைக்கலாம். அதிக பணம் என்றால் அதிக மகிழ்ச்சி என்ற சமன்பாடு வாழ்க்கையைப் பொறுத்தவரையில் ஒத்துவராத கணக்கு. உண்மையில் வாழ்க்கை இன்பம் தரும் கலை. வாழ்க்கையை எவ்விதம் கையாளுகிறோமோ அவ்விதம் அதன் பலனை அடைய முடியும். நமக்கென்று அமைக்கப்பட்ட வாழ்க்

கையை நேர்மையாக வாழ்ந்து மகிழ்ச்சி கொள்ள வேண்டும்.

ஒவ்வொருவருக்கும் தம் தனிப்பட்ட விருப்பங்கள், ஆசைகள் நிறைவேறும் போது மகிழ்ச்சியைத் தரும். ஒருவருக்கு தொழில் கிடைத்தல், புது மனை கட்டுதல், வாங்குதல், வாகனம் வாங்குதல், காதல் நிறைவேறுதல், குழந்தை கிடைத்தல், திருமணம் நடத்தல் ஆகிய நம்மால் முடிக்கப்பட்ட நிகழ்வுகளால் அந்நாளில் மகிழ்ச்சி அடையலாம். துன்பத்தை தவிர்ப்பதன் வழியாகவும் மகிழ்ச்சியை அடையலாம். எமக்கான கடமைகளை நிறைவேற்றி இருக்கிறேன் என்ற உணர்வுடன் வாழ்க்கையை நகர்த்துவதே அபார மகிழ்ச்சி தரும் விடயமாகும். உங்களது மென்திறன்கள், உங்கள் எதிர்கால தொழில் வெற்றிக்கு மட்டுமல்ல சுய வெற்றிக்கும், மகிழ்ச்சிக்கும் மிகவும் முக்கியமானது. மகிழ்வாக இருக்க, முயற்சி எடுத்து காரியமாற்றும் மனப்பக்குவமும் தேவை. வாழ்க்கை என்ற புத்தகத்தில் சில பக்கங்கள் துக்கத்தைத் தரலாம். அதற்காகப் படிப்பதைப் பாதியில் நிறுத்திவிடக்கூடாது. அடுத்த பக்கங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தரலாம். அதனால் படித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். எது இல்லையோ அதை நினைத்து வருத்தப்படுபவர்கள் இங்கு அதிகம். எது இருக்கிறதோ அதை நினைத்து மகிழ்ச்சி அடைபவர்கள் குறைவு. “உனக்குக் கீழே உள்ளவர்கள் கோடி அதை நினைத்துப் பார்த்து நிம்மதி நாடு” இது கவியரசர் கண்ணதாசன் பாடல் வரிகள். மகிழ்ச்சி நிலைக்க நிறைவான மனம், எவ்வித மாறுதலாலும் பாதிப்படையாத மனம் என இவ்விருவகையான

வெற்றி பெறுவது மிகவும் எளிதானதே. என்ன செய்கிறாய் என்பதை அறிந்து செய்.

எண்ணங்களும் இணைந்திருக்க வேண்டும். வாழ்க்கை நிலை மாறலாம். உணர்வுகளும் மாறிக்கொண்டே போகலாம். ஆனால் இருப்பதைக்கொண்டு வாழும் நிறைவான மன நிலையும், எதற்கும் அசைந்து கொடுக்காத மனநிலையும் மகிழ்ச்சியைத் தக்க வைக்கும். தொடர் பயிற்சியால், விடாமுயற்சியால் நாம் மகிழ்ச்சியான மனநிலையை அடைய எம்மைப் பழக்கப்படுத்திக்கொள்வதில் அக்கறை குறைவு. மனதைக் கட்டுப்படுத்தும் திறன் எம்மிடமே உள்ளது. இதைக்கொண்டு நிலையான மகிழ்ச்சியை அடையலாம் என்பது அறிவியல் கூறும் முடிவு. மன மகிழ்ச்சி என்பதற்கு இறுதி இலக்கு இல்லை. அது நகர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். இலக்கை அடைந்து விட்டோம் என நினைத்து மகிழ்ந்தாலும், பின் மகிழ்ச்சியைத் தேடி பயணம் தொடரத்தான் செய்யும். மகிழ்ச்சியாக இருப்பது திடீரென்று நடந்துவிடுவதில்லை.

மகிழ்ச்சி வாழ்வின் வளர்ச்சி. “மகிழ்ச்சி என்ற உணர்ச்சி இல்லாவிட்டால், வாழ்க்கை சுமக்கமுடியாத பெரிய சுமையாகிவிடும்” என்றார் பெர்னாட்ஷா. “மகிழ்ச்சி இன்றி எந்தவொரு சாதனையும் நடந்ததில்லை” என்றார் தத்துவமேதை எம்ர்சன். மகிழ்ச்சி முகமலர்ச்சியுடன் இருந்தால், எந்தக் காரியத்தையும் எளிதில் சாதித்துவிடலாம். இப்படியான முகத்தைப் பார்ப்பது அருமை. “மலர்ந்த முகம் சாதாரண உணவையே விருந்தாக்கிவிடும்” என்பது இங்கிலாந்துப் பழமொழி. “ஒருவன் சிரிக்கும்போதெல்லாம் மரணம் ஒத்திபோடப்படுகிறது” இது இத்தாலியப் பொன்மொழி. “மனிதனுக்கு ஒளியைக் கொடுக்கக்கூடியது மகிழ்ச்சிதான்” என எல்வன்சன் கூறியுள்ளார். “பிறரது அவமானத்தில் மகிழ்ச்சி கொள்பவர்களும் உள்ளனர். தாங்களும் அந்தச் சந்தர்ப்பத்துக்காகக் காத்திருப்பதை மறந்துவிட்டார்

கள்” இது கவியரசர் கண்ணதாசன் கூற்று. மகிழ்ச்சியும், மனநிறைவும் மிக்க வாழ்வு குறித்தே ஒவ்வொரு மனிதனும் கனவு காண்கின்றான். சமூக முதலீடான மனிதமனம் ஆரோக்கியமாக, மகிழ்ச்சியாக இருந்தால்தான் ஆரோக்கியமாகச் சிந்திக்க முடியும். அவ்வாறான சிந்தனைதான் நல்ல விளைவுகளைக் கொண்டுவரும். “மகிழ்ச்சியால் குணப்படுத்த முடியாத நோயை, உலகில் எந்த மருந்தாலும் குணப்படுத்த முடியாது” என்கிறார் கொலம்பிய எழுத்தாளர் கப்ரியல். சோகங்களை அழித்தால் மகிழ்ச்சியான எண்ணம்தான் மகிழ்ச்சியை அளிக்கும் சக்தி. வாழ்வின் சுறுசுறுப்பு உடற்பயிற்சி, ஆரோக்கிய மனநிலை, சுகாதார சுற்றுச்சூழல், நகைச்சுவை உணர்வு, உண்மையின் உறவுகள், அளவான செல்வம், பிறர்நலன் பேணல், நேர்மறை நடத்தை, சமூக வலைத்தளங்களால் அடித்துச் செல்லப்படாமை போன்ற காரணிகள் மனிதனின் மகிழ்ச்சிக்கு வழிவகுக்கின்றன. மகிழ்ச்சிதனை, தன் வாழ்வில் பெறுவது மட்டுமன்றி, பிறரையும் மகிழ்விப்பது மகிழ்ச்சியின் உச்சமாகும். மகிழ்ச்சியே வெற்றிக்குத் திறவுகோல். மகிழ்ச்சி என்ற திரியை வைத்துக் கொண்டே வாழ்க்கை என்ற விளக்கை ஏற்றமுடியும்.

மகிழ்ச்சியை ஒத்திவைக்கக் கூடாது. மகிழ்ச்சியைத் தேடி செல்வத்துக்குப் பின்னால் ஓடி மிச்சம் மீதி இருக்கும் கொஞ்சநஞ்சு மகிழ்ச்சியையும் தொலைத்தவர்கள் அதிகம். உங்கள் மகிழ்ச்சி எது என்று தேர்வு செய்யும் உரிமை உங்களிடம்தான் உள்ளது. உங்கள் மகிழ்ச்சி எது? அது உங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதாக இருந்தால் அதன் வழி செல்லுங்கள். வாழ்வின் பாதிபலம் மகிழ்ச்சி என்பதை மனதில் நிறுத்தி வாழுங்கள். வாழ்வில் மகிழ்ச்சி பொங்கும்.

நீ வெற்றிபெறும்போதெல்லாம் உன் முதல் தோல்வியை நினைத்துக்கொள்.

திருவாசகம்
நீத்தல் விண்ணப்பம்
பிரபஞ்ச வைராக்கியம்

(தொடர்ச்சி...)

(உத்தரகோச மங்கையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது)

மறைந்த

- சங்கநூற் செல்வர் பண்டிதர் ச. அருளம்பலவனார் அவர்கள் -
 (யாழ்ப்பாணம் - காரைநகர்)

141. அரைசே யறியார் சிறியேன் பிழைக்கஞ்ச லென்னினல்லால்
 விரைசேய் முடியாய் விடுதிகண் டாய்வேண் ணகைக் கருங்கட்
 டிரைசேர் மடந்தை மணந்த திருப்பொற் பாதப்புயங்கா
 வரைசேர் தடர்ந்தென்ன வல்வினை தான்வந் தடர்வனவே.

ப-ரை:

வெள் நகை கரு கண் திரை சேர் மடந்தை மணந்த- வெள்ளிய எயிற்றினையும் கரிய கண்ணினையுமுடைய திரை பொருந்திய கங்கையைத் திருமணஞ் செய்தருளிய, திரு பொன் பாத புயங்கா- கண்டாரால் விரும்பப்படும் அழகினையுடைய பொன்போலும் திருவடியையுடைய அரவாபரணனே, விரை சேர் முடியாய்- நறுமணம் பொருந்திய சடைமுடியையுடையவனே, வரை சேர்ந்து அடர்ந்து என்ன- மலைகள் பல சேர்ந்து நெருங்கினாற் போல வல்வினை வந்து அடர்வன- வலிய பிரார்த்த வினைகள் திரண்டு வந்து நெருங்குகின்றன. ஆகையால், அரைசே- இறைவனே, அறியா சிறியேன் பிழைக்கு- அறியவேண்டியதை அறியாத சிறுமையுடையேனது குற்றத்தினை நீக்குதற்கு, அஞ்சல் என்னின்- அஞ்சற்கவென்று நீ கூறியருளின், அதுவே அமையும், அல்லால் விடுதி கண்டாய்- அங்ஙனம் கூறியருளாது என்னைக் கைவிடுகின்றனையோ? கைவிடாதொழிதல் வேண்டும்.

திரைசேர் மடந்தை மணந்த புயங்கா, விரைசேர் முடியாய், மலைகள் வந்து நெருங்கினாற் போல வலிய வினைகள் வந்து நெருங்குகின்றன. ஆகையால் அறியாச் சிறியேன் பிழைக்கு அஞ்சல் எனின் அதுவே அமையும். அங்ஙனம் கூறியருளாது என்னைக் கைவிடுகின்றனையோ? கைவிடாதொழிதல் வேண்டும் என்பதாம்.

அரசே என்பது எதுகை நோக்கி அரைசே என நின்றது. அறியாச் சிறியேன் என்பதற்குச் செய்யவேண்டியதை அறியாச் சிறியேன் எனினுமாம். "செய்வதறியாச் சிறுநாயேன்" (சுத 52) என பிறாண்டும் அடிகள் அருளியமை காண்க. பிழைக்கு என்பது பிழையை நீக்குதற்கு என்னும் பொருளில் வந்தது; அஞ்சேல் எனில் அல்லால் என்பதற்கு அஞ்சற்க என்று கூறியருளின் அதுவே அமையும். அங்ஙனம் கூறாமல் என ஆற்றலாற் சில சொற்கள் வருவித்துரைக்கப்பட்டன.

விரை சேர் முடி- குரவும் கொன்றையும் கூவிளமும் ஆத்தியும் முதலாகிய நறுமணம் பொருந்திய பூக்களையுடைய முடி. வெண்ணகையினையும் கருங்கண்ணினையுமுடைய மடந்தை

வெற்றி வந்தால் பணிவு அவசியம். தோல்வி வந்தால் பொறுமை அவசியம்.

என்றது கங்கையை. கங்கையைப் பெண்ணாகக் கூறல். “விரிதிரையின் நாரிக் களிக்கமர் நன்மாச் சடைமுடி நம்பர்” 265 என்னும் திருக்கோவையாரினுங் காண்க. திரைசேர் மடந்தை மணந்த புயங்கா எனக் கூட்டிக் கங்கையை மணந்த இறைவனே எனவுரைக்க.

“படலொலி திரைகள் மோதிய கங்கைத் தலைவனார்”

ஞான 376:1.

“கன்னியார் கங்கைத் தலைவா போற்றி”

நாவு 270:5.

“வண்டார் குழலி யுமைநங்கை பங்கா கங்கை மணவாளா”

சுந் 52:7.

எனத் தேவாரத்தும் வருவன காண்க. திரைசேர் மடந்தை மணந்த என்பது பாற்கடற்கண் எழு செவ்வியாகிய திருமகள் வணங்கிப் பொருந்திய பொருள் என்பாரும் உளர்.

திருப்பாதம் பொற்பாதம் எனத் தனித்தனி இயையும். “குழகனார் திருப்பாதமே”, “அத்தா உன் பொற்பாதம்” (நாவு 170:4, 275:1) எனத் தேவாரத்தும் வருவன காண்க. திருகண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கம் என்றுது அழகு. புயங்கம்- பாம்பு, புயங்கா-பாம்பினை ஆபரணமாக அணிந்தவனே வரை சேர்ந்து அடர்ந்தென்ன என உவமை கூறியது வலிய பிரார்த்தவினைகள் தம்மை வந்து நெருங்குவதாலுண்டாகும் துன்ப மிகுதியை உணர்த்து வதற் பொருட்டாகும். அடர்தல்- நெருங்குதல். அடர்ந்தாலென்ன என்பது அடர்ந்தென்ன எனக் குறைந்து நின்று. வல்வினை சாதியொருமையாகலின் தான் என்னும் ஒருமையசை பெற்றது.

இதன் கண், வல்வினைதான் வந்து அடர்வன. அறியாச் சிறியேன் பிழைக்கஞ்சலெனின் அல்லால் விடுதி கண்டாய் என்பவற்றால் பிரபஞ்ச வைராக்கிய விருப்பும் கைவிடாதொழிதல் வேண்டும் என்பதும் போதருதல் காண்க.

142. அடர்புல னால்நிற் பிரிந்தஞ்சி அஞ்சொல்நல் லாரவர்தம்
விடர்விட லேனை விடுதிகண் டாய்விரிந் தேயெரியுஞ்
சுடரனை யாய்சுடு காட்டர சேதொழும் பர்க்கமுதே
தொடர்வரி யாய்தமி யேன்தனி நீக்குந் தனித்துணையே.

ப-ரை:

விரிந்து எரியும் சுடர் அணையாய்- எங்கும் பரந்து சுவாலித் தெரிகின்ற தீப்பிழம்பு போன்றவனே, சுடு காட்டு அரசே- எல்லாம் ஒடுங்கும் இடமாகிய சுடுகாட்டுக்கு அரசனே, தொழும்பர்க்கு அமுதே- மெய்த்தொண்டர்களுக்கு அமுதம் போன்றவனே, தொடர்வு அறியாய்- பசுஞான பாச ஞானங்களால் எவரும் தொடர்ந்து அறிதற்கு அறியவனே, தமிழேன் தனி நீக்கும் தனி துணையே- துணையிலாதேனது தனிமையை நீக்கியருளும் ஒப்பற்ற துணையாகவுள்ளவனே, நின் பிரிந்து- நின்னைப் பிரிந்து அடர் புலனால் அஞ்சி- என்னை வருத்துகின்ற ஐம்புலன்களுக்கு அஞ்சி, அம் சொல் நல்லார் அவர்தம் விடர் விடலேனை- அழகிய சொற்களையுடைய மகளிராகிய அவர்களுடைய முழைஞ்சு போன்ற புழையினை விட்டு நீங்கும் ஆற்றலில்லாத என்னை, விடுதி கண்டாய்- கைவிடுகின்றனையோ? கைவிடாதொழிதல் வேண்டும்.

எதிர்ப்பு வந்தால் துணிவு அவசியம். எது வந்தாலும் நம்பிக்கை அவசியம்.

விரிந்தே யெரியுஞ் சுடரனையாய், சுடுகாட்டரசே, தொழும்பர்க்கமுதே, தொடர் வரியாய் தமிழேனது தனிமையை நீக்கும் தனித் துணையாயுள்ளவனே, நினைப்பிரிந்து ஐம்புலன்களுக்கு அஞ்சி அஞ்சொல் நல்லாராகிய அவர்களுடைய விடர்விடலேனைக் கைவிடுகின்றனையோ? கைவிடாதொழிதல் வேண்டும் என்பதாம்.

அடர்புலன்- வருத்துகின்ற ஐம்புலன், “அடர்புலன் போக்கற் றோர்க்கும்” (கோயிற் புரா. பாயிரம் 18) புலனால்- புலனுக்கு அஞ்சி என இயையும். “அடற்கரி போல் ஐம்புலனுக்கஞ்சி” (நீத் 32) எனப் போந்தவாறுங் காண்க. அஞ்சொல் நல்லார்- இனிமை பயக்கும் சொல்லையுடைய மகளிர் அஞ்சொல் என்றாராயினும் கயற்கண், பணைத்த கொங்கை நுண்ணிடை பஞ்சின் மெல்லடி முதலாயின வுங் கொள்க. “கயலார் தடங்கண் அஞ்சொனல்லார்”, “பஞ்சியாரு மெல்லடிப் பணைத்த கொங்கை நுண்ணிடை அஞ்சொலார்” (ஞான 63:2; 237:4) எனத் தேவாரத்து வருவன காண்க. விடர்- முழைஞ்சு “விடர் வரை” கலி 45:17 வெடிப்பு எனினுமாம். நல்லார் அவர் தம் விடர்- மகளிராகிய அவர்களுடைய விடர் போலும் புழை. நல்லார் அவர் எனச் சுட்டியது அஞ்சொல்லும் நல் இயல்பும் உடையராயினும் அவர் தம் இழிவரலையுணர்த்தும் பொருடாகும். “அஞ்சொல் நல்லார் தம் விடர்விடலேனை” என அடிகள் தம்மை இழித்துக் கூறியது “பணியுமா மென்றும் பெருமை” என்னும் முறைமை பற்றியாகும்; உண்மையன்று. உலகியல் பற்றியுமாம்.

எரியும் சுடரனையாய் என்றது எரியும் தீப்பிழம்பு போன்றவனே என்றவாறு “எரி போலும் மேனியன்” (ஞான 161:9) “தழல் போல்வதோர் மேனி” (நாவு 211:2) எனத் தேவாரத்தும் வருவன காண்க. இறைவன் சர்வசங்கர காரணனாதல் பற்றிச் “சுடுகாட்டரசே” என்றார். சர்வசங்கராஞ் செய்யுமிடமே சுடலையாக அல்லிடத்துத் தான் மட்டும் எஞ்சி நிற்பன் என்க. “கோயில் சுடுகாடு” (சாமுல்3) என அடிகள் பிறிதோரிடத்து அருளிய வாறுங் காண்க. “நீண்ட வார் சடை தாழ நேரிழை பாட நீறு மெய் பூசி மாலயன் மாண்டவார். சுடலை நடமாடு மாண்பது வென்” (தே. ஞான 186:3) இறைவன் பற்றப் படும் பொருளன்மையின். தொடர்தல்- ஆராய்ந்தறிதல் என்பதே பொருள். அவன் அருள் பெற்ற பதி ஞானமொன்றானேயன்றி பசு ஞான பாச ஞானங்களால் ஆராய்ந்து அறியப்படுவனாகானாதலின் தொடர்வரியாய் என்றார். தமிழேன் என்பதற்கு உணர்விழந்தேனது என உரைப்பினும் அமையும். தனித் துணை- ஒப்பற்ற துணை. “துஞ்சும்போது துணையெனலாகுமே”, “பொதுநீக்கித் தனைநினைய வல்லார்க் கென்றும் பெருந்துணை” (நாவு 153:10; 214:5) என வருவன காண்க.

இதன் கண், “அஞ்சொல் நல்லாரவர் தம் விடர்விடலேனை விடுதி கண்டாய்; தமிழேன் தனிநீக்கும் தனித்துணையே” என்பவற்றால் பிரபஞ்ச வைராக்கியமும் கைவிடாதொழிதல் வேண்டும் என்பதும் போதருதல் காண்க. 38. (தொடரும்...

உன்னுடைய செயல்கள்தான் உனக்குச் சொந்தமானது. இந்த உலகில் நமக்குச் சொந்தமானது என்று உண்மையில் எதுவுமே இல்லை. நம்முடைய வாழ்நாளில் நாம் செய்யும் (நல்ல மற்றும் தீய) செயல்கள்தான் நம்முடைய உண்மையான சொத்து. அவை கர்மங்களாகி, பல பிறவிகளிலும் நம்முடன் வருகின்றது.

தன்மப்பிக்கை இருக்கும் அளவுக்கு முயற்சியும் இருந்தால்தான் வெற்றி சாத்தியம்.

பக்தி நெறி அறிவித்த பரம தயாளன்

— திரு யூ.பி. ஆனந்தம் அவர்கள் —

உலகில் நாம் பிறந்தது எதற்காக? பிறவி எடுத்ததன் நோக்கந்தான் என்ன? என்று சிந்திப்போமாகில் “நாம் இப்பிறவி எடுத்ததன் நோக்கம் கடவுளை வழிபட்டு முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாகும்” என்று கூறுகிறார் ஆறுமுகநாவலர் பெருமான். இதற்காக நாம் எம் வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்த வேண்டும். அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்க முடியும் என்கிறார் மணிவாசகப் பெருமான். அவனருள் கிடைக்க நாம் யாது செய்ய வேண்டும். புன்னெறி அதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம் நன்னெறி ஒழுக வேண்டும். பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாத பங்கயங்களைப் போற்றிட நன்னெறி ஒழுகச் செய்வான்.

பரிமளப் பூங்கொடியாகிய அம்பாளின் புது மலர்தாள்களை அல்லும் பகலும் தொழு பவர்க்கே அழியா அரசும் செல்லும் தவநெறியும் சிவலோகமும் சித்திக்கும் என்கிறார் அபிராமிப்பட்டர். மேலும் அவர்,

ஆசைக்கடலில் அகப்பட்டு
 அருளற்ற அந்தகன்கைப்
 பாசத்தில் அல்லற்பட இருந்தேனை
 நின் பாதம் எனும்
 வாசக்கமலம் தலைமேல்
 வலியவைத்து ஆண்டு கொண்ட
 நேசத்தை என் சொல்லுவேன்
 ஈசர் பாகத்து நேரிழையே.

என்று கூறுவது இங்கு நோக்கற்பாலது.

மேலும் துணையேதுமின்றி தாவிப்படரக் கொழு கொம்பில்லாத தனிக்கொடிபோல் பாவித் தனிமனந் தள்ளாடி வாடிப் பதைக்கின்றேனைக் காவிக் கமலக் கழலுடன் சேர்த்து என்னைக் காத்தருளுமாறு மன்றாடிக் கேட்கிறார் கந்தரலங்காரத்தில் அருணகிரிநாதப் பெருமான். இவர் மேலும் கந்தரநூதியில் எந்தாயும் எனக்கருள் தந்தையுமாகி சிந்தாகுலமானவை தீர்த் தெனையாள் என்கிறார்.

“கூர்திகழு நெடுவேலோன் திருப்பாதம் கும்பிடுவோர்
 நேர்திகழும் பேரின்ப வீடடைதல் எளிதாமே”

என்கிறார் மற்றொரு பக்தனடியார்.

இறவாத இன்ப அன்பும் பிறவாமையும் மீண்டும் பிறப்புண்டேல் மறவாமையும் வேண்டுமென்கிறார் காரைக்காலம்மையார்.

சலம்புவொடு தூபம் மறக்காது, தமிழோடிசைபாடல் மறக்காது, உன் நாமம் என்நாவில் மறக்காது, நலத்திலும் தீங்கிலும் உன்னை மறக்காது இறை நாமம் துதிக்க வேண்டுமென்கிறார் அப்பர் சுவாமிகள்.

ஒருநாள் விடியும் என்று காத்திருக்காமல் இன்றே முடியுமென முயற்சி செய்.

பொய்மையாளரைப் பாடாது புகலூர் மேவிய புண்ணியனையே பாடிப்பரவ வேண்டும் என்கிறார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். அவ்வாறு செய்வோமானால் சிவலோகமாள்வதற்கு யாதும் ஐயுறவில்லை என்கிறார்.

நாராயணா எனும் நலந்தருஞ் சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன் என்கிறார் ஸ்ரீ திருமங்கையாழ்வார்.

இனிப் பிறவாத தன்மை வந்து எய்த வேண்டுமெனில் சொல்லு நா நமச்சிவாய என்கிறார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்.

திருமாலொடு நான்முகனும் தேடித் தேடொனாத் தேவனை என்னுள்ளே தேடிக் கண்டுகொள்ள வேண்டும். காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி நமச்சிவாயத்தை ஒதுவோமானால் நன்னெறி கிடைக்கப்பெறும் என்கிறார் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான்.

முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பக்திநெறி யறிவித்து பழவினை பாறும் வண்ணம்
சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எமையாண்டு
கொள்பவர் இறைவன் என்கிறார் திருவாதவூரர்.

சிவசிவ என்னச் சிவகதிதானே என்கிறார் திருமூலர்.

எனவே இறைவழிகாட்டி நின்ற தெய்வ அடியார்கள் வழிநின்று இன்ப வாழ்வு பெற்று பிறவிப் பயனைப் பெற்றாய்வோமாக.

குதிரைக்காரனின் பாடம்

ஒரு பெரிய குரு இருந்தார். முற்றம் தறந்தவர். எல்லாம் கற்றவர். அவர் பத்தாயிரம் பேருக்கு ஒரு பிரசங்கம் செய்யப் போயிருந்தார். அவரை அறைத்துக்கொண்டு வர ஒரு குதிரைக்காரன் போயிருந்தான். அன்று ஊரில் பயங்கர மறை. கூடம் நிறுத்தப்பட்டு எல்லோரும் கலைந்து போயினர். குரு வந்தபோது அங்கே யாரும் இல்லை. பேசுறதுக்காக நிறைய தயார்பண்ணிக்கொண்டு வந்த குருவுக்கோ ஞாற்றம். இருக்கிற ஒரு குதிரைக்காரனுக்காக மட்டும் பிரசங்கம் பண்ணவும் மனதில்லை.

“என்னப்பா பண்ணலாம்”னு கேட்பார். ஐயா, நான் குதிரைக்காரன்... எனக்கு ஒண்ணும் தெரியாதாங்க. ஆனா ஒண்ணே ஒண்ணு தெரியுமுங்க. நான் முப்பது குதிரை வளர்க்கிறேன். புல்லு வைக்கப் போறப்போ எல்லாக் குதிரையும் வெளியே போயி, அங்கே ஒரே ஒரு குதிரை மட்டும் இருக்குதுனு வெச்சுக்கோங்க. நான் அந்த ஒரு குதிரைக்குத் தேவையான புல்லை வச்சிட்டுத்தாங்க திருப்புவேன்” என்றான்.

பளார்து அறைந்ததைப்போல இருந்தது குருவுக்கு. அந்தக் குதிரைக்காரனுக்கு ஒரு சூரவர் போட்டுட்டு அவனுக்கு மட்டும் தன் பிரசங்கத்தை ஆரம்பித்தார். தத்தவம், மந்திரம், பாவம், புண்ணியம், சொர்க்கம், நாகம்னு சாமரியாகப் போட்டுத்தாக்கிப் பிரமாதப்படுத்திப்பார் குரு. பிரசங்கம் முடிஞ்சது, “எப்படியப்பா இருந்தது என் பேசு?”னு அவனைப் பார்த்து பெருமையுடன் கேட்பார் குரு.

“ஐயா, நான் குதிரைக்காரன், எனக்கு ஒண்ணும் தெரியாதாங்க. ஆனா ஒண்ணே ஒண்ணு தெரியுமுங்க. நான் புல்லு வைக்கப் போற இடத்தில் ஒரு குதிரை இருந்தாச்சுன்னா, நான் அதுக்கு மட்டும்நான் புல்லு வைப்பேன். முப்பது குதிரைக்கான புல்லையும் அந்த ஒரு குதிரைக்கே கொட்டிட்டு வரமாட்டேன்” என்றான்.

அவ்வளவேதான், குரு தெரிஞ்சிட்டார். மத்தவங்களுக்கு என்ன தேவையோ அல்லது எது சொன்னா புரியுமோ அதை மட்டும் சொல்லணும். புரியாத தேவையில்லாத விஷயங்களைச் சொல்வது நம்மைத்தான் முட்டாளாக்கும்.

திறமையும், நம்பிக்கையும் இருந்தால் கண்டிப்பாக வாழ்க்கையில் ஜெயிக்க முடியும்.

திருவிளையாடற் புராண வசனம்

(நாற்பத்திரண்பாவது)

திருமுகங் கொடுத்த படலம்

— ஸ்ரீஸுத் ஆறுமுகநாவலர் —

பாணபத்திரன், வரகுண பாண்டியனுடைய வேண்டுகோளின்படியே, அவனுடைய கோயிலில் இசைபாடுதலை விடுத்துச், சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருக்கோயிலிலே முப்பொழுதும் போய், இசைபாடும் நியமம் பூண்டான். தனக்கு இத்தொழிலன்றி வேறு தொழிலின்மையால் வறுமையடைந்தான். சோமசுந்தரக் கடவுள், அது பொறுக்கலாற்றாது, பாண்டியனுடைய பொன்னறையிலுள்ள திரவியங்களைக் கவர்ந்து கவர்ந்து, பாணபத்திரன் காண வைப்பாராயினார். சில நாட் பொற்காசும், சிலநாள் இரத்தினாபரணமும், சிலநாட் பீதாம்பரமும், சிலநாட் சாமரையின் பொற்காம்பும், சிலநாட் சிங்காசனத்தின் பொற்றகடும், சிலநாள் இரத்தினமுங்கொடுப்பக் கொண்டு போய்ப், பிறறறியாவண்ணம் உருக்க வேண்டியவற்றை உருக்கியும், துண்டஞ் செய்யவேண்டியவற்றைத் துண்டஞ் செய்துஞ் செலவழித்தான். சிலகாலஞ் சென்றபின், சிவபெருமான் ஒன்றுங் கொடாதொழியப், பாணபத்திரன் போய்ப் போய் வணங்கிக்கொண்டு, சும்மாவந்தான். ஒருநாள், தன் சுற்றத்தாரோடு பசியினால் மிக வருந்தி, நித்திரை செய்யும் பொழுது, சிவபெருமான், அவனுக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி, “நாம் இதுவரையும் பாண்டியனுடைய பொன்னறையினின்றும் கவர்ந்து உனக்குத் தந்தோம். பாண்டியன் அறிந்தாற் சந்தேகங் கொள்ளுவான். “உட்காப்பும், புறக்காப்பும், கயற்குறியும்

இருக்கக் கவர்ந்தது அற்புதம்; இக்கள்வன் உயிர்தொறு மொளித்த கள்வனோ அறியேன்” என்பான். அ. தன்றியும் பொன்னறைக் காவலாளர்களுக்குத் தண்டங் கிடைக்கும். நம்மேல் உன்போல அன்பு வைத்த சேரமானுக்கு இப்பொழுது ஓரோலையெழுதித் தருவோம் கொண்டு போ” என்று திருவாய் மலர்ந்து, திருமுகப் பாசுரத்தை எழுதிக் கொடுத்து, மறைந்தருளினார். அத் திருமுகப் பாசுரம் இது:-

“மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற்
பதிமிசை நிலவும் பானிற வரிச்சிற
கன்னம் பயில்பொறி லால வாயின்
மன்னிய சிவன்யான் மொழிதரு மாற்றம்

பருவக் கொண்முப் படிபெனப் பாவலர்க்
குரிமையி னுரிமையி னுதவி யொளிதிகழ்
குருமா மதிபுரை குலவிய குடைக்கீழ்ச்
செருமா வுகைக்குஞ் சேரலன் காண்க.

பண்பா லியாழ்பயில் பாண பத்திரன்
றன்போ லென்பா லன்பன் றன்பாற்
காண்பது கருதிப் போந்தனன்
மாண்பொருள் கொடுத்து வரவிடுப் பதுவே”

பாணபத்திரன், அத்திருமுகத்தை வாங்கிப், பட்டு வஸ்திரத்தினாலே சுற்றித், திருக்கோயிலை வலஞ்செய்து வணங்கிக் கொண்டு மேற்றிசையை நோக்கி நடந்து, மலை நாட்டிற் சென்று, திருவஞ்சைக்களத்தை

எதையும் பெரிதுபடுத்தாமல் பழகிவிட்டால் வாழ்க்கை இனிமை தரும்.

அடைந்து, அங்கே ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தலில் இருந்தான். அன்றிரவு, சோமசுந்தரக் கடவுள் சேரமான் பெருமானாயனாருக்குச் சொப்பனத் திலே தோன்றி, “நாம் மதுரையிற் சித்தர். உன்னைக்கண்டு திரவியம் வாங்கும் பொருட்டு, நம்முடைய பாணபத்திரன், நம் முடைய ஓலைகொண்டு, இங்கே வந்திருக்கிறான். அவனுக்கு வேண்டுந் திரவியங்கொடுத்து அனுப்பிவிடு” என்று சொல்லி, மறைந்தருளினார்.

சேரமான் பெருமான் நாயனார், விழித்தெழுந்து, தாங்கண்ட கனவைத் தம்மவர் களுக்குச் சொல்லிப், பாணபத்திரனைத் தேடும் பொருட்டு ஏவலாளர்களை விடுத்தார். ஏவலாளர்கள், பாணபத்திரனை எங்குந் தேடித் தண்ணீர்ப் பந்தலில் இருக்கக்கண்டு, விரைந்து போய்ச், சேரமான் பெருமான் நாயனாருக்கு தெரிவித்தார்கள். உடனே சேரமான் பெருமான் நாயனார், சேனையோடு சென்று, பாணபத்திரனைக் கண்டு, சிரசின்மீது கைகூப்பிப், பாடியாடித், தண்டிபோல் விழுந்து வணங்கினார். திருமுகத்தை வாங்கிக், கண்ணி லொற்றி, முடிமேல் வைத்துக், கண்ணீர் பொழிய, உடம்பு பூரிக்க, உரோமஞ் சிலிரக்க, அத்திருமுகத்தை வாசித்து, எல்லையில்லாத இன்பக் கடலின் மூழ்கி, அதனைப் பொற்றளி கையில் வைத்து, யானை மேலேற்றிப், பாணபத்திரனை முன்னிருத்தித், தாம் பின்னிருந்து, வெண்சாமரை வீசிக்கொண்டு, நானாவித வாத்தியங்கள் ஒலிப்ப, நகர்வலஞ் செய்து, பெண்கள் மங்கலங்கொண்டு எதிர்வரச் சென்று, தமது திருமாளிகைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போயினார். அங்கே பாணபத்திரரை ஸ்நானஞ் செய்வித்து, ஆசனத்திருத்தி, அருச்சித்துத், திருவமுது செய்வித்துக், கலவைச் சாந்து பூசி, வெற்றிலை பாக்கும் முகவாசமுங் கொடுத்தார். பின்பு பொண்ணை

யைத் திறந்து பாணபத்திரனை அழைத்துக் காட்டி, “எம்பெருமானுடைய திருத்தொண்டரே! இத்திரவியம் எல்லாவற்றையும் நீர் கொண்டு போம்” என்று சொல்லப், பாணபத்திரன் எதிர வணங்கி, “நீர் தருவது தமிழேனுக்குப் போதும்” என்றான். சேரமான் பெருமானாயனார் கொடுப்பக் கொடுப்பப் பாணபத்திரன் ஆயரணந் திரவியம் பொற்சிவிகை பீதாம்பரம் யானை குதிரை முதலிய பலவற்றையும் வேண்டுமளவும் வாங்கிக்கொண்டான். சேரமான் பெருமானாயனார் பாணபத்திரனை ஏழடி பின்சென்று விடுத்து, மீண்டார். பாணபத்திரன், மதுரையை அடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கிப், பிராமணர்களுக்கும் வித்துவான்களுக்கும் பிறருக்கும் வேண்டுவன கொடுத்துக் குபேரன்போல் வாழ்ந்திருந்தான்.

(நாற்பத்துமூன்றாவது)

பலகை யிட்ட படலம்

முன்னே முப்பொழுதும் போய்ச் சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி இசை பாடி வந்த பாணபத்திரன், திரவியம் பெற்றுப்பின்பு அர்த்தயாமத்திலும் போய் வணங்கி, இடப தேவருக்குப் பின்புறத்திலே நின்று, இசைபாடி வரும் நியமம் பூண்டான். ஓரிரவிலே சோமசுந்தரக் கடவுள் முத்துச் சிவிகை மேற் கொண்டு திருப்பள்ளியறைக்கு எழுந்தருளும் போது பாணபத்திரன் எவ்விடை யூறடுத்தாலுந் தன் நியமந் தவறானென்பது உலகத்தாருக்கு விளங்கும் பொருட்டுப் பெருமழை பெய்தது. பாணபத்திரன், அம்மழையிலே நனைந்து வந்து, இடபதேவருக்குப் பின்னின்று, யாழை இடத் தோளிற் கிடத்தி நரம்பெறிந்து, மிடற் றொலி செய்து, நரம்பு நனைந்து இசை மழுங்கச், சரீரம் நனைந்து நடுக்குற, விரல் மிறைத்து வலிக்க, மயிர் சிலும்பக், கால்

நம்பிக்கை நிறைந்த ஒருவர் யார் முன்னேயும், எப்போதும் மண்டியிடுவது இல்லை.

சேற்றிலே புதைய, நின்றனுகொண்டு, ஂலும்பையும் உருக்காநின்ற அமுத இசையை இவ்வாறு பாடுவானாயினான்:-

“மாதர் நகையாய் மதுரேச ருண்பலிக்கெம்
 மனைவாய் வந்து
 காதன் முகத்தரும்பக் காட்டியென் சிந்தை
 கவர்ந்தார் போலுங்
 காதன் முகத்தரும்பக் கையறவு தீர்க்
 கலப்பேன் பாதி
 பேதையரு வாயிருந்தார் நாணிவிழித் தாவி
 பிறைத்தேன் போலும்.
 ஒண்ணுதலாய் வெண்டலைகொண் டுண்பலிக்கு நம்மனைமி
 னூடே கூடற்
 கண்ணுதலா ருள்ளாளக் கானமிசைத் தென்னுள்ளக்
 கவர்ந்தார் போலுங்
 கண்ணுதலார் பாடு மலிநயங்கண் டாகங்
 கலப்பேன் பாதி
 பெண்ணுருவ மாயிருந்தார் வெள்கிவிழித் தாவி
 பெற்றேன் போலும்
 ஐயரியுண் கண்ணாய் திருவால வாயுடையா
 ரையங் கொள்வான்
 மையனகை செய்தென் வனமுலையின் மேற்செங்கை
 வைத்தார் போலும்
 மையனகை செய்தென் வனமுலைமேற் கைவைப்ப
 மாழ்கிச் சேர்வேன்
 தையலிடங் கண்டு நடுநடுங்கி விழித்தாவி
 தரித்தேன் போலும்”

இங்ஙனம் பாடிய பாணபத்திரனுடைய தொண்டைக் கண்டருளிய சிவபெருமான், “பாணபத்திரா! இந்தப் பலகை உனக்கே; இதன்மேல் நின்று பாடு” என்று ஆகாயத்தில் அருளிச் செய்து, ஒரு பலகையை இட்டருளினார். பாணபத்திரன், அவ்வாணைக்கஞ்சி, அப் பலகைமேல் ஏறி நின்று, இசை பாடி முடிந்தபின், பலகையைங் கையிற் கொண்டு, வீட்டுக்குத் திரும்பினான். திரும்புதலும் மழை நின்றுவிட்டது. மற்றநாட் காலையிலே,

வரகுண பாண்டியன் அந்தச் சமாசாரத்தைக் கேள்வியுற்றுப், பாணபத்திரனை அப்பலகை மீதிருத்தி, “இவரே எமது சிவபெருமான்” என்று நினைந்து, இரத்தினாபரணமும் விளைநிலமுந் திரவியங்களுங் கொடுத்து, வரிசையால் நடத்தி வந்தான். பாணபத்திரன் நாடோறும் நான்கு காலமும் போய்ச், சோமசுந்தரக் கடவுளை வழிபட்டுக்கொண்டு வந்தான். சில நாள் கழிந்தபின், வரகுண பாண்டியன் சிவசாரூப்பியம் பெற்றான்.

அளவான உணவு உடலுக்கு நலம். அளவோடு பழகு உறவுக்கு நலம்.

சிவம் பாலைக்கத் தவமியற்றிய உபாசகரே ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் பெருமான்

- திரு கே.எஸ். சிவஞானராஜா அவர்கள் -

சைவ சமயத்தின் முழுமுதற் கடவுள், எல்லாம் வல்ல சிவபெருமானே என்பதை, ஆழ வலியுறுத்திய - தவமுதல்வர், நாவலர் பெருமானேயாவார்.

அந்நியரின் ஆட்சியில் சைவசமயம் நலிவுற்றநிலையில் சிவம் எங்கும் பொலியு மாறு- தவம் கொண்டவராய், சிவசின்னங் களை வரமாக்கி, உடைநடை பாவனையை உரமாக்கி, கந்தபுராண மான்மியத்தையே யாழ் மண்ணில் கலாசாரமாக்கினார்.

மேலும் தமிழ்க்குலம் உலகப்புகழெய் தத் தாழாது வாழ, ஓயாது சிவப்பொருளாகுங் கள். சைவசமயத்தவர் ஒவ்வொருவரும் பெயருக்காகவும், போலியாகவும் வாழாமல், மாமிசம்- புலாலுண்ணாது வாழ்ந்து பேறடைய வேண்டும்.

எங்கும் எதிலும் சிவத்தையே ஆதார மாகக் கொண்டு, இப்புண்ணிய பூமியில் வாழ் வாங்கு வாழ்ந்து, முத்திக்கு வழிகோலுவதே ஒவ்வொரு சைவ சமயத்தவர்களும் ஆத் மார்த்தமான கடமையாகும் என்பதை அழுத் தம் திருத்தமாகக் கூறியதன் பலனாக, பெரும் பாலானவர்கள் சிவதிட்சை பெற்று சிவபூமி யைக் காப்பாற்ற வீறுகொண்டு எழுந்தனர்.

“நல்லை நகர் நாவலர் பிறந்திலரேல்

சொல்லு தமிழ் எங்கே? சுருதி எங்கே?

என்று பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் வியந்து குறிப்பிடுவது இங்கு நோக் கத்தக்கது.

நாவலரின் காலம் (1822 - டிசம்பர்- பதினெட்டு 1879 கார்த்திகை இருபத்தேழு)

சைவசமயமானது புத்தெழுச்சி பெற்று எழில் தருபொழில் சூழ்ந்த களைகட்டிய கால மாகும். கந்தப்பிள்ளை - வள்ளியம்மை தம்பதி கள் செய்த அருந்தவப்பேறாக நாவலர் பெரு மான் சிவபூமியை சீவகாருண்யமான பூமியாக் கினார். ஆனால் இன்றோ சைவசமயத்தினை வழிகாட்டவும், வரமாக்கவும் ஒரு தலைவன் இல்லாது கட்டிடங்களைக் கட்டியவாறு காலா வதியாகின்றது. சண்டித்தனங்களும், ஆணவ மேடைகளும், எதிரிகளைச் சம்பாதிப்பதும், நிலபுல நிதிகளை வசூலிப்பதுமாக எமது சமயம் நாவலர் விழுமியங்களுக்காகப் பெயரளவில் பயணிக்கின்றதோ என்று ஐயம் கொள்ளுமாறு உலகமயநயமாகிறது. ஆனால் எமது சமயம் எவரையுமே முதன்மையாக்க முடியாது எல்லை கடந்து ஏற்றம் பெற்றுள் ளது. அது தானாக வளரவல்லது! சிலர் சொல்கின்றார்கள்- எமது சமயம் யாவர்க்கும் சுதந்திரமளித்துள்ளது. அதுதான் எமது சமயத்தின் பலமும் பலவீனமும் ஆகுமாம் என்கிறார்கள். பூஜை நடக்கும்போது சிலர் பூஜையில் மூழ்கிறார்கள். சிலர் அரசியல் பேசி அங்கலாய்க்கின்றனர். வேறு சிலர் கடை களில் வாடிக்கையாகின்றனர். வேறு சிலரோ புதினம் பார்ப்பதற்கே பூராயமாகின்றனர். இன் னும் ஒரு சிலர் எப்படி கோயிலை வைத்து எம்மை வளர்க்கலாம் என்று சதா எண்ணிய வண்ணம் கனவு காண்கின்றனர். இந்தப் பரிதாபநிலையை மாற்றுவதற்கு ஒரு நாவலர் பிறந்தால் அதுவே சிவபூமியாகிய இந்நாடு பெற்ற வரமேயாகும். அந்தப் பெருமானே

உழைப்புக்கு பலன் மெதுவாய்க் கிடைத்தாலும் அது என்றும் உயர்வாய்த்தான் பேசப்படும்

வேஷங்களைக் களைய வழிவகுப்பார்! வேசங்கள் தோஷங்களே. வசன நடையில் வல்லவராகிய நாவலர் பதிப்பித்த 114 நூல்களிலும் ஒரு எழுத்துப்பிழைகூட மறந்தும் வந்ததே கிடையாது. இதுவே பேரறமாகும். தமிழும்

சமயமும் மேற்படி எமது சமய தோஷங்களை நீக்கும்பட்சத்தில் தினமும் நாவலர் பிறந்து வருவார். இல்லாவிடின் குற்றமே இம்மண்ணின் அறுவடையாகிவிடும்.

சிவனுக்குப் பிடித்த திருவெம்பாவை

மார்கழி மாதம் சிவன் கோவில்களில் திருவெம்பாவை பாடப்படுகிறது. திருவெம்பாவை 20 பாடல்கள் கொண்டது. இதைத் தொடர்ந்து திருப்பள்ளி எழுச்சியில் உள்ள 10 பாடல்கள் பாடப்படுகிறது.

திருவெம்பாவை, திருப்பள்ளி எழுச்சி இரண்டையும் 10ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மாணிக்கவாசகர் இயற்றினார். திருவெம்பாவையை அவர் இயற்றி அருளிய இடம் திருவண்ணா மலை கிரிவலப் பாதையில் இருக்கிறது. கன்னிப் பெண்கள் மார்கழி அதிகாலையில் தங்கள் தோழிகளை எழுப்பி குளித்துவிட்டு சிவ வழிபாட்டுக்குச் செல்வதாகத் திரு வெம்பாவை பாடல்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும் சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாஸ்துடங்கள் மாதே! வளருதியோ? என்ற திருவெம்பாவையின் முதல் பாடலிலேயே தோழிகள் துயில் எழுப்பப்படுவதைக் காணலாம். திருவாசகத்தில் மிகச் சிறந்த பகுதிகளில் ஒன்றாகத் திருவெம்பாவை கருதப்படுகிறது. மோட்ச நிலைக்குச் செல்ல விரும்புவர்கள் திருவெம்பாவை பாடல்கள்மூலம் வேண்டுகிறார்கள். மார்கழி மாதம் வீட்டில் திருவெம்பாவை படித்தால் திருமணத் தடைகள் விலகும்.

மார்கழி மாதம் அதிகாலையில் பனி பெய்யும். கடும் குளிர் இருக்கும். அதுவும் குறிப்பாக பிரம்ம முகூர்த்த நேரம் என்று கூறப்படும் அதிகாலை 3 மணிமுதல் 5.45 மணிவரை “ஜில்”லென்று இருக்கும். இந்த பிரம்ம முகூர்த்த நேரம்தான் பரிசுத்தமான பஞ்சபூத வாயுசக்தி நிறைந்த நேரமாகும். (இப்போது ஓசோன் சக்தி என்கிறார்கள்) பிரம்ம முகூர்த்த நேரத்தில் நான், நட்சத்திரம் பார்க்காமல் நல்ல காரியங்கள் செய்யலாம்.

வியாழக்கிழமைகளில் மஞ்சள் பூ, அட்சதை கொண்டு சிவனை அஷ்டோத்திரம் சொல்லி வழிபட்டால் சுப பலன்கள் கிடைக்கும். நல்ல ஞானம், செல்வ சேர்க்கை உண்டாகும். மார்கழி மாதம் பொதுவாக மனிதர்களின் இரத்த ஓட்டத்தில் மாறுபாடு ஏற்படும். இதனால் அறியாமலே சோம்பல் வந்துவிடும். பிரம்ம முகூர்த்த நேரத்தில் குளிர்ந்த நீரில் நீராடி, நடந்துவிட்டு வந்தால் இரத்த ஓட்டம் சீராகும். நரம்புகள் தூண்டப்பட்டு உடல் புத்துணர்ச்சி பெறும். அனைத்துக்கும் மேலாக மனம் குழப்பத்தில் இருந்து அமைதி பெறும். அதுபோல மாலை 4 மணி முதல் 5.45 மணி வரையிலான நேரத்தை “கோதூவி” என்கிறார்கள். இந்த சமயத்தில் சூரிய அஸ்தமனத்தை பார்த்துவிட்டு சிவனை வணங்கினால் அளவிடற்கரிய பலன்கள் கிடைக்கும்.

உனக்கான பாதையை நீயே தேர்ந்தெடு.

வழித்துணை

52

-ஆசகவீ செ. சீவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் -

- 01 பொங்குவேன் படைப்பேன் எண்ணியதை முடித்திடென்று பேரங்கள் பேசினாம் இறைவனை வேண்ட அவன் வெள்ளியும் செவ்வாயும் வேண்டிவாங்கி விற்கவரும் ஆண்டிமகன் அல்லஅவன் படைத்தவன் என்றுணர்வீர்.
- 02 இறைவனார் எமக்கேதும் செய்யவில்லை என்றெண்ணி மறைமுகமாய்க் கோபித்துக் காலத்தைக் கழிப்பதிலும் படைத்தவன் அவனுக்காய் நீரேது செய்தீரென்று கேள்விக்கு விடைகாணும் உமக்கெல்லாம் அவன்செய்வான்.
- 03 பச்சைக் கிளியதற்கு பரவசமாம் குரலிருந்தும் கொச்சையுடன் பெற்றம்மா என்றே அதுசிறைபுகல்போல் மானிடராய்ப் பிறந்தோற்கும் மாசில்லா மொழியிருந்தும் தகாதவார்த்தை பேசுதலே சிறைபுகற்கு வழிதருமாம்.
- 04 முட்டையிட்ட கோழியதன் கொக்கரிக்கும் தன்மையே திட்டமிட்டுத் தன்னினத்தைப் பெருகாமல் அழிப்பதுபோல் கெட்டித்தனம் பலவிருந்தும் கொட்டமிடும் செயலதுவே மட்டமாக்கி அவர்திறனை மலராமல் அழித்துவிடும்.
- 05 வாயிலே இருக்குமட்டும் எச்சிலுக்கும் மதிப்புண்டு அதுவெளியிலே வீழ்ந்துவிட்டால் அருவெருக்கும் தன்மைபோல் பண்புக்குள் இருக்குமட்டும் மாந்தருக்கும் மதிப்புண்டு அது பாழாகிப் போய்விட்டால் பழகுதற்கே அருவெருப்பாம்.
- 06 தலையிலே இருக்குமட்டும் தலைமுடிக்கும் மதிப்புண்டு அதுவேறொன்றில் வீழ்ந்துவிட்டால் அருவெருக்கும் தன்மைபோல பாத்திரத்தை உணர்ந்தொருவர் நடக்குமட்டும் மதிப்புண்டு பாத்திரத்தை மறந்துஅவர் பழகுதலே அருவெருப்பாம்.

வேதனைகளை ஜெயித்துப்பார் அதுவே ஒரு சாதனையாகும்.

- 07 விரலோடு இருக்குமட்டும் நகத்திற்கும் மதிப்புண்டு
அதுகைநழுவிப் போய்வீழ்ந்தால் அருவெருக்கும் தன்மைபோல
ஒட்டிவாழ்ந்தால் ஒருவர்க்கு உறவுக்குள் மதிப்புண்டு
ஒட்டாமல் தனித்துவாழ்ந்தால் அதுவுமோர் அருவெருப்பாம்.
- 08 முரசோடு இருக்குமட்டும் பல்லுக்கும் மதிப்புண்டு
அதுமுரசுவிட்டுக் கழன்றுவிட்டால் அருவெருக்கும் தன்மைபோல
பொறுப்போடு இருக்குமட்டும் மானிடற்கும் மதிப்புண்டு
பொறுப்பற்ற நடத்தையெனில் அதுவுமோர் அருவெருப்பாம்.
- 09 கட்டைப் பிரம்போடு கைவிளக்கும் கண்ணொளியும்
வெட்டை கடப்பதற்கு வேண்டிய வழித்துணைபோல்
திட்டம் குலையாமல் தினம்வாழ்வைக் கடப்பதற்கு
சட்டம் மட்டுமல்ல சகிப்பும் ஓர் வழித்துணையாம்.
- 10 ஆப்பலமும் ஆள்பலமும் அஞ்சாத மனப்பலமும்
மாட்சியுடன் ஆட்சியை நடாத்துவதற்கு துணையதுபோல்
ஈட்டுகின்ற புகழோடு இல்வாழ்வை நடாத்துவதற்கு
தேட்டம் மட்டுமல்ல தெளிவும் ஓர் வழித்துணையாம்.

**சந்நிதியான் ஆச்சிரமம் மேற்கொண்டுவுரும் நித்திய அன்னியணிக்கும்
மற்றும் ஆச்சிரமத்தினால் நடாத்தப்படும் சகல சமுதாயப்
பணிகளுக்கும் உதவிபுரிய விரும்புவோர்
கீழே உள்ள முகவரியுடன்
தொடர்பு கொள்ளவும்.**

காசுக்கட்டளை

செ. மோகனதாஸ்
சந்நிதியான் ஆச்சிரமம்,
தொண்டைமானாறு.

தொ.இல - 0213219599, 0212263406

காசோலை

செ. மோகனதாஸ்
க.இல - 7342444
இலங்கை வங்கி,
பருத்தித்துறை.

Swift code - BCEYLKLX 028 - 7342444

E.mail : suthanm329@gmail.com

: sannithian@hotmail.com

உன்னால் முடியும் என்று நம்பு. முயற்சிக்கும் அனைத்திலும் வெற்றியே.

குறள் கூறும் இல்லற வாழ்க்கை

— திரு இ. சிவயோகநாதன் அவர்கள் —

நல்ல ஒரு குடும்பம் பல்கலைக் கழகம். எல்லா நற்குணங்களையும் பேணுதல் சிறந்த குடும்பத்திற்கு அழகு. பெருமையும் ஆகும். வீட்டிற்கு வருவோரை புன்னகையுடன் வரவேற்று உபசரித்தல் மேன்மை தரும்.

இம் முக்கிய பங்கினை திருவள்ளுவர் என்ன கூறுகிறார் எனப் பார்ப்போம். இல்லறத்தோடு வாழ்வோமென்று அறத்தின் ஒழுக்கத் தன்மையுடன் நெறி தவறாமல் இருப்பவனாவான்.

ஆதரிப்போரால் கைவிடப்பட்டவர்களுக்கும் வறுமையால் பாதிக்கப்பட்டு தவிப்பவர்களுக்கும் ஒருவருமின்றி தன்னிடத்தே வந்து இரப்பவர்களுக்கும் துணையாவான் இல்லறவாழ்க்கை வாழ்பவன்.

வாழவேண்டிய நல்ல முறையில் ஒழுக்கமாக வாழவும் சிறிதும் பிழைக்காமல் நடந்துகொள்வோமாகில் துறவறம் தேவை இல்லை என்கிறது.

தெய்வம், விருந்து, சுற்றத்தார், தான் போன்றவர்களிடத்தில் செய்யும் அறநெறியை ஒழுக்கமாகச் செய்தல் இல்லறவாழ்க்கை நடத்துபவனுக்கு சிறப்பும் கடமையுமாகும்.

பாவச் செயல் இல்லாமல் பொருளை சேர்த்து பின் அப்பொருளை பகுத்து கொடுத்து உண்பவன் ஒருவன் இல்லற வாழ்க்கை உடையவனாகின் அவன் வழி உலகத்து எஞ்ஞான்றும் குறைந்ததில்லை.

ஒருவனின் இல்லறவாழ்க்கை என்பது தன் மனைவிமேல் கொண்டிருக்கும் அன்பையும் பிறர்க்கும் பகுத்துண்டாகிய அறத்தினை உடையதாயின் அவ் உடைமையானது அதற்குப் பண்பும் பயனுமுடையதாகும்.

அறத்தின் வழியே ஒருவன் தன் இல்லற வாழ்க்கையை நடத்துபவனானால் அப்படியானவன் வேறு புறமாகிய நெறியில் சென்று பெறப்போகும் பயன்தான் என்ன?

இல்லற வாழ்க்கையின் கண் நின்று அதற்கேற்ற இயல்புகளுடன் கூடி வாழ்கின்றவன் பலதிறத்தாரிலும் மேம்பட்டு விளங்குபவனாவான். தவம் செய்வாரையும் தத்தமது நெறியின்கண் ஒழுக்கச்செய்து தானும் நல்லறத்தில் தவறாத இல்லற வாழ்க்கையை நடத்துபவன் தவம் செய்வாரைவிட மிக்க வல்லமை உடைய வாழ்க்கையுடையவனாவான்.

அறத்தின் நூல்களால் அறன் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டது இல்லற வாழ்க்கையையே ஆகும். அதுவும் பிறனாற் பழிக்கப்படுவதில்லையாயின் இவ் இல்லற வாழ்க்கையோடு விளங்கினால் மேன்மேலும் சிறப்புறும். உலகத்தில் இல்லறத்தோடு வாழ வேண்டிய அறநெறியில் நின்று இயல்புடன் வாழ்க்கை நடத்துபவன் வையகத்தே வாழ்பவனிலும் வானுலகத்தில் உள்ள தேவர்களால் நன்கு வைத்து மதிக்கப்படுவான்.

வாழ்க்கைத் துணை நலம் என்பது இல்லற வாழ்க்கைக்கு ஒத்த நல்ல பண்புகளை உடையவளாய் தன் கணவனின் வருமானத்திற்கு தகுந்தார்போல் இல்லற வாழ்க்கை நடத்துபவளே சிறந்தவளாவாள்.

ஒருவனின் மனைவியிடம் இல்லற நல்லொழுக்கம் இல்லையானால் அவனின் இல்லற வாழ்க்கை எவ்வளவு செல்வத்தால் மாட்சிமையுடையதாயினும் பயன் இல்லை. ஒருவனுடைய மனைவி நற்குண நற்செய்கைகள், நற்பண்புகள் உடையவளானால்

அழகு என்பது மனதுதானே தவிர முகமல்ல.

அவனுக்கு வாழ்க்கையில் இல்லையென்று சொல்ல என்ன இருக்கிறது? அவள் நற்குணம் நற்செய்கை இல்லாதவளானால் அவனுக்கு இருப்பது என்ன? இல்லற வாழ்க்கையில் மனைவியிடம் “கற்பு” எனும் உறுதியான நிலைமை இருக்கப்பெறின் பெண் பிறப்புப் போன்று மேம்பட்டவை என்ன இருக்கின்றன.

பிற தெய்வம் தொழாது தன் தெய்வமாகிய கணவனைத் தொழுது துயிலெழு கின்றவள் பெய் என்று சொன்னால் மழை பெய்யும் கற்பினின்றும் வழுவாமல் தன்னைக் காத்துக்கொண்டு, தன்னைக் கொண்டவனையும் காப்பாற்றித் தகுதி வாய்ந்த புகழையும் காத்து சோர்வில்லாதவளே பெண்ணாகப்பட்டவள். பெண்கள் தம்மை மணந்து கொண்டவரை வழிப்படுத்திக் காரியமாற்றினால்

மகத்தான சிறப்பை உடைய மேலுலக வாழ்வைப் பெறுவர்.

புகழைக் காக்க விரும்பும் மனைவி இல்லாதவர்க்கு தம்மை இகழும் பகைவர் முன் ஏறுபோல் பெருமித நடை இருக்காது.

ஒருவர்க்கு மனைவியின் நற்பண்பே இல்லற வாழ்க்கைக்கு மங்கலம் என்று அறிந்தோர் கூறுவர். நல்ல புதல்வரைப் பெறுதல் தமக்கு நல்ல அணிகலனென்று சொல்லுவர்.

குறள் ஒரு மனைவியின் குணங்கள் மாண்புமிக்கதாகவும், கற்புடையவளாகவும், சோர்வில்லாதவளாகவும், பெரும் சிறப்புடையதாகவும் மங்களமுடையவளாகவும் நன்கலமுடையவளாகவும் போன்றவை இருத்தல் வேண்டுமென்கிறது.

ஆலய தலவிருட்சங்களை பூசைக்குரிய பூமரங்களை அழிவு செய்யும் அன்பரே கேளீர்!

தகாத செயல்களுக்காக

தறித்து அழிக்காதீர் தலவிருட்சங்களை

தேசத்து கோயில்களின்

தெய்வீக விருட்சமென்பதை அறிவீர்

பாசத்தோடு பூட்டன், பேரன் நட்புவைத்த

பாங்கான தலவிருட்சங்களினை

நேசித்து மலர் கொய்து

நிமலன் பாதத்தை பூசிக்கும் பூமரங்களை

வேசம் போட்டு அழித் தொழிக்கும்

விபரீதத் தனங்களை நிறுத்திவிடு

என்றோ ஒருநாள் இருந்து பார்

ஏங்கி புலம்பி அழும் மரங்கள்

எமன் வடிவில் வந்து அழிப்பவரைக் கொல்லும்

மங்காப் புகழ் விஞ்சும் தமிழர் மரபில்

மரங்களை நட்பு வளர்க்கும் மாண்பினை அறிவீர்?

தீங்கான செயல்களை நிறுத்திவிடு

தேசத்து விருட்சங்களை வளரவிடு.

-காரை எம்.பி. அருளானந்தன்-

எதையும் வேண்டாம் என்று விட்டுவிடாதே. கற்றுக்கொள்.

திருமூலர் தவமொழி

- திரு ஆ.தா.இ. ஜெயபாலன் அவர்கள் -

திருமூலர் இளமைப் பருவத்தின் நிலையாத தன்மையை தனியாக அறிவுறுத்துகிறார். அந்தப் பருவத்தில் தான் மோகத்தின் வேகம் அதிகம் வாலிப்பருவம் சீக்கிரமே முடிவடையும் என்பதை மறந்து உடம்பின் இச்சையைக்கொண்டு உலக இச்சைகளிலே மக்கள் கெட்டுப்போகிறார்களே என்று நொந்தவராய், முனிவர் வாலிப்பருவம் நிலையற்றது என்பதையும், இந்த உடம்பு இருக்கும்போது அதைக்கொண்டு மெய்ப்பொருளை அடையும் வழியிலே முயற்சி செய்ய வேண்டும் என உணர்த்துகிறார்.

கிழக்கே உதிக்கும் சூரியன் விரைவாக ஓடி மேற்கே சென்று மறைகிறான். இளமையான கன்று மாடாகி சில வருடங்களிலேயே மூப்படைந்து இறந்துவிடுகிறது. இதெல்லாம் பார்த்தும் மக்கள் தெளிவடைகிறார்கள் இல்லையே. நல்வழியில் செல்ல காலம் தாழ்த்துகிறார்களே என்று வருந்துகிறார் திருமூலர்.

கிழக்கு எழுந்து ஓடிய ஞாயிறு மேற்கே

விழக்கண்டும் தேறார் விழிலிலா மாந்தர்

(கிழக்கே எழுந்து- கிழக்கே உதித்து, ஞாயிறு- சூரியன், தேறார்- தெளிவு பெறமாட்டார், விழியிலா மாந்தர்- கருடராக போய்விட்ட மக்கள் அதாவது உண்மையைக் காணக்கூடிய அகக்கண் இல்லாத மக்கள்)

குழக் கன்று மூத்து ஒரு தாய்ச்சில நாளில்

விழக்கண்டும் தேறார் வியன்உல கோரே

(குழக்கன்று- இளம் கன்று அது வளர்ந்து மூத்து மாடாகிறது. பின்பு இறந்து விடுகிறது. வியன் உலகோம்- இந்தப் பரந்த உலகில் வாழும் மக்கள்.)

கிழக் கெழுந்து ஓடிய ஞாயிறு மேற்கே

விழக்கண்டும் தேறார் விழிலிலா மாந்தர்

குழக்கன்று மூத்து ஒரு தாய்ச்சில நாளில்

விழக்கண்டும் தேறார் வியன்உல கோரே.

உதிக்கும் சூரியன் மறைகிறார். இளங்கன்று எருதாகி உழைத்து முடிவில் இறந்து போய்விடுகிறது. இதையெல்லாம் பார்த்தும்கூட தாங்கள் என்றும் இளமையோடு இருக்கப் போவதாக எண்ணி மயங்குகிறார்கள் மக்கள்! இந்த மயக்கத்தில் வாழ்நாள் வீணாகிறது. மெய்ப்பொருளைக் காணாமல் மடிகிறார்களே என்று மக்களின் பேதமைக்காக வருந்துகிறார் தவயோகி.

ஆண்டு பலவும் கழிந்தன அப்பனைப்

பூண்டு கொண்டு ஆரும் புகுந்து அறி வார்இல்லை;

பல ஆண்டுகள் கழிந்தோடி விட்டன. இளமைப்பருவம் முதுமைப் பருவமாகி விட்டது. அப்படி ஆகியும்கூட, யாரும் என் அப்பனாகிய இறைவனை இந்த உடம்புக்குள்ளே புகுந்து காணும் அறிவைப் பெறுகிறார்கள் இல்லையே!

நிம்மதியான வாழ்க்கை வாழ ஆசையில்லாத மனம் வேண்டும்.

அப்பனைப் பூண்டுகொண் டாரும்

புகுந்து அறி வார் இல்லை;

(அப்பனை- எல்லார்க்கும் தந்தையாகிய இறைவனை, பூண்டு கொண்டு- நன்றாகப் பற்றிக்கொண்டு, ஆரும்- யாருமே புகுந்தறிவார் இல்லை- ஆழ்ந்த ஞானம் பெற்றறிந்தவர்கள் இல்லை; அதாவது மனிதர்களுடைய வாழ்நாள் பலனற்றுக் கழிகிறது.

நீண்ட காலங்கள், நீண்டு கொடுக்கினும்

நீண்டு எல்லையற்று நிற்கின்ற காலக்கணக்கு இன்னும் இவர்களுக்காக இறைவன் மேலும் கொடுத்தாலும்

தூண்டு விளக்கின் சுடர்அறி யாரே.

தூண்ட வேண்டிய விளக்கு சுடர் இருப்பதை அறியாமல், தூண்டாமல் வீணாக்கு கிறார்களே. இறைவனே கருணை கொண்டு உபதேசித்து அருளிணாலன்றி மக்களுக்கு மெய் ஞானம் கிட்டுவதில்லை. பிறந்து வளர்ந்து மூத்து ஆண்டுகள் பல கழிந்தும் ஞானமற்ற நிலையிலேதான் மடிகிறார்கள். இந்த உடம்புக்குள்ளே ஞான ஒளி வீசுகின்ற சுடரை எப்படித் தூண்ட வேண்டும் என்று அறியாமல் கடமையை மறந்து மக்களுடைய காலம் வீணாகிறதே என்று நொந்துபாடுகிறார் தவயோகி.

ஆண்டு பலவும் கழிந்தன அப்பனைப்

பூண்டு கொண்டு ஆரும் புகுந்துஅறி வார் இல்லை;

நீண்ட காலங்கள் நீண்டு கொடுக்கினும்

தூண்டு விளக்கின் சுடர்அறி யாரே.

உடம்பின் நிலையாமையை தெளிவோடு விளக்கிய திருமுலர் உடம்புக்கும் உயிருக்கும் உள்ள உயிரின் தன்மையை இப்படி விளக்குகிறார்.

ஐவர்க்கு ஒரு செய் விளைந்து கிடந்தது

(செய்- வயல் நன் செய் புன் செய் என்று சொல்லப்படுவது, ஐவர்க்கு- ஐந்து பேர்க்கு, ஐந்து புலன்களை ஐந்து குடியானவர்களுக்காக வைத்துப் பாடுகிறார். ஒரு செய்- ஒரு வயல் விளைந்து கிடந்தது. விளைப் பயனானது வயலில் விளையும் பயிரைப் போல் விளைந்து கிடந்தது. வயல் என்பது உடலை எடுத்த ஜென்மம். ஷேத்திரம்)

ஐவர்க்கும் ஒரு செய் விளைந்து கிடந்தது

ஐவரும் அச் செய்யைக் காத்து வருவார்கள்

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்கிற ஐந்துபேருக்கும் பொதுவாக உடம்பு எனும் வயலில் பயிர் விளைந்து கிடந்தது. அதை இந்த ஐவரும் காத்து வருகிறார்கள்.

ஐவர்க்கும் நாயக னோலை வருவதால்

ஐவரும் அச்செய்யைக் காவல்விட் டாரே.

இந்த ஐவருக்கும் தலைவனிடமிருந்து உத்தரவு வரும்; அதாவது மரணகாலம்! அப்போதுதான் ஐவரும் தாங்கள் காத்து வந்த வயலைவிட்டு ஓட வேண்டியதாகும்.

உடம்புக்குள் உயிர் நிற்பது நிலையான சம்பந்தம் இல்லை. ஓலை வரும் வரை தான் இந்த ஐம்புலக்காவல்.

எப்போதும் தன்னம்பிக்கையை மட்டும் இழந்துவிடக்கூடாது.

ஐவர்க்கு ஒரு செய் விளைந்து கிடந்தது
 ஐவரும் அச் செய்யைக் காத்து வருவார்கள்
 ஐவர்க்கு நாயக னோலை வருதலால்
 ஐவரும் அச் செய்யைக் காவல் விட்டாரே.

இவ்வளவு நிலையற்ற முறையிலே உடம்பில் உயிரின் தொடர்பு அமைந்திருக்கிறது! ஆகையால் இந்த கொஞ்ச காலத்திற்குள் செய்யவேண்டிய நல்லறங்களைச் செய்து கடைத்தேற வேண்டுமென்கிறார் திருமூலர்.

அவ்வியம் பேசி அறம்கெட நில்லன்மின்

(அவ்வியம்- வஞ்சனை, அறம் கெட- தருமத்தை புறக்கணித்து, நில்லன் மின்- நிக்காதீர்கள் அதாவது தர்மத்துக்கு விரோதமாக வாழ்க்கை நடத்தாதீர்கள்.)

அவ்வியம் பேசி அறம்கெட நில்லன்மின்

வெவ்விய னாகிப் பிற்பொருள் வல்வன்மின்

(வெவ்வியனாகி- தீய எண்ணத்திற்கு இடம் கொடுத்தவர்களாகி, பிறர் பொருள்- பிறருடைய உடமைகளை, வல்வன் மின்- அபகரிக்காதீர்)

செவ்வியனாகிச் சிறந்து

(செவ்வியனாகி- நல்ல வழிபட்டு, சிறந்து- வாழ்க்கை சிறப்புகளை அடைந்து)

..... உண்ணும் போதொரு

தவ்விக்கொடு உண்மின் தலைப்பட்ட போதே

(உண்ணும்போது- நீங்கள் சாப்பிடும்போது, ஒரு அவ்விக் கொடு- ஒரு அகப்பையாவது கொடுத்து, உண்மின் - சாப்பிடுங்கள், தலைப்பட்ட போதே- உண்ணுவதற்கு உட்காரும் போதே ஒரு கவளமாவது பிறர்க்கு கொடுத்துவிட்டு உண்ணுங்கள்.)

ஈகை என்ற குணத்தை வளர்த்துக் கொள்வதற்கு ஒரு வழி, சாப்பிடும்போது முதலில் ஒரு கவளமாவது பிறர்க்குக் கொடுத்துவிட்டு உண்ண வேண்டும். ஏழை எளியவர்க்கோ அல்லது அதற்காகக் காத்திருக்கும் காகத்திற்கோ அல்லது வேறு ஜீவனுக்கோ இட்டுவிட்டுப் பிறகுதான் சாப்பிடுவது எனும் அனுட்டானத்தை உபதேசிக்கிறார் தவமுனி. ஈகை என்ற மனப்பான்மை வளர்வதற்கும் பிறர் பொருளை மனம் நாடாமல் இருப்பதற்கும் இது ஒரு முறையாகும். மற்றைய நற் குணங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படை ஈகையில் கலந்து நிற்கும் கருணையாகும். இந்தக் கருணையே உள்ளத்தைக் கனியச் செய்கிறது. மனிதப் பண்பை பூரணமாக்குகிறது.

அவ்வியம் பேசி அறம்கெட நில்லன்மின்

வெவ்விய னாகிப் பிற்பொருள் வல்வன்மின்

செவ்விய னாகிச் சிறந்து உண்ணும் போதுஒரு

தவ்விக் கொடு உண்மின் தலைப்பட்ட போதே.

நீ அனுபவிப்பதற்கு முன்னதாகவே பிற உயிர்களை நினைவு கொண்டு ஓரளவாவது கொடுத்துவிட்டுப் பின்பு உன் பொருளை அனுபவிப்பாயாக என்று முனிவர் கூறுகிறார்.

(முற்றும்)

நம்மீது நம்பிக்கை இருக்கும்வரை வாழ்க்கை நம் வசம்.

சிவபுராணம் எமது ஆத்ம புராணம்

— திரு எஸ். ஆர். சரவணபவன் அவர்கள் —

மணிவாசகப் பெருமான் சிவனுக்குப் புராணம் எழுதியுள்ளார் என்றே நாம் பொதுவாக எண்ணுகிறோம். ஆனால் சிவனுக்கு புராணம் எழுதக்கூடிய எந்த ஒரு ஆதாரமும் இல்லை. ஏனெனில் மணிவாசகரே திருவெம்பாவையில் “ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும் பெரும் ஜோதி” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் தாயுமலி தந்தையுமலி என்றெல்லாம் கூறிவிட்டு அப்படிப்பட்ட சிவனுக்கு புராணம் எழுத முடியுமா என்பதை நாம் சிறிது சிந்திக்க வேண்டும்.

“சிவன் அவன் என்சிந்தையுள் நின்று அதனால், அவனருளாலே அவன் தான் வணங்கி சிந்தை மகிழ சிவபுராணம் தன்னை முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பன் யான்” என்று கூறியே சிவபுராணத்தை ஆரம்பிக்கிறார். நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் சிவம். எமது ஆத்மாவே சிவனின் ஒரு பொறி. ஆகவே எமது ஆத்மாவின் புராணத்தையே சிவபுராணம் எனக் குறிப்பிட்டு சிவபுராணத்தை ஆரம்பிக்கிறார். எமது ஆத்மாவின் கடந்த காலம் நிகழ்காலம், எதிர்காலத்தில் எமது இலட்சியம் எதுவாக இருக்கவேண்டும் என எம்மை சிந்திக்க வைப்பதே சிவபுராணத்தின் நோக்கம்.

எமது கடந்த காலத்தைப்பற்றிக் கூறும்போது “புல்லாகி, பூடாகி, புழுவாய், மரமாகி, பல்மிருகமாகி, பறவையாய், பாம்பாகி, கல்லாய், மனிதராய், பேயாய், கணங்களாய், வல்அசுரராகி, முனிவராய், தேவராய் இத் தவார சங்கமத்துள் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திழைத்தேன்” என்று கூறுகிறார். இதன் மூலம் மணிவாசகர் கூறவருவது என்ன

வெனில் உலகில் உள்ள எல்லாம் எனது ஆத்மாவே. ஒரே ஆத்மாதான் எல்லா உயிர்களுக்குள்ளும் ஊடுருவியுள்ளது. ஒன்றே பலவாக காட்சியளிக்கிறது. இது மணிவாசகரின் முன்னைய பிறப்புக்களின் வரிசையல்ல. பிறப்பின் வகைகளைக் குறிப்பிடுகின்றார். இது எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் பொருந்தும். எமக்கும் எத்தனையோ ஆயிரம் பிறப்புக்களின் பின்னர்தான் இன்று இந்த மனிதப் பிறவிகிடைத்துள்ளது.

இனி தற்போது கிடைத்துள்ள மானிடப் பிறவியில் உள்ள துன்பங்களையும், அருவருப்பான விடயங்களுக்குள் இருந்து கொண்டு இந்த ஆத்மா ஒருமுகமாக இறைவனை நினைக்க முடியவில்லையே என்று ஏங்கும் விதத்தைக் கூறுகிறார்.

இப்படி கடந்தகால பிறப்புகளில் செய்த பாவ, புண்ணியங்களை ஒரு கட்டாகக் கட்டி ஒரு தோற்பைக்குள் இட்டு, அந்த தோற்பைக்கு ஒன்பது துவாரங்கள் வைத்துள்ளார். அந்த துவாரங்களாவன: கண் துவாரம் 2, காது துவாரம் 2, மூக்கு துவாரம் 2, வாய் துவாரம் 1, மல, சல உறுப்பு துவாரங்கள் 2 இவற்றின் வழியே வெளியே வருவது என்ன என்பதை நீங்களே எண்ணிப் பாருங்கள். அருவருப்பான இந்த உடல்தான் ஆன்மாவின் குடிசை. இதனை “வல்வினையேன் தன்னை மறைந்திட முடிய மாய இருளை அறம், பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டி புறந்தோல் போர்த்து எங்கும் புழு அழுக்கு முடி, மலம் சோரும் ஒன்பது வாயில் குடிவை” என்று இந்த உடம்பின் அருவருப்பான நிலையைக் கூறுகின்றார். மேலும் இந்த உடம்பினுள்

மனம், பணம் அதிகம் நேசித்தால் நிம்மதி போய்விடும்.

5 புலன்கள் வைத்துள்ளார். (மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி) இவை ஐந்தும் வஞ்சனையை செய்கொண்டிருக்கிறது. எப்படியெனில் ஒவ்வொரு புலனும் தான் தான் எங்களுக்கு சந்தோஷத்தையும் ஆனந்தத்தையும் தருவதாக ஏமாற்றி தங்கள் வழியே ஆத்மாவை இழுத்துச் செல்கிறது. உதாரணமாக கண் சொல்லும் அந்தக் காட்சியைப் பார், இந்த சினிமாவைப் பார் என்று. ஆனால் சில மணித்தியாலத்திலேயே கண்கள் களைப்படைந்து தூங்கிவிடும். இதுபோலவே காதும் நல்ல பாட்டை அல்லது சங்கீதத்தை கேள். அதுதான் ஆனந்தத்தைத் தரும் என்று கூறி இழுத்துவிடும். சில மணிநேரத்தில் அதுவும் களைப்படைந்து சலித்துவிடும். இன்ன இன்ன உணவு சாப்பிட்டால் நன்றாக இருக்கும் என வாய் சொல்லும். தேன் இனிக்கும். அதற்காக ஒரு டம்ளர் தேனைப் பருக முடியுமா? சலித்து விடும். இப்படியே புலன்கள் எல்லாம் எமக்கு சந்தோஷத்தைத் தருவதாகக் கூறி இழுத்துச் சென்று இடை நடுவே கைவிட்டு விடுகிறது. இதனையே “மலங்கப் புலன் ஐந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய” என்று கூறினார்.

இந்தப் புலன்களுக்கு மேலதிகாரியாக மனம் உள்ளது. இதுவும் விலங்குகள் போல் உள்ளது. எப்படியெனில் ஒரு தோட்டக் காரன் தனது பயிர்களை சாப்பிடவந்த ஆடு அல்லது மாட்டை அடித்து விரட்டுகிறான் என வைத்துக்கொள்வோம். ஆனால் அடுத்த நாளும் அந்த ஆடோ அல்லது மாடோ முந்திய நாள் அடிவாங்கியதையும் மறந்து மீண்டும் அந்தப் பயிரை நோக்கியே செல்லும். இதைத்தான் மணிவாசகர் “விலங்கு மனம்” எனக் குறிப்பிடுகிறார். இதேபோலத்தான் எமது மனமும் புலன்களினால் பெற்ற ஆனந்தம், அற்பமானது எனத் தெரிந்தும் அடுத்த நாளே அதே தற்காலிக இன்பத்திற்காக ஏங்கி ஓடு

கிறது. திருப்திப்படுவதில்லை. இப்படியான அருவருப்பான உடல் அதற்குள் வஞ்சகம் நிறைந்த புலன்கள், மிருகம் போன்ற மனத்தை வைத்துக்கொண்டு என்னால் “கலந்த அன்பாகி, கசிந்து உள்முகமாக உருகித்தொழ” என்னால் முடியவில்லையே என்று ஆதங்கப் படுகிறார். எல்லோரும் இதேநிலைதான். ஆனால் நாம் இவற்றை உணராமல் வாழ்கிறோம். உடம்பை அழகுபடுத்த எவ்வளவோ முயல்கிறோம், செலவு செய்கிறோம். இதுதான் எங்கள் ஒவ்வொருவரினதும் தற்கால நிலை.

அடுத்து எதிர்காலத்தில் நாம் எதை நோக்கிச் செல்ல வேண்டும் என்பதை தெளிவுபடுத்துகிறார். “மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே, கள்ளப் புலைக் குடம்பை கட்டளிக்க வல்லானே” என்றும், “அல்லல் பிறவி அறுப்பானே” என்றும் கூறி நாம் வேண்ட வேண்டியது இன்னொரு பிறவி பிறந்து இப்பூமியில் அவதரிக்கக்கூடாது என்பதையே வலியுறுத்துகிறார்.

ஆகவே சிவபுராணம் என்பது எமது ஆத்மாவின் புராணம்தான். நாம் எத்தனையோ பிறவி பிறந்து வந்தோம் எனவும், தற்போது எமது உடம்பின் அவல நிலையையும் கூறி மீண்டும் இங்கு வராது இறைவனுடனே ஐக்கியமாக வேண்டும் என்பதுவே சிவபுராண சாரம்.

சிவபுராணத்தில் தான் எத்தனை திருவாசகம் எழுதப்போகிறேன் என்றும், எத்தனையாவது வயதில் இறைவனிடம் சேருவேன் என்பதையும் மணிவாசகர் மிகவும் சூட்சுமான முறையில் கூறியுள்ளார்.

சிவபுராணத்தின் ஆரம்பத்தில் “நமசிவாய வாழ்க” என்று தொடங்கி ஆறு தடவை வாழ்க என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். அடுத்து “வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க” என்று தொடங்கி ஐந்து தடவை

சேமிப்பு இல்லையென்றால் உழைப்பும் வீணே.

வெல்க என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தி உள்ளார். அடுத்து “ஈசன் அடி போற்றி” என்று தொடங்கி எட்டு தடவை போற்றி என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இந்த மூன்று சொற்களின் எண்ணிக்கையை சேர்த்துப் பார்த்தால் 658 என்று வரும். இதுதான் மணிவாசகர் இயற்றிய திருவாசக மொத்தத் தொகை.

மேலும் சிவபுராணத்தின் 32ஆவது வரி “மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்” என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. மணிவாசகர் தனது 32ஆவது வயதில்தான் வீடுபெறு பெற்றார் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

மேலும் எமது ஆத்மாவைத் தரிசிக்க பயனுள்ள சில குறிப்புக்களைக் கூறியுள்ளார். “மாற்ற மனம் கழிய நின்ற மறையோன்” என்றும் “நள்ளிருளில் நடடம் பயின்றாடும் நாதன்” என்றும் கூறியுள்ளார். மனம்தான் ஆத்மாவை தரிசிக்கவிடாது நடுவில் நின்று மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை மிகச் சுருக்கமாக “மாற்ற மனம் கழிய நின்ற மறையோன்” என்று கூறியுள்ளார்.

மேலும் “நள்ளிருளில் நடடம் பயின்றாடும் நாதன்” என்பதற்கு பொதுவாக நடு இரவில் கூடலையில் ஆடும் சிவபெருமான் என்று பல நூல்களில் கருத்துப் போடப்பட்டு உள்ளது. ஆனால் சரியான கருத்து, நடு இரவில் நாங்கள் ஆழ்ந்த உறக்க நிலையில் இருக்கிறோம். உறக்கத்தில் இருக்கும், மனம் ஓய்ந்துவிட அங்கு விழிப்புடன் இருப்பதுதான் ஆத்மா. நடு இரவிலும் சுவாசம் சீராகத் தொழிற்படுகிறது. இதயம் தாளம் தப்பாமல் துடிக்கிறது. இரத்தோட்டம் நடைபெறுகிறது. உணவு சீரணமாகிறது. சிறுநீர் தொகுதி வேலை செய்கிறது. இவை தாளம் தப்பாமல் ஒரு பயிற்சிபெற்ற நடனக்காரர்போல ஆடக் கொண்டிருக்கிறது. இவற்றை உள்ளிருந்து இயக்கிக்கொண்டிருப்பவர்தான் எமக்குள்ளே இருக்கும் ஆத்மா. இதனை வெகு சூட்சுமமாக மணிவாசகர் பதிவு செய்துள்ளார். இவ்வாறாகப் பல நுண்ணிய கருத்துக்கள் நிறைந்த சிவபுராணத்தை கருத்துணர்ந்து பாராயணம் செய்து சிவனடியைச் சேர்வோமாக.

கொடுத்ததற்கு நன்றி

பொட்டல் காட்டின் வழியாக பயணம் செய்துகொண்டிருந்தனர் குருவும் அவருடைய சீடர்களும். ஒதுங்குவதற்கு நிழலும் இல்லை. தாகத்துக்குத் தண்ணீரும் கிடைக்கவில்லை. பொழுது சாய்ந்து இருப்பவிடது. குரு ஓய்வெடுக்கலாம் என்று சொல்ல பசியாலும் தாகத்தாலும் வாடிய சீடர்கள் அப்படியே சுருண்டு படுத்துவிட்டனர். தூக்கம் வராமல் புரண்டு புரண்டு படுத்தவாறு இருந்தனர்.

குரு, “கடவுளே... இன்று நீ அளித்த அனைத்துக்கும் நன்றி” சத்தமாக சொல்லி வணங்கினார். படுத்துக்கொண்டு குருவைப் பார்த்த சீடர்கள் எழுந்து உட்கார்ந்தனர். “இன்று கடவுள் நமக்கு எதுவுமே கொடுக்கவில்லை. எதற்காகப் பொய் சொல்லி வணங்குகிறீர்கள்?” என்று கேட்டனர். குரு சொன்னார்: “கடவுள் இன்று நமக்கு அருமையான பசியையும் தாகத்தையும் கொடுத்தார். உணவைக் கொடுத்ததைப்போல பசியைக் கொடுத்த கடவுளுக்கு நாம் நன்றிசெலுத்த வேண்டாமா? கடும்பசி எப்படி இருக்கும் என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ள முடிந்ததே”

நல்லது - கெட்டது எது என்றாலும் துறவிகள் சமமாக நினைக்க வேண்டும் என்பதை தெரிந்துகொண்ட சீடர்கள் மௌனமாக இருந்தனர்.

கற்றுத் தெளிவது கல்வி. அறிந்து தெளிவது அறிவு.

தானம்

- திருமதி இராஜேஸ்வரி ஜெகானந்தகுரு அவர்கள் -

தானம் என்றால் கொடை என்று சொல்லலாம். தானம் பல வகைப்படும். கோதானம், பூ தானம், அன்னதானம், சிரமதானம், கன்னிகாதானம், வித்தியாதானம், ஸ்வர்ண தானம் என்று சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். இவற்றுள் வித்தியா தானமே சிறந்தது என்கிறார் மகாகவி பாரதி.

இந்நறுங்கனி சோலைகள் செய்தல்
 இனிய நீர்த் தண் சனைகள் அமைத்தல்
 அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்
 ஆலயம் பதினாயிரம் கட்டல்
 பின்னர் உள்ள தருமங்கள் யாவும்
 பெயர் விளங்கி ஒளிர நிறுத்துதல்
 அன்ன யாவினும் புண்ணியம் கோடி
 ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல்

இப்பாடலின்படி பாரதியார் என்ன சொல்கிறார் பாருங்கள்.

இனிய பழங்களைத் தரும் சோலைகள் அமைத்தல், தண்ணீர்ப் பந்தல்கள் அமைத்தல், அன்ன சத்திரம் அமைத்தல், ஆலயங்கள் பல நாட்டல், இப்புண்ணிய கருமங்கள் யாவிலும் பார்க்கச் சிறந்தது ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல் என்கிறார். இந்த வகையில் வித்தியாதானமே சிறந்தது என்பது சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் கருத்து.

தானத்திற்கும் தருமத்திற்கும் புண்ணியத்திற்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. இதனாலேயேதான் இரண்டையும் சேர்த்து தான தருமம் என்கின்றோம்.

எமது சமயம் எம்மை இயன்ற அளவு புண்ணியம் செய்யும்படி கூறுகின்றது. தானம் புண்ணியம் தரும். தானம் என்பது மிகுந்த செல்வந்தர்களால் அதாவது பணக்காரர்களால் தான் செய்யலாம் என்ற ஒரு எண்ணம் எம்மிடையே நிலவி வருவது உண்மை. ஆனால் மனமிருந்தால் மார்க்கம் உண்டு. மனம் இருந்தால் தானம் செய்தல் எல்லோருக்கும்

சாத்தியமாகலாம். அவரவர் இயல்புக்கு அவரவர்க்கு வேண்டிய நேரங்களில் மனம் உவந்து உதவுவதும் ஒருவகைத் தானம் தான். புண்ணியமான நற்காரியங்கள் சிறு அளவில் இருந்தாலும் கூட, அவை தானத்தின் பலனைத் தந்தே தீரும் என்பது வெள்ளிடை மலை.

ஒருவருக்கு பசித்த வேளையில் ஒரு வேளை உணவை அந்த நேரத்தில் கொடுத்து, அவர் பசி ஆற்றுவதும் ஒரு தானம்தான். ஒருவருக்கு உதவ ஒன்றைக் கொடுக்க பணத்திலும் பார்க்க மனம் இருக்க வேண்டும். “மனம் கொண்டது மாளிகை” “மனமிருந்தால் மார்க்கம் உண்டு” என்பதற்கு ஒரு கதையைக் கேட்டுப் பாருங்கள்.

ஒரு ஊரில் ஒரு கமக்காரன் இருந்தான் அவன் கமக்காரனாக இருந்தபோதும் அவனுக்கென்று சொந்தமாக ஒரு வயல் துண்டு நிலம்சூட இருக்கவில்லை. எனவே அவனுக்கு ஒரே வறுமை. மூன்றுவேளை

நினைப்பதைச் சரியாக நினைத்தால், நடப்பதும் சரியாகவே நடக்கும்.

சாப்பிடுவதே பெரிய காரியமாக இருந்தது அவன் குடும்பத்தினருக்கு.

அவன் குடும்பத்தில் மகன், மனைவி இவர்களே அவனது குடும்ப உறுப்பினர். அவன் வயலில் சிந்திக் கிடக்கும் நெல் மணிகளைத் தினமும் பொறுக்கி வந்து வீட்டிலே கொடுப்பான். அவற்றை அவன் மனைவியும் மருமகளுமாகச் சேர்ந்து மாவாக்கி எப்படியாவது நான்கு அப்பம் தயாரிப்பார்கள். நாலு பேருக்கும் ஆளுக்கொரு அப்பம். அந்த அப்பங்களை ஆண்டவனுக்கு நிவேதித்துவிட்டு, அவர்கள் உண்பார்கள். அன்று முழுவதும் அதுதான் அவர்களது உணவு. அந்த வாழ்க்கையிலும் அவர்கள் திருப்தி கண்டார்கள். போதும் என்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து அல்லவா?

ஒருநாள் இவர்கள் வீட்டிற்கு ஒரு சந்நியாசி வந்தார். அவருக்குக் கடும்பசி வீட்டின் தலைவன் அந்த சந்நியாசியை அன்போடு வரவேற்று அவரது பசியைத் தீர்க்க விரும்பி தனது பங்கான ஒரு அப்பத்தை அவருக்கு உண்ணக் கொடுத்தான்.

அதைச் சாப்பிட்டு முடித்த சந்நியாசியின் பசி தீரவில்லை. அவரது முகத்தைப் பார்த்த வீட்டுத் தலைவி தனது பங்கு அப்பத்தையும் சந்நியாசிக்கு உண்ணக் கொடுத்தார். அதை உண்ட பின்னும் சந்நியாசியாரது பசி தீரந்ததாக இல்லை. எனவே, அவ்வீட்டு மகனும், மருமகளும் தமது பங்கு அப்பங்களை அச் சந்நியாசிக்கு அளித்தனர்.

அப்பம் நான்கையும் உண்டதும், சந்நியாசி பூரணமாகப் பசி ஆறி அவர்களை வாழ்த்திச் சென்றார். அன்று அவர்களுக்கு உண்ண வேறு உணவு ஒன்றும் வீட்டில்

இருக்கவில்லை. அவர்கள் வயிறு வெறுமையாக இருந்தது. ஆனால் தாங்கள் ஒரு சந்நியாசியின் பசியைத் தீர்த்து வைத்த தர்ம காரியத்தை நினைத்து அவர்கள் மனம் பூரித்து நிரம்பியிருந்தது.

இந்த வேளை இந்த வீட்டில் அப்பத்துக்கு மாக்குழைத்த இடத்தே சிந்தியிருந்த மாவை உண்ண வந்த ஒரு கீரிப்பிள்ளை அதன்மேல் உருண்டு புரண்டது. அப்போது அதன் மாவில் புரண்ட பக்க உடம்பு பொன்னாக மாறியது.

இதே நேரத்தில் தருமர் சிறப்பாக ஒரு பெரிய யாகம் செய்துகொண்டிருந்தார். தானங்கள் அமோகமாக நடந்துகொண்டிருந்தன. முனிவர்கள், அந்தணர்கள், அடியார்கள், ஏழைகள் எல்லோரும் எல்லாம் பெற்றுச் சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

இந்தக் கீரிப்பிள்ளை தர்மரது யாக சாலைக்குள் புகுந்தது. அங்கே யாக மண்டபத்தில் சிந்தியிருந்த உணவுப் பதார்த்தங்களின்மீது உருண்டு புரண்டு பார்த்தது. ஆனால் அது எதிர்பார்த்தபடி அதன் உடலின் மறுபக்கம் பொன்னாக மாறவில்லை. அதற்கு ஒரே ஆச்சரியம்.

அது தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டது. இவ்வளவு சிறப்பாக தர்மர் செய்த யாகத்தைவிட அந்த ஏழை செய்த அப்ப தானம் மிக மிக உயர்ந்தது என்பது இப்போதுதான் எனக்குப் புரிகிறது.

எனவே தானமும் தர்மமும் செய்யப் பணம்தான் தேவை என்றில்லை. பணமும் தேவை. ஆனால் அதற்கு மேலாக மனம் தேவை. இல்லையா?

நாம் உணவுகளை உண்பதால் உடல் வளரும். நல்ல நூல்களைப் படிப்பதால் உணர்வு வளரும். நல்ல உள்ளத்துடன் சதா இறைவனை நினைப்பதனால் உயிர் வளரும். இம்முன்றும் வாழ்வின் அத்தியாவசியத் தேவைகள்.

விடியல் என்பது கிழக்கில் அல்ல. நம் உழைப்பில்.

நித்திய அன்னப்பணிக்கு உதவிபுரிந்தோர் விபரம்

(தொடர்ச்சி..)

சிவா நறுமணப்பூங்கா	யாழ்ப்பாணம்	1மூடை அரிசி
க. தயாபரன்	கொழும்பு	3மூடை அரிசி
K.V. துரைசாமி நினைவாக	மயிலிட்டி	1000. 00
ஸ்ரீ சிவராம் ரேடேர்ஸ்	யாழ்ப்பாணம்	1புட்டி பருப்பு
சி. பகீரதன்	கனடா	5000. 00
கா. விஜயசுரேஸ்	சுவிஸ்	20000. 00
இ. சிவராஜா (இலங்கை வங்கி)	கரவேட்டி (கல்விப்பணி - மாதாந்தம்)	15000. 00
இ. இளங்கோ	ஏழாலை (கொழும்பு)	5000. 00
மு. கஜன்	இடைக்காடு	50000. 00
ஜெகதீபன் சாய்ராம்	ஜேர்மன் (மல்லாவி)	10000. 00
செல்வநாயகம் சுபாகரன்	லண்டன் (வவுனியா)	100000. 00
அரன் கன்றன்பாலா	லண்டன்	25000. 00
S. குமார்	கனடா (உற்சவகால அன்னப்பணி)	188000. 00
தினேஸ் வெதுப்பகம்	மானிப்பாய்	10000. 00
ஆழ்வார் புடவையகம்	நெல்லியடி	1மூடை அரிசி
கு. அஞ்சனன்	கொக்குவில்	100000. 00
திரு தனிஸ்குமார் குடும்பம்	லண்டன்	61760. 00
உதயலிங்கம் யோகேஸ்வரி	மூளாய்	25000. 00
அ. புஸ்பராணிமூலம்		
சி. கருணாகரன்	} நெல்லியடி (சுவிஸ்) (உற்சவகால அன்னப்பணி)	300000. 00
க. அஜிதா		
க. அச்சதா		
க. ஜனுஷாந்		
திரு ஈசன் மூலம் சண்முகநாதன் சுப்பிரமணியம்	கனடா (உற்சவகால அன்னப்பணி)	51000. 00
திரு கார்த்திகேசு மூலம்		
S. ரகுநாதன்	} கொழும்பு	40000. 00
A. சுரேந்திரன்		
சு. கோகுலன் தனஞ்சயன் நகுலன்	(U.K) கொழும்பு	40000. 00
பரமநாதன் சண்முகநாதன் நினைவாக	வெள்ளவத்தை	10500. 00
Dr சிவஞானகுரியர்	கொழும்பு	10000. 00
இ. தங்கவேல் குடும்பம் மூலம் சத்தியமூர்த்தி நினைவாக அச்சவேலி		10000. 00
தம்பிப்பிள்ளை குணரத்தினம்	நீர்வேலி	2000. 00
S. முருகருள்	கனடா	5000. 00

எதிர்பார்ப்பைக் குறைத்துக்கொண்டால் ஏமாற்றம் ஒன்றும் பெரியதாக இருக்காது.

S. டிரிசுந்தளா	கரவெட்டி	1000. 00
செல்வி கு. சுகன்யா	கரணவாய்	5000. 00
N. குணரட்ணம்	மானிப்பாய்	1000. 00
N. கதிர்காமநாதன்	கொழும்பு	10000. 00
ஜெ. ஸ்ரீதேவி	ஊரெழு	1000. 00
செ. ஜனகன்	சுன்னாகம்	7000. 00
சிவசூரியா யஷ்வந்	கிளிநொச்சி	3000. 00
வல்லிபுரம் இலட்சுமி நினைவாக	அந்தணத்திடல்	1500. 00
செ. சின்னத்துரை ஆசிரியர்	நெல்லியடி	1000. 00
கா. தங்கமலர்	கிளிநொச்சி	500. 00
வே. மயில்வாகனம்	தெல்லிப்பழை	500. 00
சு. சுநேந்திரரத்தினம்	கோப்பாய்	10000. 00
சி. மஞ்சதன்	கொடிகாமம்	1 புட்டி அரிசி 500. 00
பா. செல்வக்குமார்	சாவகச்சேரி (பிரான்ஸ்)	20000. 00
திரு சரவணமுத்து குடும்பம்	கோண்டாவில்	5000. 00
S. செல்லத்துரை	ஆவரங்கால்	5000. 00
S. பகீத்	நல்லூர்	1500. 00
அ. தர்ஷன்	கம்பளை	1000. 00
ஆ. தெய்வேந்திரம்	பிரான்ஸ்	1000. 00
கனகம்மா	சிறுப்பிட்டி	500. 00
K. சிவகுமார்	இளவாலை	1000. 00
குமாரசாமி சோமசுந்தரம்	தெகிவளை	10000. 00
ஜெ. சோதினி	நெல்லியடி	10000. 00
ப. தயாளன்	யாழ்ப்பாணம்	1000. 00
ர. மதுராங்கன், ம. ரவீந்திரன்	கோண்டாவில்	3000. 00
செல்வி அ. கந்தையா ஆசிரியர்	யாழ்ப்பாணம்	2000. 00
க. நிரஞ்சன்	லண்டன்	5000. 00
த. சுதாகரன் குடும்பம்	கனடா	5000. 00
கனகேஸ்வரி (பவளம்) குடும்பம்	லண்டன்	5000. 00
த. தனராஜன்	அச்சுவேலி	3000. 00
மு. திருநாவுக்கரசு	தொண்டைமானாறு	5000. 00
வி. லீமா	கட்டைப்பிராய்	1000. 00
அ. பரமேஸ்வரி	அச்செழு	500. 00
T. நிலவன்	மீசாலை	5000. 00
க. வன்னியசிங்கம்	நீர்வேலி	1000. 00
ச. சோமாஸ்கந்தக் குருக்கள்	சுன்னாகம்	2500. 00
கிருஷ்ணா யதுஷாணி	ஊரெழு கிழக்கு	3000. 00
க. ரேணுகா	ஊரெழு கிழக்கு	1000. 00

தவறே செய்யாத மனிதன் இல்லை. தவறாத திருத்திக்கொள்ளாதவன் மனிதனே இல்லை.

பிரதீபன் ஸ்கந்தலிங்கம், அர்ச்சனா ஸ்கந்தலிங்கம்	லண்டன்	200 பவுண்ட்ஸ்
ஜனகன் கேதனா	அவுஸ்திரேலியா	10000. 00
பா. பாலச்சந்திரன்	சுன்னாகம்	1000. 00
பா. முரளிதரன்	சுன்னாகம்	1000. 00
K.S. ரட்ணசிங்கம்	லண்டன்	20000. 00
திரு கிருஷ்ணசாமி	பூநாரி மடத்தடி	1மூடை அரிசி
P. இனியான்	நல்லூர்	5000. 00
T. சிவகுமார்	கனடா	10000. 00
சீ. பரமேஸ்வரன் இலக்கணாவத்தை	உடூப்பிட்டி	20000. 00
தி. பாலநந்தினி	கைதடி	1000. 00
இ. அபிராமி	சாவகச்சேரி	500. 00
அ. அனிகா	தாவடி	2000. 00
கு. சிவகுமார்	சுன்னாகம்	1000. 00
இ. துளசிதாசன்	துன்னாலை	10000. 00
சி. பொன்னம்மா	கரணவாய்	2500. 00
க. கமலேஸ்வரி	தம்பாலை	5000. 00
ராஜேஸ்வரி கந்தசாமி	லண்டன்	5000. 00
ப. பரமேஸ்வரி	சிறுப்பிட்டி	5000. 00
க. மகாத்மநாதன்	புங்குடுதீவு (கனடா)	5000. 00
திரு கேதீஸ்வரநாதன் குடும்பம்	ஜேர்மன்	2000. 00
ஆ. சநோஜாதேவி	(ஜேர்மன்) யாழ்ப்பாணம்	2000. 00
வி. தியாகலிங்கம்	யாழ்ப்பாணம் (U.K)	2000. 00
வி. கயிலைநாதன்	யாழ்ப்பாணம் (U.K)	2000. 00
மு. சிவகுமார்	யாழ்ப்பாணம்	1000. 00
கு. ரங்கநாதன்	இணுவில்	5000. 00
திரு தம்பையா குடும்பம்	கொழும்பு	2000. 00
N. குணரெட்ணம் குடும்பம்	மானிப்பாய்	1500. 00
வே. பரமேஸ்வரன்	சிறுப்பிட்டி	1000. 00
பொ. தர்மராஜசிங்கம்	சுன்னாகம்	10000. 00
பொ. திலகவதி	மல்லாகம்	3000. 00
த. பார்த்தீபன்	கொம்மந்தறை	10000. 00
தி. இயாருதன்	மல்லாவி	1000. 00
பிள்ளையார்	மாங்குளம்	1000. 00
S. பிரியா	சாவகச்சேரி	2000. 00
க. குகதாஸ்	வட்டுக்கோட்டை	1000. 00
சு. சிவசுதன்	தாவடி வடக்கு	1புட்டி அரிசி 5000. 00
த. யோகேஸ்வரன் குடும்பம்	சண்டிலிப்பாய்	5000. 00
வேலாயுதபிள்ளை திருநாவுக்கரசு (1ஆம் ஆண்டு நினைவாக) பிரான்ஸ்		50000. 00

புத்தகத்தைத் தலை குனிந்து பார், உன்னை தலைநிமிர்ந்து நடக்க வைக்கும்.

தாய்மை

- திரு முருகுப்பிள்ளை செல்லத்தம்பி அவர்கள் -

உலகத்தில் சிறந்தது தாய்மை
தனக்கு இணை ஒன்றைக் கொள்ளாதது தாய்மை
அகிலத்தை ஆக்குவது தாய்மை
அதன் அழிவுக்கு காரணமும் தாய்மையே.

உலகம் இயற்கையானது. இந்த இயற்கையின் நியதியால் தோன்றிய பிரபஞ்ச உற்பத்தியில் உருவான பரிணாம வளர்ச்சியின் கண்ணே எண்ணற்ற உயிரினங்கள் இவ் உலகில் தோன்றலாகின. இந்த உயிரினங்களின் தோற்றப்பாடுகளுக்கெல்லாம் மூல காரணமாக விளங்குவது இறைமை எனப்படும். இந்த இறைமையையே பரம்பொருள் என்கிறோம். இந்தப் பரம்பொருளினால் தோன்று விக்கப்படும் உயிரினங்கள் யாவற்றிற்கும் பங்களிப்பு செய்வது யார்? தாயில்லாமல் யாரும் இல்லை. தானே எவரும் பிறந்த தில்லை. தாய்மை தெய்வீகமானது. சக்தியின் வடிவம் தாங்கி நிற்பது. இதனால்த்தான் சக்தியில்லாமல் சிவன் இல்லை. சிவன் இல்லாமல் சக்தியில்லை என்று கூறப்படுகின்றது. ஆதிகாலத்தில் தமிழ் மக்கள் இறைவனைத் தாய்வடிவில் அமைத்து வழிபட்டு வந்தார்கள்.

அன்னையின் வயிற்றையே கோவிலாகக் கொண்டு அதனூடே கருவாகி உருவாகி குழந்தை வளர்ச்சி அடைந்து வருகிறது. பத்து மாதங்கள் சுமந்து படாத பாடுபட்டு பச்சிளம் குழந்தையாக பெற்றெடுக்கின்றாள் தாய். தான் பெற்றெடுத்த குழந்தையைப் பார்க்கின்றாள். உற்று நோக்குகின்றாள். பேருவகை கொள்கின்றாள். தன் உதிரத்தையே பாலாக ஊட்டுகின்றாள். தாலாட்டி சீராட்டி பாராட்டி கண்ணை இமை காப்பது

போல் எந்நேரமும் வண்ணமுற காத்து வருகின்றாள். ஒழுக்கமும் தூய சம் வாழ்வும் கொண்ட தாய் தந்தையின் அரவணைப்பில் குழந்தை நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்ந்து வருகின்றது. நாளொல்லாம் பட்டினியாய்த் தான் இருந்தாலும் ஒரு நாழிகைகூட தன் பாலகனின் பசியைப் பொறுக்கமாட்டாதவள். அந்த அன்னை துன்பமும் துயரமும் ஏற்றுக்கொண்டே எந்நாளும் குழந்தையை சுகம் பெற வைத்திருக்கும் கருணையுள்ளம் கொண்டவள். ஏற்றமிகு சமுதாயத்தில் எழுச்சிமிக்க ஒரு வாரிசாகத் திகழ வேண்டும் என்பதையே இலட்சியமாகக் கொண்டு எத்தனையோ ஏக்கங்களையும் கனவுகளையும் சுமந்து நிற்பவள். இதனையே ஔவையாரும் “தாயிற் சிறந்த கோவிலும் இல்லை. தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை” என்று கூறிச் சென்றார். இதன் பின்புலத்திலே தான் அன்னையின் மடியில் தொடங்கிய வாழ்க்கை மண்ணின் மடியில் முடிகின்றது. மண்ணிற்கும் பெண்ணிற்கும் இடையில்தான் மனிதனின் பயணம் நடக்கின்றது என்று வழிமொழிந்து வைத்தான் கவியரசு கண்ணதாசன்.

ஆவதும் பெண்ணாலே உலகம் அழிவதும் பெண்ணாலே என்பது ஓர் அற்புத வாக்கு. உயிர் இனங்களை தோற்றுவிப்பது தாய்மை. உலகியல் நீரோட்டத்திற்கு இன்றியமையாதது தாய்மை. நீதியை வெற்றி கொண்டு அதன் நெடும் தூர வழிகளை

உழைப்பு வறுமையை மட்டும் விரட்டவில்லை, தீமையையும் விரட்டுகிறது.

பிளவு செய்து நேர்மையற்ற முறையில் தங்கள் உயிர் வாழ்வை நிகழ்த்தி வரும் நீசர்களை, அதாவது மக்களும் சரி, மன்னவர்களும் சரி அறநெறி தவறி வாழும் அராஜகர்களை அகங்காரர்களை அழித்தொழிக்கும் ஆரணங்குகளாகவும் விளங்குபவர்களும் இந்த அன்னையர் குலம்தான் என்றால் அது மிகையாகாது. உதாரணமாக பிறர் மனைமேல் பேராசை கொண்டு பாதகச் செயல்களில் ஈடுபாடு கொண்ட இலங்கை வேந்தன் இரா வணன் போன்றோரை அக்கு வேறு ஆணி வேறு ஆக்கி அனற் பிளம்பாய் கற்பின் உயிர் மூச்சை உலகறியச் செய்து காவியம் படைத்த சீதாப்பிராட்டியை சிந்தித்துப் பார்க்க முடியும்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் கண்ணகியை எடுத்துக் கொண்டால் பாண்டிய மன்னனின் அறநெறி தவறிய முறையற்ற ஆட்சியை, கொடும் கோண்மையை மண்ணோடு மண்ணாக மழுங்கடித்து மதுராபுரியையே அழித்த தொழித்த மாட்சிமை கொண்ட தெய்வீகப் பெண்மையை உலகமறியும்.

இனும் அதர்மத்தின் அரும்பிலே உருவாகி வளர்ந்து அட்டீழியங்கள் புரிந்து தகாத வழியில் அரசாட்சியை தக்க வைத்துக்கொள்வதற்கு துடித்த அரவக் கொடியோன் துரியோதனன் முதலான கௌரவ சேனையை அடியோடு அழிக்கப் பிறந்தவள் பாஞ்சாலி. இராசசபையிலே தன்னை மாண்பங்கப்படுத்திய கொடியவர்களைக் கொன்று குவித்து அவர்களின் குருதியில் நனைத்துத்தான் தன் விரிந்த கூந்தலை முடிப்பேன் என்று வீரசபதம் செய்தவள். இத்தகைய பெண்மையின் வலுவாக்கம் உலகியல் வாழ்வில் எத்துணை தாக்கம் செலுத்தி நிற்கிறது என்பதை சொல்லத்தான் வேண்டுமா? என்றுதான் எம்முன்னே கேட்கத் தோன்றுகிறது. எனவே இவர்கள்

எல்லாம் யார்? பெண்கள் திலகங்கள் கற்பிற்கு அணிகலன்கள் மாதர் குலக்கொழுந்தின் மங்காத குலம் படைத்த மாணிக்கங்கள். காலத்தால் அழியாத காவியமானவர்கள். இவர்களுக்கு நாம் இன்று ஆலயம் அமைக்கவில்லையா? வழிபாடு செய்து வரவில்லையா?

பிரசித்திபெற்ற பிரான்ஸ் நாட்டின் சக்கரவர்த்தி நெப்போலியன் ஒருமுறை ஆங்கிலேயச் சிறுவன் ஒருவனை சிறைப்பிடித்து வைத்திருந்தான். சிறுவன் என்ற முறையில் அவன்மீது அதிக கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. இந்நிலையில் அவன் ஒருநாள் சிறு பலகைகளை எடுத்துப் பிணைத்து ஓடம்போல் உருவாக்கி அதன்மீது தப்பிச் சென்று தாய் நாட்டை அடைய முயற்சித்தான். இதைக் கண்ணுற்ற காவலாளிகள் அவனைப் பிடித்து அரசனிடம் ஒப்படைத்தார்கள். இதை அறிந்து கொண்ட நெப்போலியன் அவனைக் கண்டித்து மூடனே கொந்தளிப்பும் குமுறலும் நிறைந்த இந்த அத்திலாந்திச் சமுத்திரத்தை எப்படிக்கடந்து செல்வேன் என்று இச்செயலில் ஈடுபட்டாய். உனது நெஞ்சத் துணிவுதான் என்னே! என்று கேட்டதுடன் மேலும் இவன் அங்கு ஒரு ஆங்கிலச் சிறுமியீது கொண்ட மோகம் காரணமாகவே இச் செயலில் ஈடுபட்டான் என்று விமர்சித்தான். உடனே அச்சிறுவன் பதைபதைத்து ஐயா நான் எந்தச் சிறுமியிடமும் எந்த மோகமும் கொள்ளவில்லை. ஆனால் என்னைப் பெற்றெடுத்த தாயைக் காணாமல் என்னால் ஒரு நொடிப் பொழுதும் உயிர்வாழ முடியவில்லை. இதற்காகவே இக்காரியம் செய்தேன் என்று கூறினான். இதைக் கேட்டதும் நெப்போலியன் திகைத்தான். அவன் கண்களில் கண்ணீர் பனித்தது. உள்ளம் நெகிழ்ந்தது. மெதுவாக அவனைத் தழுவி அருமை மைந்தனே நீ நேர்மையாகவே என் இதயத்தை வென்று

விட்டாய். உனது இலட்சியக் கனவு நிறைவேறட்டும் என்று இவனை மிகவும் பாதுகாப்பாக அழைத்துக்கொண்டு சென்று அவன் விரும்பிய இடத்தில் விட்டுவிட்டு வாருங்கள் என்று காவலாளியிடம் கட்டளையிட்டான்.

அடுத்து பன்றிக்கு பால் கொடுத்த பரமனைப் பன்றியும் நாம் அறியாமல் இல்லை. தாயை இழந்து பசியால் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்த பன்றிக் குட்டிகளை இறைவன் கண்ணுற்றான். சிவபெருமான் அன்பே உருவானவர். முழுமுதல் கடவுளும் அவரே. அந்த இறைவன் கூட தாய்ப் பன்றியாக உருவம் எடுத்துத்தான் அக்குட்டிகளுக்கு பால் ஊட்டினார் என்றால் தாய்மையின் சிறப்பு உலக ஓட்டத்திற்கு உலக இயல்பிற்கு எவ்வாறு தக்கவைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது என்பது நிரூபணமாகின்றது. எனவே தாய்மைக்கு நிகர் தாய்மைதான் உலகில் வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது.

பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் மக்கள் வீரத்தையும் காதலையும் போற்றி வாழ்ந்தனர் என்பதை சங்ககால இலக்கியங்கள் சான்று பகர்வதை நாம் அறிவோம். மாணங்காக்க போர் புரிவதிலே மாட்சிமைகொண்ட வீர மறவர் குலத்தில் தோன்றிய பெண் ஒருத்தி முதல் நாளில் போரிலே தன் கணவனை இழந்து விடுகிறாள். மறுநாள் தன் மகனை அழைத்து வீரத் திலகம் இட்டு வெற்றிவாகை சூடி வருமாறு போர்க்களத்திற்கு அனுப்புகிறாள். அங்கே அவன் போராடும்போது புறமுதுகில் புண்பட்டு இறந்து விட்டான் என்ற செய்தி கிடைக்கப் பெறுகிறாள். உடனே பொங்கி எழுந்தாள். கண்களில் கனல் பாய்ந்தவாறு கடும் தாபம் கொக்கரிக்க, நெருப்பாற்றிலே நீந்திச்செல்ல நேரிட்டாலும் நெஞ்சிலே வீரம் குன்றாதவன், என் பிள்ளை தன் கடமையைச் செய்யத் தவறமாட்டான் என் கண்மணி,

அப்படி அவன் புறமுதுகிலே புண்பட்டு மடிந்தானாகின் இப்பொழுதே நான் போர்க்களம் சென்று அவனுக்கு பாலூட்டிய முலைகளை பிடுங்கி எறிவேன் இது சத்தியம் என்று வீர சபதம் செய்து போர்க்களத்திற்குப் போகின்றாள். அங்கே அவன் நெஞ்சிலே வேல் ஏந்தி வீர மரணம் அடைந்து கிடப்பதைக் கண்டாள். அவனைக் கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டு எல்லையில்லா ஆனந்தம் கொண்டாள் அந்த வீரத்தாய். இதனையே பொய்யாமொழிப் புலவர்,

“சுற்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகனை சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்”

என்று தாய்மையின் பெருமையை விபரித்துச் சென்றார்.

தாய் சொல்லைத் தட்டாதே என்பது தார்மீக மந்திரம். ஒரு தாய் தன் அன்பு மகனை தகுந்த ஒரு வாரிசாக ஊர் உலகம் போற்றும் உத்தமனாக வாழ வைக்கவேண்டும் என்று தன்னாலான அனைத்து முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டு வருகிறாள். ஆனால் அவனோ தாயின் வார்த்தைகளைக் கேட்பதே இல்லை. கூடாத கூட்டங்கள் கூடுவான், தீய இளைஞர்களுடன் கூடி தீமையான பழக்க வழக்கங்களையே மேற்கொள்வான். ஊர் சுற்றித் திரிவான். உதாசீனமான போக்கிலே தன் வாழ்வை சீரழித்து வருகின்றான். தாயின் பணத்தை வருடி தகாத வழியில் நண்பர்களுடன் செலவு செய்வான். தாய் எப்படித் தான் தடுத்தபோதிலும் அவன் தன் போக்கையே உயிர் மூச்சாகக் கொள்வான். அவளால் என்ன செய்யமுடியும் பெற்றமனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு நெஞ்சம் குமுறும், கண்கள் குளமாகும். வார்த்தைகள் வருவதில்லை. இதையே கவிஞன் கண்ணதாசன் “பெற்றெடுத்த உள்ளம் என்றும் தெய்வம் தெய்வம் அதுவே பேசுகின்ற வார்த்தை

என்றும் மௌனம் மௌனம் இரத்தத்துடன் சேர்ந்த தந்தைப் பாசம் பாசம் அது நாள் கடந்தாலும் பிள்ளையிடம் பேசும் பேசும்” என்று தாய்மையின் நிலை பற்றி எடுத்து இயம்புகிறான்.

எது எப்படித்தான் இருந்தபோதும் பெற்றெடுத்த தாய் தன் பிள்ளையை பேதலிக்க விடுவாளோ? அவள் எல்லாவற்றையும் மன்னித்து தன் பிள்ளையின் எதிர்காலம்

சீர்பெற வேண்டும் என்ற பிரார்த்தனையோடு தான் நின்றுருந்தாள். ஒரு தாய் தன் பிள்ளையை மன்னிக்கலாம் ஆனால் அந்தத் தாயோடு மறைமுகமாய் தோன்றாத் துணையாய் நிற்கும் தெய்வீக சக்தியினால் மன்னிக்கமுடியுமா? முடியவே முடியாது. முடியவே இல்லை, அவன் தன் பிந்திய நாட்களில் மிகவும் சீர்கெட்டு அலைச்சலுக்குள்ளாகி நடைபிணமாகவே காணப்பட்டான்.

உடம்பைத் தொடாத மருத்துவம்

யாரிடம் என்ன திறமை இருக்கிறது, யாரிடம் என்ன சக்தி இருக்கிறது என்பது யாருக்கும் தெரியாது. ஒவ்வொருவரிடம் ஒவ்வொரு திறமையைக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறது, தெய்வம். உருவம், சாதரியம், பேச்சுத்திறமை, படிப்பு, பதவி, பணம், செல்வ வசதிகள் முதலானவைகளை வைத்தே, சக்தியையும் திறமையையும் மதிப்பிடுகிறோம். ஆனால் இவைகளுக்கும் திறமை, சக்தி ஆகியவைகளுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது. இதை விளக்கும் ஒரு தெய்வீக - வரலாற்று நிகழ்வு...

கரிகால சோழ மன்னரின் மகளுக்கு வலிப்பு நோய் உண்டானது. ராஜ வைத்தியம் பார்த்தும் மகளின் வலிப்பு நோய் நீங்கவில்லை. மன்னரின் மனவருத்தம் அதிகமானது. “மன்னா கொங்கு நாட்டில் குயவர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் இந்நோயைச் சுவாமரகத் தீர்த்துவிடுவார்” என்று மன்னரிடம் சிவர் கூறினர். “சி அந்தக் குயவரை வரவழைங்கள்” என்றார் மன்னர். அதன்படியே குயவரும் வரவழைக்கப்பட்டார்.

“அய்யா... நீ, சூடு போட்டு வலிப்பு நோயைப் போக்குவாய் எனக் கேள்விப்பட்டேன். ஆனால், இளமையான என் மகனால் நீ போடும் சூட்டைப் பொறுக்க முடியாதே...” என்று வருந்தினார் மன்னர்.

“மன்னா... கவலைப்படாதீர்கள்... இளவரசியின்மீது படாமல் சூடு போட்டு, அவரின் நோயை நீக்குகிறேன்...” என்றார் குயவர். அதைக்கேட்டு மன்னர் மட்டுமல்ல, சுற்றி இருந்தவர்களும் திகைத்தனர். அவர்களின் சந்தேகத்துக்கு ஆளான குயவரோ, எதைப் பற்றியும் லட்சியம் செய்யாமல், முறைப்படி தெய்வ வழிபாட்டை முடித்து, தன் செயல்களில் ஈடுபடத் தொடங்கினார். இளவரசியைப்போலவே மண்ணால் ஒரு பதுமையைச் செய்த குயவர், இளவரசிக்கு உடலில் வலிப்பு நோய் எந்த இடத்தில் உள்ளதோ, பொம்மையில் அதே இடத்தில் சூடுபோட்டு மருத்துவம் செய்தார். அதே விளடியில், இளவரசியின் வலிப்புநோய் முற்றிலுமாக நீங்கியது. மகிழ்ந்தாள் இளவரசி, அரசரும் மற்றவர்களும் வியந்தனர். “என் கடமையை நான் செய்துவிட்டேன்...” என்று புறப்படத் தயாரானார் குயவர். கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிர்க்க, தழுதழுத்த குரலில், குயவரை மனதார வாழ்த்தி, ஏராளமான வெகுமதிகளைத் தந்து வழியனுப்பினார் மன்னர்.

நடந்த வரலாறு இது. அந்தக் குயவரைப்போல மகா மேதாவிகள் வாழ்ந்த பூமி இது. இன்றும் ஏராளமான தூய்மை பணியாளர்கள், காவலர்கள், செவிலியர்கள் எனப் பலரும் நமக்காக, நம்மைத் தொடாமலே பணிபுரிந்து வருகின்றனர். நமக்காக பணிபுரியும் அவர்களை மதிப்போம்.

விதைத்துக்கொண்டே இரு. முளைத்தால் மரம். இல்லையேல் உரம்.

தமிழ்ப் பெண் கவியரசிகள்

— இரா. செல்வவடிவேல் அவர்கள் —

02) கண்ணனைக் காதலித்து

அடைந்த கவியரசி

வைணவ சமயத்தைச் செந்தமிழ் நாட்டில் என்றும் நின்று நிலவுமாறு நிலை நாட்டிய பெரியார்கள் பன்னிருவர் ஆவர். அவர்களை ஆழ்வார்கள் என்று அழைக்கிறோம். அவர்களில் ஒருவர் பெண் ஆவார். கோதை என்பது அவர் பெயர். ஆண்டாள் குடிக் கொடுத்தாள் என்றும் வேறு பெயர்களும் அவருக்கு உண்டு. எனினும், ஆண்டாள் என்பதே அதிகமாக வழங்கும் பெயராகும். வைணவ உலகம் அவரைப் பெரிதும் போற்றிப் பரவுகின்றது. அவரது பெயரையும் அவர் பாடிய பாடல்களையும் அறிந்திருப்பதுபோல ஏனைய ஆழ்வார்கள் பெயர்களையும் பாடல்களையும் அறிந்திருப்பது மிகக்குறைவாகும்.

ஆண்டாள் அருளிச் செய்த முப்பது பாடல்களாகிய திருப்பாவை இலக்கிய வளம் மிகுந்த பக்திக் கருவூலமாகும். தமிழ்நாட்டில் இதனைப் பொன்னே போல் போற்றுகிறார்கள். வைணவப் பற்றுடையோர் இல்லங்களில் மார்கழித் திங்கள் தோறும் இளமங்கையர் பனிக் குளிரையும் பொருட்படுத்தாது வைகறையில் துயில் எழுந்து, நீராடி, தூய உடை தரித்து, இறை திருவுருவப் படங்களுக்கு மலர் சாத்தி, பொங்கல் செய்து படைத்து, திருப்பாவைப் பாசுரங்களை உள்ளன்போடு பாடி இறைவழிபாடு ஆற்றுவர். ஆண்களும் பஜனைக் கூடங்களில் மத்தளம் முதலிய இசைக்கருவிகளுடன் திருப்பாவைப் பாடலைப் பாடுவர். வீதிகளில் பாடிக்கொண்டு செல்வர்.

மார்கழி மாதம் முழுவதும் இத்தகைய பஜனை நடைபெறும்.

கண்ணபிரானிடம் காதல்கொண்டு அவனையே கணவனாக அடையவேண்டும் என்று ஆண்டாள், தான் வாழும் இடமாகிய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரைக் கண்ணன் வாழும் ஆயர் பாடியாகவும், அங்குள்ள இளநங்கையரையும் தன்னையும் ஆயர்குலப் பெண்களாகவும், தான் பெண்களைத் துயிலெழுப்பிக் கண்ணன் பாற்சென்று பாவை நோன்பிற்கு வேண்டுவதை அருளுமாறு இரந்து கேட்பதாகவும் கற்பித்துக் கொண்டு பாடியவையே திருப்பாவைப் பாடல்கள். “கோதை சொன்ன சங்கத் தமிழ்மாலை முப்பதும் தப்பாமல் பாடிப் பரவுவோர் இறைவன் அருள் பெற்று இன்புறுவர்; மலி வளம் கொழிக்கும்; பஞ்சம் பட்டினி நாட்டில் தலைகாட்டா; நீங்காத செல்வம் நிறைந்து விளங்கும்” என்பது மக்களின் நம்பிக்கை. “மாதர் - நோன்புப் பாடல்களாகத் தோன்றினும் இத் திருப்பாவைப் பாசுரங்கள், வேதசாரமான தத்துவங்களை உள்ளுறை பொருளாகக் கொண்டுள்ளன” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை விரிவுரை கூறுகின்றது.

சங்கம் அமைத்து தமிழாராய்ந்த பாண்டிய நாட்டில் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் என்னும் திருப்பதியில், அந்தண குலத்தில் விஷ்ணு சித்தரின் திருமகளாய்த் தோன்றியவர் கோதையார். வைணவ ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள் விஷ்ணுச் சித்தரும் ஒருவர். அப் பெரியார் ஒருமித்த உள்ளன்போடு இடையறாது இரவும் பகலும் இறைவனைத் தியானித்தும், அவ்விறைவனது

நீ வீணாக்கும் ஒவ்வொரு நொடியும் உன்னை வறுமைக்குள் தள்ளிவிடும்.

அனந்த கல்யாண குணங்களைப் பல்வகையாலும் பாராட்டிப் புகழ்ந்து பாடுதலும், பூங்கா அமைத்து நாளும் நறுமலர் கொய்து மாலையாகக் கட்டிப் பரமனுக்கு சாத்துவதுமாகிய திருத்தொண்டு புரிதலை நியமமாகக் கொண்டவர். வடமொழி தென்மொழிகளிற் பெரும் புலமை வாய்ந்தவர். தம்மை நோக்கி வருபவர்களுக்கு கல்வியறிவையும் பக்தி பக்தியையும் புகட்டும் வித்தகர். நல்லொழுக்கம் மிக்கவர். இவரே பெரியாழ்வார் என யாவராலும் புகழப் பெற்றவர்.

பெரியாழ்வார் வைகறையில் நீராடுவதைக் கண்ட கோதையார், தாமும் அவருடன் நீராட விரும்புவார். தந்தையார் நந்தவனம் செல்லும்போது. தாமும் உடன் செல்வார். அவர் மாலை கட்டும்போது சின்னஞ்சிறு கைகளால் மலர் பறித்து மாலைகட்டுவதற்கு முயல்வார். தொண்டர் குழாத்துடன் இருந்து அவர்களது நல் உரையாடல்களைச் செவிமடுப்பார். கோதையார் இளமையில் இங்ஙனம் பழகி வந்தமையால் நாளடைவில் கல்வி கேள்விகளிலும் இறை வழிபாட்டிலும் இணையற்றவராய் விளங்கலானார்.

சிறிய பூச்சி புழுக்கள் தாம் வாழும் இடத்திற்கேற்ப, கருமை, பசுமை, வெண்மை முதலிய நிற வேறுபாட்டை உடையவையாக இருப்பதுபோல, பிள்ளைகளும் தாம் வளரும் இடத்தின் சூழ்நிலைக்கேற்ப பண்பாடுகளைக் கொண்டோராக இருப்பர் என்பது உளநூல் வல்பாரின் முடிவு. ஆகவே, மனமும் செய்தொழிலும் ஒருவர்க்குத் தூய்மையாக இருக்க வேண்டுமாயின் சூழல் தூய்மையாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது சொல்ல வேண்டியதில்லை. (இன்றைய பெற்றோர் பிரதானமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விடயம் இதுவாகும்.)

பிள்ளைகளின் நன்மையை நாடும் பெற்றோர் தாமும் கடவுள் பக்தி, வாய்மை

முதலிய பண்புகள் உடையவராய் நல்லொழுக்க நெறியில் நின்றல் வேண்டும். “தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்”, “ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையுமா” என்னும் முதுமொழிகள் இவ்வுண்மையை உணர்த்தத் தோன்றியவையே. நல்லொழுக்கம் உள்ள குடும்பங்களில் வளர்ந்த பிள்ளைகள் நல்லோராகவும் தீய ஒழுக்கம் பொருந்திய குடும்பங்களில் வளர்ந்த பிள்ளைகள் தீயோராகவும் பெரும்பாலும் இருப்பர். விதிவிலக்கு எங்கும் உண்டு. இதனையே “குடிப்பிறப்பு” என்று வள்ளுவரும் கூறுகிறார்.

பெரியாழ்வார் கண்ணபிரானது பேரெழிலையும் தம் அன்புளங் கலந்த செஞ்சொற்களால் பலபடப் பாராட்டிச் சிறப்பித்துப் படிக்கப் படிக்க அப்பெருமானது தோற்றம் கோதைப் பிராட்டியாரது திருவுள்ளத்தில் உருப்பெற்று விளங்கியது. அவன்பால் கொண்ட அன்பு தழைத்துப் பூத்துக் காதற் கனியாக மாறியது. கண்ணனை மணாளனாகக் கொள்ளவே கோதையார் விரும்பினார். அல்லும் பகலும் கண்ணனையே - தன் காதலனையே நினைந்து நினைந்து உருகியது. அவர் நெஞ்சம் “அவன் என்னை விரும்புவானோ! அவன் மனத்துக்கு உகந்த மனைவியாவதற்கு ஏற்ற தகுதி வாய்ந்தவளாக நான் இருக்கின்றேனா?” எனத் தம்மை ஆடை அணிகளால் அலங்கரித்துக்கொள்ள விழைவார். தந்தையார் சுவாமிக் கெனக் கட்டி வைக்கும் மலர் மாலைகளைத் தாம் அணிந்துகொண்டு ஆடியின் எதிர் நின்று, தம் எழிலைக் கண்டு “நான் கண்ணனுக்கு உகந்த காதலியே!” என நினைப்பார். இவ்வாறு தினமும் தான் சூடிய மாலைகளைச் சுவாமிக்குக் கொடுத்து வந்தமையால், “சூடிக் கொடுத்தாள்” எனப் பெயர் பெற்றார். அப்பெருமானை அடைய அவர் பாடிய திருவருட்பாட்களின் தொகுதியே “நாச்சியார் திருமொழி”

அடுத்தவர்களுக்குக் கெடுதல் நினைக்காத எல்லா நேரமும் நல்ல நேரமே.

எனப்படுகிறது. “மானிடவர்க்கென்று வாழ்க்கைப்படிவன் வாழ்கிலேன் எனக் கண்ணனையே காதலனாகக் கொள்ள உறுதிக்கொண்ட கோதையார் - ஆண்டாள் - அவனையே பாடி இறுதியில் அப் பெருமானையே அடைந்தார்.

இனி, அச் செந்தமிழ்ப் புலமைச் செல்வியரது பாக்களில் சிலவற்றைக் காண்போம்.

தூமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரியத்

தூபம் கமழத் துயிலணைமேல் கண்வளரும்

மாமன் மகனே! மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்

மாமீர்! அவனை எழுப்பீரோ? உன்மகள்தான்

ஊமையோ? அன்றிச் செவிடோ? அனந்தலோ?

ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப் பட்டாளோ?

மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தன் என்றென்று

நாமம் பலவும் நவின்றேலோ ஏரம்பாவாய்.

(அனந்தல்- சோம்பலுடன் உறங்குதல், ஏமப்படல்- காவலிடப்படல்)

பாவை நோன்பிற்கு நீராட வைகறைத் துயில் நீத்துச் செல்லும் ஒரு பெண் மற்றொரு பெண்ணின் வீட்டு வாயிலில் நின்று உடன் கூட்டிச் செல்லத் துயிலெழுப்புதல்.

“மாரி மலை முறிஞ்சில் மன்னிக் கிடந்துறங்கும்

சீரிய சிங்கம் அறிவுற்றுத் தீவிழித்து

வேரிமயிர் பொங்க ஏற்பாடும் போந்துதறி

முரி நிமிர்ந்து மூழங்கிப் புறப்பட்டுப் போதருமாபோலே”

“வீரம் பொருந்திய சிங்கம் ஒன்று, மழைக் காலத்தில் மலைக்குகை ஒன்றில் படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தது. மாரிக்காலம் நீங்கியது, பசி எடுத்தது. உணவு தேடக் குகையின்று வெளிப்புறப்படுகிறது” சொல் ஓவியமாக அதன் தோற்றப் பொலிவைச் சித்தரித்துக் கொண்டு வந்து நம் அகக்கண்முன் நிறுத்துகின்றார் தமிழ்ப்பூங்கோதையார்.

“உறக்கம் நீங்கியதும் கண்ணைத் திறக்கிறது அச் சிங்கம். நெருப்புருண்டைகள் போலப் பொலியும் கண்களினின்றும் தீப்பொறி பறக்கிறது. எழுந்து பிடரி மயிர் சிலம்பும்படி உடம்பை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கி நாலு பக்கத்திலும் பார்வையைச் செலுத்துகின்றது. திடீரென இடியொலி போல ஓர் வீர முழக்கம் - கர்ஜனை, காடே எதிரொலிக்கிறது. மெல்ல நடந்து குகை வாசலில் வந்து நிற்கிறது.

தமிழ் சுவையும் பக்திச் சுவையும் நிரம்பியது திருப்பாவைப் பாடல்கள். முப்பது பாடல்களும் தேனாக ருசிக்கும். காதலனாகிய கண்ணன் தம்மை மணம் புணர வந்ததாகத் தாம் கண்ட கனவின் தன்மையை விளக்கும் கவினூறு கவிதைகள் சிலவற்றைப் பார்க்கலாம்.

“வாரணம் ஆயிரம் சூழவலம் செய்து

நாரணன் நம்பி நடக்கின்றான் என்றெதிர்

பூரணப் பொற்குடம் வைத்துப் புறமெங்கும்

தோரணம் நாட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழீ! நான்”

விடாமுயற்சியே வெற்றியைத் தேடித் தரும்.

“நாளை வதுவை மனமென்று நாளிட்டு
பாளை கமுகு பரிசடைப் பந்தற்கீழ்
கோளறி மாதவன் கோவிந்தன் என்பான் ஓர்
காளை புகுதக் கணாக்கண்டேன் தோழி! நான்”

“மத்தளம் கொட்ட வரிசங்கம் நின்றாத
முத்துடைத் தாமம் நிரை தாழ்ந்த பந்தற்கீழ்
மைத்துனன் நம்பி மதுகுதன் வந்தென்னைக்
கைத்தலம் பற்றக் கணாக்கண்டேன் தோழி! நான்”

03. கம்பர் வீட்டுப் பணிப்பெண்

சோழ நாட்டில் உள்ள தேரமுந்தாரின் பெரிய தெருவினாலே ஒருவர் போய்க் கொண்டிருக்கிறார். முழங்காலளவு நீண்ட சட்டை, அதன்மேல் கழுத்தைச் சுற்றியவாறு மாற்பின் இரு புறத்திலும் நீண்டு தொங்கும் மேலாடை, முகத்திற்குப் பொலிவு தரும் திருநீறு, சந்தனப் பொட்டு, தலைப்பாகை இவை அனைத்தும் அவர் ஓர் தமிழ்ப் புலவர் என்பதை விளக்கப் போதியனவாக இருந்தன. அதனை உறுதிப்படுத்துவதுபோல இருந்தது அவர் கையில் பிடித்திருந்த சுவடி ஒன்று. அவர் காலில் படிந்திருந்த புழுதி அவர் தொலை தூரத்திலிருந்து வருகிறார் என்பதைத் தெரிவித்தது.

வீதியில் எதிர்ப்பட்டோர் இரண்டொருவரிடம் ஏதோ கேட்டுக்கொண்டே சென்றார். அவ்வாறு சென்றவர் தெருக்கோடியில் ஓரிடத்தில் சாணம் பிசைந்து கொண்டிருந்த பெண் ஒருத்தியைக் கண்டு, அவளை நோக்கி “அம்மா! கவிச்சக்கரவர்த்தியார் கம்பர் வீடு எது?” எனக் கேட்டார்.

“அதோ! அண்மையில் நீண்ட பந்தரின் எதிரில் காணப்படுகிறதே அதுதான் அப் பெருமானது திருமாளிகை. அடுத்த பக்கத் தெருவை நோக்கியவண்ணம் இருக்கிறது அதுதான் முகப்பு. ஆம், நீங்கள் யார்? இந்த ஊருக்குப் புதியவர்போல் இருக்கிறீர்களே எங்கிருந்து வருகின்றீர்கள்? கம்பரைப் பார்க்கத்தான் வருகின்றீர்கள் போலும்!” என்றாள் அப்பெண்.

“ஆம்! யான் இவ்வூருக்குப் புதியவன், யானும் ஓர் தமிழ்ப் புலவனே. ‘கம்பர் கல்வியிற் சிறந்தவர்; கம்பர் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும் என்றெல்லாம் அவர் புகழ்ந்து பேசப்படுகின்றாரே, பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேன்” என்றார் அவளுக்கு விடையாக.

“உங்கள் பெயர் யாதோ?”

“அம்பல சோமாஜி”

“அப்படியா! மெத்த மகிழ்ச்சி, ஆனால் புலவர் பெருமான் ஊரில் இல்லையே”

“அட்டா! இத்துணை வருத்தமும் வீணாகவா முடிந்தது!”

“கவலை வேண்டா, நாளை மறுநாளில் வந்துவிடுவார். இருந்து பார்த்துப் போகலாம். அவரைக் காண வருவோர்க்கு உண்டி உறையுள் முதலிய வேண்டிய தந்து உபசரிப்பதற்கு அலுவலகத்தார் ஆயத்தமாக இருக்கின்றார். விருப்பம்போல் தங்கியிருக்கலாம். ஒரு குறையும் இராது.”

வறுமைக்குப் பிறகு வரும் செல்வமே வாழ்க்கையில் இறுதிவரை நிலைக்கும்.

“நல்லது அம்மா! அப்படியே செய்வேன். யான் இப்பொழுது அங்கு செல்லலாம் அல்லவா?”

“தாராளமாகச் செல்லலாம், ஆனால் நீங்கள் புலவர் என்றதனால் உங்களை ஒன்று கேட்க விரும்புகின்றேன். கேட்கலாமா?” (கம்பன் வீட்டுப் பெண்ணல்லவா?)

“ஆகா! கேளுங்கள்.

“யாவர்க்கும் தெரிந்த ஒரு பொருள். அது வட்டமாக மதிபோல் இருக்கும். அதன்மேல் வன்னிக்கொடி தாவிப் படரும். அது தன்னைக் கொட்டுகின்றவர்களின் கையில் கூத்தாட நிற்கும். சுட்டின் கையில் எடுக்கும்போது “சிவசிவ” என்று உரைக்கத்தக்க பொருளாகும். அது என்ன?”

“வட்ட மதிபோலிருக்கும்,

வன்னிக் கொடி தாவும்

கொட்டுவார் கையினின்று கூத்தாடும்,

சுட்டால் ‘அரகரா’ என்னும்

இதுதான் அப் பெண்மணி கூறியது.

அது என்ன பொருள்? ஒன்றும் விளங்கவில்லை புலவருக்கு. வெட்கக் குறி முகத்தில் அரும்பத் தொடங்கியது. “கம்பர்வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவி பாடும்” என்பது மெய்யாகவே இருக்கிறதே!” என விழிக்கலானார்.

கண்டாள் அவர் நிலையை அவள். “அம்பல சோமாஜி! ஒரு நாள் அவகாசம் தருகிறேன். யோசித்து விடை கூறுங்கள். மன்னிக்க வேண்டும். நிற்கின்றீர்கள். போய் வாருங்கள். அவரும் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

அப்பெண்மணியின் வினா இவ்வாறு வெண்பாவாக இருந்தது.

வட்டமதி போலிருக்கும் வன்னிக்கொடி தாவும்

கொட்டுவன் கையினின்று கூத்தாடும் - சுட்டால்

அரகரா என்னுமே அம்பல சோமாஜி!

ஒருநாள் விட்டேனி துரை”

கம்பன் வீட்டுப் பணிப்பெண்ணும் கவி தானே!

அமைதியாக இருங்கள்

பக்தன் ஒருவன் கோயிலுக்குச் சென்றான். அவனது கூடையில் ஆண்டவனுக்குச் சர்ப்பிய்பதற்காக வாழைப்பழம், தேங்காய், கற்பூம் ஆகியன இருந்தன. தேங்காய் பேச ஆரம்பித்தது. “நம் முவரில் நானே கெட்டிக்காரன்; பெரியவனும் கூட” என்றது. அடுத்து வாழைப்பழம், “நமது முவரில் நானே இளமையானவன், இனிமையானவன்” என்று பெருமைப்பட்டுக்கொண்டது. கற்பூமே எதுவும் பேசாமல் மௌனம் காத்தது. பக்தன் சந்நிதியை அடைந்ததும் தேங்காய் உடைக்கப்பட்டது. பழம் தோலுரிக்கப்பட்டது. கற்பூமே தீம் ஏற்றியதும் கரைந்து ஒன்றும் இல்லாமல் போனது.

நாரும் தேங்காய்போல் கர்வத்துடன் இருந்தால் ஒருநாள் நிச்சயம் உடைபடுவோம். வாழைப்பழம்போல் தற்பெருமை பேசினால் ஒருநாள் தோலுரிக்கப்படும். ஆனால், கற்பூம்போல் அமைதியாக இருந்துவிட்டால் இறக்கும் வரையில் ஒளி வீசலாம்.

எவ்வளவு பெரிய பிரச்சினைக்கும் கையளவு மனதிடம்தான் தீர்வு உள்ளது.

ஈசனின் நாமத்தால் கிடைக்கும் பாக்கியம்

- இணையத்திலிருந்து -

ஈரேழு உலகங்களுக்கும் சென்று வரும் பாக்கியத்தைப் பெற்றவர் நாரத முனிவர். அவரது தந்தையாக விளங்குபவர், படைப்புத் தொழிலை மேற்கொள்ளும் பிரம்ம தேவர் ஆவார். ஒவ்வொரு நொடியும் நாராயணரின் நாமத்தை உச்சரித்தபடியே இருக்கும் வரத்தைப் பெற்றவர் நாரதர். அவருக்கு ஒருநாள் ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. நேராக தன் தந்தையிடம் சென்று, தன்னுடைய சந்தேகத்தைக் கேட்டார்.

“தந்தையே... சிவ நாமங்களில் உயர்ந்தது “சிவாயநம” என்று கூறுகிறார்களே. இதன் பொருள் என்ன என்பதை எனக்கு விளக்கிக் கூறுங்கள்” என்றார்.

பிரம்மா நாரதரிடம், “நாரதா, அதோ அங்கே வண்டு ஒன்று அமர்ந்துள்ளது. அதனிடம் போய் உன் சந்தேகத்தைக் கேள்” என்றார்.

நாரதரும் அதன்படியே அந்த வண்டு அருகில் சென்று தனது சந்தேகத்தைக் கேட்டார். நாரதர் அந்த சந்தேகத்தைக் கேட்ட மறுநொடியே அந்த வண்டு சுருண்டு விழுந்து இறந்தது.

இதைப் பார்த்த நாரதருக்கு அதிர்ச்சி ஆகிவிட்டது. அவர் பிரம்மாவிடம் ஓடிச்சென்று, “தந்தையே, சிவாயநம என்பதன் பொருளைத் தெரிந்து கொண்டேன். இந்த நாமத்தை யார் கேட்கிறார்களோ அவர்கள் இறந்து போவார்கள்” என்றார்.

“நாரதா, நீ தவறாகப் புரிந்து கொண்டாய். அதோ, அந்த மரத்தில் அமர்ந்திருக்கும் ஆந்தையிடம் கேள், அது பதிலளிக்கும்” என்று சிரித்தபடியே கூறினார் பிரம்மா.

நாரதரும் ஆந்தையிடம் சென்று இதே கேள்வியைக் கேட்க, அதுவும் வண்டைப் போலவே கீழே விழுந்து உயிர்விட்டது. நாரதர் பதறிவிட்டார்.

மீண்டும் பிரம்மாவிடம் சென்று, “என்ன இது சோதனை?” என்று கேட்டார்.

பிரம்மனோ, “நாரதா உனக்கு இன்னும் விளங்க வேண்டும் என்றால், அதோ அங்கிருக்கும் வீட்டில் இப்போதுதான் ஒரு கன்றுக்குட்டி பிறந்துள்ளது. அதனிடம் கேள். பதில் கிடைக்கும்” என்றார்.

நாரதரும், கன்றிடம் சென்று அதே கேள்வியைக் கேட்டார். அப்போதுதான் பிறந்திருந்த கன்று, உடனடியாகத் தன் உயிரை விட்டது. நாரதருக்கு மிகவும் சங்கடமாகப் போய்விட்டது. நாரதர் அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனார்.

“இவ்வளவு சக்தி வாய்ந்த மந்திரமா இது. பூச்சிகள், பறவைகள், விலங்குகளின் கதியே இப்படி என்றால், இதைக்கேட்கும் மனிதனின் கதி என்ன ஆகும்” என நினைத்தார் நாரதர்.

அப்போது அங்கு வந்த பிரம்மா, நாரதரிடம் “கன்றும் இறந்துவிட்டதா? சரி பரவாயில்லை. இந்நாட்டு மன்னனுக்கு இப்போது ஒரு குழந்தை பிறந்துள்ளது. அந்தக் குழந்தையிடம் போய் இதற்கு விளக்கம் கேள்” என்றார்.

இதைக் கேட்ட நாரதர் அலறிவிட்டார். பிரம்மதேவா என்ன இது? அந்தக் குழந்தைக்கு எதுவும் ஆபத்து வந்தால், குழந்தையின் இறப்புக்குக் காரணமானவனாக மாறிவிடுவேனே” என்றார். இருந்தாலும் பிரம்மா விடவில்லை.

ஏழ்மையிலும் நேர்மை இறைவனுக்கு பிடித்தமான செயல்.

“இதுவரை இறந்தவைக்கு என்னால் எழுதப் பட்ட விதி முடிந்துவிட்டது, அவ்வளவுதான். அதனால் குழந்தையிடம் கேள், பொருள் நிச்சயம் தெரியும்” என்றார்.

நாரதர் கை, கால் நடுங்க குழந்தை யிடம் இதைக் கேட்டார். அந்தக் குழந்தை பேசியது. “நாரதரே, இந்த மந்திரத்தைக் கேட்டதால் வண்டாக இருந்த நான் ஆந்தை ஆனேன். அதன்பின் கன்றாகப் பிறந்தேன். இப்போது மனிதன் ஆனேன். பிறவியில் உயர்ந்த மானிடப் பிறப்பை இந்த மந்திரம் எனக்குத் தந்தது. இதுவே என்னை இறை வனிடம் சேர்க்கும் ஒப்பற்ற பிறவியாகும்” என்று குழந்தை கூறியது. நாரதர் இப்போது பிரம்மனிடம் வந்தார். நாரதரிடம் இருந்த

தெளிவைக் கண்டு பிரம்மதேவர் கூறினார். சிவாயநம என்பதை ‘சிவயநம’ என்றே உச்சரிக்க வேண்டும். ‘சி’ என்றால் சிவம்; ‘வ’ என்றால் திருவருள்; ‘ய’ என்றால் ஆண்மா; ‘ந’ என்றால் திரோதமலம்; ‘ம’ என்றால் ஆணவ மலம் திரோதமலம் என்பது அழுக்கை நீக்கும் பொருள்.

நான் என்ற ஆணவ அழுக்கை பூசி இருக்கும் ஆண்மா, திரோதமலம் கொண்டு அதைச் சுத்தம் செய்து, சிவத்தை அடைந்து பிறவிப்பிணியில் இருந்து விடுபடும் என்பது இதன் பொருள். “சிவயநம” என்று உள்ளம் உருகக் கூறினால், இந்தப் பிறவியில் இருந்து விடுபடலாம்” என்றார் பிரம்மன். இதைக் கேட்டு நாரதரும் சந்தேகம் தெளிந்தார்.

தொழிலதிர் லயன் E.S.P. நாகர்த்தினம் அவர்கள் கல்வி, மருத்துவ, விளையாட்டு துறைகளுக்கு தன்னாலான பல்வேறு சேவைகளை ஆற்றி வருவதால் கல்விக் காருண்யன் என்னும் பெயருடன் விளங்கி வருகின்றார். இவருடன் இந்து ஆலயங்களுக்கும் சமய சமூக வளர்ச்சிக்கும் தன்னாலான சேவைகளை ஆற்றிவரும் ஞான பண்டித ஆன்மீகச் செம்மல் லயன் கு. கங்கை வேணியன் அவர்களுக்கும் அண்மையில் கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கப்பட்டது. இக்கலாநிதிப் பட்டத் தினைப்பெற்ற இவரும் இன்னும் பல ஆண்டுகள் தமது சமுதாயப் பணிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என வாழ்த்துவதில் சந்திரியான் ஆச்சிரமம் பெருமையடைகிறது.

ஆசையில்லாத முயற்சியால் பயனில்லை, முயற்சியில்லாத ஆசையால் பயனில்லை.

ஆலயத்தின் உட்பொருளும் நவீன உட்பிரவேசமும்

— செல்வி ச. சரணியா அவர்கள் —

ஆலயங்கள் தமது செல்வாக்கை வளர்த்து தனக்கென கோயில், தலம், கோட்டம் மற்றும் வடமொழியில் தேவகிருகம், தேவாலயம் என்றும் பல மறுபெயர்களை பெருக்கிக் கொண்டது. ஆலயம் என்றால் என்ன என்ற சந்தேகத்துக்கு அனைவரது எண்ணங்களிலும் எழுவது. இறைவனை வழிபடுவதற்காக அமைக்கப்பட்ட இடம், மக்கள் வழிபடும் கடவுள் இல்லம், மனதை ஒருங்கிணைத்து வழிபாடு செய்யும் இடம் என்றெல்லாம் உருவாகும். இருப்பினும் ஆலயம் எனும்போது தொன்றுதொட்டு நமது இந்துக்களை பண்பாடு, பாரம்பரியம், கலாசாரம் மற்றும் முன்னோர் வாழ்க்கை அவர்களது திறமை மற்றும் ஆளுமை அனைத்தினதும் தொல்பொருள் சின்னமாகவும் ஓர் சமுதாய நிலையமாகவும் மனிதனை உடலால் உள்ளத்தால் சீர்தரத்து நெறிப்படுத்தும் உளவியல் கூடமாகும்.

“சமயம் இல்லாத அறிவியல் முடமானது
அறிவியல் இல்லாத சமயம் குருடானது”

என்ற ஐன்ஸ்டீனின் கருத்துப்படி ஒவ்வொரு புனித செயற்பாட்டிலும் அறிவியல் பின்னிப்பிணைந்த அறிவியல் கூடமாகவும்; இறைவன் உறையும் இல்லமாகவும், அனைத்திற்கும் மேலான ஓர் சக்தி குவிக்கப்படும் குடிலாகவும் திகழ்வதே ஆலயம் எனப்படும் என்பது எனது கருத்து.

ஆரம்ப காலத்தில் இயற்கையை உருவாகக் கொண்டு இறைவனை வழிபட்டு வந்தனர். அதற்குப் பின் இயற்கைக்கு இறை உரு கொடுத்து வழிபட்டு வந்தபோது பண்பாடு நாகரிக வளர்ச்சிப் பாதையில் சிறு குடில்களில் மற்றும் மரவடிகளில் தெய்வீக புனித கற்களாக இறைவனை எழுந்தருளச் செய்து மக்கள் வழிபடத் தலைப்பட்டனர். இதன் உச்சக்கட்ட வளர்ச்சிப்போக்கில் இன்று ஆகம முறைப்படி அமையப்பெற்ற பாரிய கட்டுமானங்களைக் கொண்டு வளர்ச்சிபெற்று நிற்கின்றது. இதனை,

“புல்லினால் ஐந்துகோடி புது மண்ணால் பத்துக்கோடி
செல்லுமா ஞாலந்தன்னில் செங்கல்லால் நூறுகோடி
அல்லியங் கோதைகளாய் அரணுறை ஆலயத்தைக்
கல்லினால் செய்வித்தோர்கள் கயிலை விட்டாலன்றே”

என்ற பாடல் வழியேயும் காணலாம். இத்தகைய ஆலயங்கள் எம்மை சூழ மட்டுமன்று. உலகம் பூராகவும் தனக்கென கோபுரங்களை எழுப்பியுள்ளது எனும்போது அன்று எம் முன்னோர் இட்ட வேரே இன்று பெரு விருச்சமாய் நிற்கின்றது என்பதில் ஐயப்பாடு இல்லை.

இவ்வாறாக அனைத்திற்கும் மேலான பொக்கிஷமாகத்திகழும் ஆலயத்தின் ஒவ்வொரு அம்சமும், கிரியையும், ஆலய அமைப்பும் அவற்றின் நோக்கமும் அதன் ஆழ்ந்த உட்பொருளும் அளப்பெரியது. இத்தகைய சிறப்பைக் கொண்ட ஆலயங்களில் இருந்த ஞானத்தை அடைய பாலமான சிவாச்சாரியார்கள், மற்றும் ஞானம் பெற முயலும் மக்களும் இன்று அதை மறந்து

துன்பங்களுக்கு இடையில்த்தான் வாய்ப்புகள் ஒளிந்திருக்கின்றன.

அதன் தார்ப்ரியம் உணராமல் வெறுமனே இறைவன் உறையும் இடமாகவும் குறைகளையும், கவலைகளையும் கொட்டும் குப்பை மோடாகவும் பாவனை செய்து வருகின்றோம்.

ஆலய அமைப்பில் மற்றும் கிரியைகளில் உள்ள தார்ப்ரியம் உணர்ந்து அதில் உள்ள விஞ்ஞான மற்றும் அறிவியல் தத்துவம் என்பவற்றை முழுமையாக உணர்ந்து அதன் புனித தன்மை பேணி தூயதரிசனம் மேற்கொள்கின்றோம்; என்று நம்மில் எத்தனை பேரை விரல் சுட்டலாம்?

இன்றைய நவீன விரைவோட்டப்பாதையில் மெய்ஞ்ஞானம், விஞ்ஞானம் என்ற போர்வையினால் ஆலயத்தின் சிறப்பை இழப்பதை நாம் சிந்திக்கக்கூட மறக்கின்றோம். இப்படியே எமது பண்பாடு மற்றும் நாகரிக சக்கரத்தை சுழற்றுவோமாக இருந்தால் சில தசாப்தங்களில் இந்துப்பண்பாட்டை பறைசாற்றும் ஆலயங்களை புதைபொருட்களுள் தேடவேண்டி இருக்கும். இல்லையேல் வெறுமனே வர்த்தக மையங்களாகவே எமது சந்ததி நோக்க வேண்டி இருக்கும். நம் முன்னோர் உணர்ந்த முழுமையான பயன் எமது சந்ததி எழுத்து வடிவில் உணர வேண்டியிருக்கும்.

ஆகவே நாம் மறந்து கொண்டு இருக்கும் எமது ஆலயத்தின் அவசியங்களை நாம் உணர்வதோடு அதனால் ஏற்படும் நவீன தாக்கங்கள் ஆலயத்தின் தூய உட்பொருளை சேதப்படுத்துவதை தடுத்த ஆலயத்தின் உண்மைத் தன்மைகொண்ட உட்பொருளை கட்டிப் பாதுகாப்பதோடு எமது சந்ததி உணர வழிசமைக்க வேண்டும் என்பதே அடியேன் மனக்குறையும் இக்கட்டுரை நோக்கமும் ஆகும். (தொடரும்...)

காட்சி தருவாய்!

சந்நிதியில் உனைக் கண்டால்
சஞ்சலங்கள் பறந்தோடும்!
சண்முகனே! உன் அருளால்
சகலதும் நிறைவேறும்!
எந்நிதியும் தந்து எம்மைக்
காக்கும் எழிலோனே!
எல்லோர்க்கும் வழிகாட்டும்
எங்கள் சிவ, குமரனே!

ஆற்றங் கரையினிலே
அமர்ந்தே அருள் புரிவாய்!
அண்டி வரும் தொண்டருக்கு
அபயம் அளித்திடுவாய்!
ஆற்றலை, அறிவை
அளித்தே எமைக் காப்பாய்!
அன்பே உருவாக,
அமர்ந்தே நீ இருப்பாய்!

குலசேகரன்

அலை கடலும் உந்தன்
அருட்தலத்தை முத்தம் இடும்!
ஆறுமுகா! என்றே
ஆர்ப்பரித்துத் தழுவி நிற்கும்!
கலையம்சம் பொருந்தியதே
நினது திருக் கோயில்!
கருதும் அடியவர்க்கு
அதுவே, இன்ப வாயில்!

வண்ண மயில்மீது,
வாழ்த் திசைக்க நீ வருவாய்!
வள்ளி தெய்வானையுடன்
வந்து வரங்கள் தருவாய்!
எண்ணங்களில் நிறைந்தே
என்றும் எமை ஆள்வாய்!
ஏழிசையில் உனைப் பாட
எழிற் காட்சி நீ தருவாய்

நீ உன் சிறகை விரிக்கும்வரை நீ எட்டும் உயரம் யார் அறிவார்?

மாலுடத்தின் மேன்மை; அன்னதானம்

- திரு குமாரசாமி சோமசுந்தரம் அவர்கள் -

“உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே”

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாந் தலை”

“ஐயமிட்டுண்”

“தானங்களில் சிறந்தது அன்னதானம்”

இவ்வாறு தலைசிறந்த வாழ்க்கை நெறிகளையும் வாழ்வியல் விழுமியங்களையும் வகுத்து; வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர்கள்; வாழ்ந்து முன்னுதாரண உத்தமர்களாக விளங்கியவர்கள், நம் முன்னோர். இன்னமும் ஒரு சிலர், நம் முந்தையோர் வாழ்ந்து காட்டிய விருந்தோம்பல் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி, வாழ்ந்து வருபவர்கள், இலைமறை காய்கள்போல உள்ளனர், என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இத்தகைய கைங்கரியங்களில் ஈடுபடுபவர்கள்; தெய்வத்திற்குச் சமமானவர்கள் ஆவர்.

அறம் சார்ந்த வழியாற் தேடிய பொருள்களைப் பகுத்துத், தானும் அநுபவித்து ஏனைய உயிர்களுக்கும் வழங்கி, அவர்களையும் பசிப்பிணியிலிருந்து காப்பாற்றுவவர்கள் புண்ணியசீலர்கள்.

பசிப்பிணியே, உடல் நோய்களுள் மிகக் கொடியது. “கொடிது, கொடிது வறுமை கொடிது” என்கிறார் ஔவைப்பிராட்டியார். பசிப்பிணியைப் போக்கும் மருத்துவர்களே மிகச் சிறந்தவர்கள். தாய்க்கு அன்னையென்றொரு சொல்லும் உள்ளது. அன்னம் அளிப்பவள், அன்னையாவாள். பசிப்பிணியைப் போக்கவல்லவர்களே, கனிவான இதயம் உள்ளவர்கள். அத்தகைய வள்ளல்கள், இன்றும் வாழ்வதினாலேயே இப் பூமி மண்ணுட

புதைந்து மாளாமல் இன்னமும் வாழ்கிறது. உயிரை வாழவைக்க வேண்டும் என்றால், உடல் நன்கு ஒம்பப்படவேண்டும். “உடம்பை வளர்த்தேன், உயிர் வளர்த்தேனே” என்கிறார் ஆதி சித்தர் திருமுலர். உடம்பு அழுக்குமல்ல, இழுக்கும் அல்ல; அது இறைவன் குடியிருக்கும் கோயில். அதனை உணவூட்டி நன்கு பராமரிக்க வேண்டும். அது ஒரு வகையில் இறை வழிபாடும் ஆகும். அதனாலேயே “யாவர்க்குமாம் உண்ணும்போது ஒரு கைப்பிடி” என்கிறார் திருமுலர்.

தென்புலத்தார் (பிதிர்கள்) தெய்வம், விருந்தினர், வறுமையில் வாடும் சுற்றத்தார், தான் ஆகிய ஐந்து தரப்பினரையும் பாதுகாத்து, உணவளித்து ஒம்பி வருதல் இல்வாழ்வானின் தலையாய கடமை என்கிறார் திருவள்ளுவர். இக் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்து வருபவர்களே இல்லறம் என்னும் நல்லறத்தை ஒம்பிவரும் உத்தமர்கள் ஆவர்.

பசித்தவர்களுக்கு உணவளித்துப் பின், எஞ்சிய உணவைத் தாமுண்டு, மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து வருபவர்களை நோய், துன்பம், துயர், இடையூறுகள் இன்னல்கள் அணுக அஞ்சுகின்றன. பசித்தோர் முகம் பார்த்து, உணவளித்துப் பசி தீர்ப்பவர் பரமபதம் அடைவர். அவர்களின் வாழ்வில் “இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை” என்னும் உயரிய

சுயமாகச் சிந்திக்கத் தெரிந்தவனுக்கு ஆலோசனை தேவையில்லை.

நிலை எய்தப்பட்டுவிடும். “பசித்தோர் முகம் பார்” என்பது முதுமொழி.

சைவப் பண்பாடு மரபு வழியாகப் பசித்தோர்க்கு உணவளிக்கும் உயர் பண்பினைக் கட்டி வளர்த்து வந்திருக்கிறது. திருக்கோயில்களுக்கு அணித்தாக, அன்னதான மடங்கள், சத்திரங்கள், சாவடிகள் என்பவற்றை அமைத்தல்; உற்சவகாலங்களிலும், விரத காலங்களிலும் மகேஸ்வர பூசை என்று சிறப்பாக அழைக்கப்படும் அன்னதானம் செய்தல் மற்றும் இல்லங்களில் நடைபெறுகின்ற சமய, சமூக வைபவங்களின்போது உணவு அளித்தல், விருந்து வழங்குதல் என்பன சைவமரபு வளர்த்த நற்கருமங்கள் ஆகும். இப் பண்புகள் இன்றைய பரம்பரையினராலும் பேணி வளர்த்துத் தொடரப்பட வேண்டியது, காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், திருவாரூர் மக்களின் பசித்துயரை நீக்க, குன்றையூரில் பெற்ற நெல்மணிகளை, திருவாரூருக்கு அனுப்பி வைக்கத் திருவருள் புரியுமாறு, தோழமை நிலையில் திருக்கோளிலி எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்தார். அது நிறைவு செய்யப்பட்டது. ஞானசம்பந்தப் பெருமானும், திருநாவுக்கரசரும், பஞ்சத்தால் வருந்திய மக்களின் துயர் போக்க, சிவபெருமானை நோக்கிப் பதிகம் பாடிப், படிக்காசு பெற்றனர். அர்த்த இராத்திரியில், அடைமறை பெய்யும் நேரத்தில்; வறுமை வாட்டிய நிலையிலும், பசிக்கு உணவு கேட்டுவந்த சிவனடியாருக்கு, அன்புடன் உணவு வழங்கியவர், இளையான் குடிமாற நாயனார். அப்பூதியடிகள்; மடங்களும் சத்திரங்களும் தண்ணீர்ப் பந்தல்களும் அமைத்து தொண்டு செய்தார். சிறுத்தொண்டர் சிவத்தொண்டு எவராலும் நினைத்தும் பார்க்க முடியாத, தியாகத் தொண்டு ஆகும். இவை போன்ற அரிய

சம்பவங்கள், சேக்கிழார் சுவாமிகளால் பெரிய பூரணத்தில் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை கற்பனைச் சம்பவங்கள் அல்ல; உண்மைச் சம்பவங்கள்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், யாழ்ப்பாணத்தில் பஞ்சத்தால் வருந்திய மக்களின் பசிப்பினியைத் தீர்ப்பதற்குக் கஞ்சித் தொட்டிகளை, ஆங்காங்கே கிராமங்கள்தோறும் அமைத்துத் தொண்டு புரிந்தவர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுக நாவலர் ஆவார். பிடியரிசி வழங்குவதன் மூலம், இம் மாபெரும் தரும கைங்கரியத்தில் ஒவ்வொரு வீட்டாரையும் பங்குபெறச் செய்த பெருமை நாவலர் அவர்களையே சாரும்.

“யாவர்க்குமாம் உண்ணும்போது ஒரு கைப்பிடி” என்ற திருமூலர் திருவாக்கு; நாவலர் காலத்தில் அவரது முயற்சியின் காரணமாகச் செயலாவதைக் காண்கிறோம். “கொள்வாரில்லையெனில் கொடுப்பாருமில்லை” என்பர். செல்வச் செழிப்புள்ள காலத்தின் நிலை இதுவாகும். “வண்மை இல்லையேயார் வறுமை இன்மையால்” என்ற பழம் பாடலடி அக்கால மக்களின் செல்வ நிலையைக் காட்டுகிறது. நாவலர் காலத்தில் ஏற்பட்ட பஞ்சத்தின்போது; நிலைமை முற்றிலும் வேறுபட்டதாக இருந்தது. கொடுப்பவர்கள் அரிதாகவும் கொள்பவர்கள் தொகை பெரிதாகவும் காணப்பட்டன. காரணம், மழையின்மையால் நெற்பயிர்கள் வளர்ச்சி குன்றி உணவுப் பஞ்சம் உயர்ச்சி பெற்றது.

இந்நிலையில், மக்களின் பசிப்பினியைப் போக்குவதற்கு நாவலர் முன் வந்தார். மக்களிடம் தமது திட்டத்தை முன்வைத்தார். தொண்டர்கள் சிலரை இப்பினியில் ஈடுபடுத்தினார். அதன்படி, ஒவ்வொரு வீட்டாரும் தினமும் சோறு சமைப்பதற்கு உலையில் பாணையில் இடப்படுகின்ற அரிசியில் ஒரு கைப்பிடி அளவு அரிசியை எடுத்து ஒரு பாத்திரத்தில் இட்டுச் சேமித்து வருவர். அவ்வாறு, ஒரு

நேர்வழியில் அடைய முடியாததை ஒருநாளும் குறுக்கு வழியில் அடைந்துவிட முடியாது.

மாத காலம் சேர்த்த அரிசியைக் கஞ்சித் தொட்டித் தருமத்திற்கு வழங்குவர்.

இந்த மாதிரியாகப், பசித்தோருக்கு உணவளிக்கும் பண்பு, தமிழர் வாழும் பூமியில் திருமூலர் காலத்திலிருந்து, நல்லை நகர் நாவலர் காலம் வரை மக்களிடையே, சைவத் தமிழ் மரபு ஆக வளர்ந்து வந்துள்ளது. “அடம்பன் கொடியும் திரண்டால் மிடுக்கு”, “ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு” என்னும் பொன்மொழிகள், வாழ்க்கை அனுபவங்களிலிருந்து எழுச்சிபெற்ற அமுதம் ஆகும். அவை மனித வாழ்க்கை விழுமியங்கள். தற்காலத்தில் சந்திரியான் ஆச்சிரமத்தில் நாவலர் தொடக்கி வைத்து, நடைமுறைப்படுத்தி வந்த உண்டி கொடுத்து உயிர் காக்கும் அன்னதானப்பணி வெகு சிறப்பாக நடைபெற்று வருவது யாவரும் அறிந்ததே. “இல்லையே யென்னாத இயற்பகை நாயணர்”

போன்று, அருத்திரு செ. மோகனதாஸ் சுவாமி அவர்கள் இவ் அரும்பெரும் பணியை முன் நின்று நடத்தி வருகின்றார். இப் பணிக்குத் தாராளமாக, அனைவரும் பங்களிப்புச் செய்வது, நிதி வழங்கி ஒத்துழைப்பு நல்குவது, சைவமக்கள் அனைவரினதும் தலையாய கடமையாகும்.

இத்தகைய பசித்துயர் துடைக்கும் மனிதப் பண்பாட்டினை, சைவ மக்களாகிய நாம் நன்குணர்ந்து அதனை மீளவும் வளர்க்க முயல்வோமாக. “முயற்சி திருவினையாக்கும்” அதேவேளை, “உண்ணும் உணவைப் பழித்தல் ஆகாது. இது விரதமாகும்”, உணவை வீணாக எறிதல், கொட்டுதல், சிந்துதல் ஆகாது. இது விரதம் என்னும் உபநிடத ஆப்த வாக்கியங்களையும் நாம் எமது சிந்தையில் கொண்டு, ஒழுகுதல் வேண்டும்.

“மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்.”

அவன் மிகவும் ஏழை. தன் குறைந்த வருமானத்தில் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தான். ஒருநாள் தெருவில் பழங்காலக் காசு ஒன்று கிடைத்தது. அந்தக் காசின் நடுவில் துளை இருந்தது. துளையிட்ட காசு கிடைப்பது அதிர்ஷ்டம் என்று ஒரு நம்பிக்கை. அதனால் “அதிர்ஷ்டம் என்னைத் தேடிவரும், பணக்காரனாகிவிடுவேன்” என்று நினைத்தான்.

அந்தக் காசைத் தன் கோட்டுப் பையில் போட்டுக்கொண்டான். அன்று, அவனுக்கு மற்றைய நாளைவிட அதிக வருமானம் கிடைத்தது. “எல்லாம் காசு கிடைத்த நேரம்” என நினைத்தான். அன்றிலிருந்து அவன் தினமும் கோட்டுப் பையில் இருக்கும் காசை தொட்டுப் பார்த்துக்கொள்வான். வெளியே எடுக்கமாட்டான்.

சில ஆண்டுகளில் பணம், பதவி அனைத்தும் வந்து சேர்ந்தன. பல வருடங்களுக்குப் பின், ஒருநாள் தன் மனைவியிடம், “அந்தக் காசைப் பார்க்கவேண்டும் போலுள்ளது” என்றவாறு கோட்டுப் பையில் இருந்து எடுத்தவனுக்கு அதிர்ச்சி! அந்தக் காசில் துளையே இல்லை. “என்ன ஆயிற்று?” என்று குழப்பத்தான் பார்த்தான். அவன் மனைவி சொன்னாள், “என்னை மன்னியங்கள். உங்கள் கோட்டு தூசியாக இருக்கிறதே என்று வெளியே உதறினேன். காசு தெருவில் விழுந்துவிட்டது. எவ்வளவோ தேடியும் கிடைக்கவில்லை. நான்தான் வேறு காசைப் போட்டு வைத்தேன்” என்றார்.

“இது எப்போது நடந்தது?” என்று கேட்டான். “அந்தக் காசு கிடைத்து மறுநாளே” என்றாள். அவன் அமைதியாகச் சிந்தித்தான். “உண்மையில் அதிர்ஷ்டத்தைக் கொடுத்தது அந்த நாணயம் இல்லை. என்னுடைய நம்பிக்கைதான்” என நினைத்தான். முன்பைவிட உற்சாகத்தான் தனது பணியைத் தொடர்ந்தான்.

சந்தேகத்தை எரித்துவிடு, நம்பிக்கையை விதைத்துவிடு, மகிழ்ச்சி தூணாகவே மலரும்

திருவாசகம்

(தொடர்ச்சி...)

நீத்தல் விண்ணப்பம்

பிரபஞ்ச வைராக்கியம்

(உத்தரகோச மங்கையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது)

மறைந்த

-சங்கநூற் செல்வர் பண்டிதர் ச. அருளம்பலவனார் அவர்கள் -
(யாழ்ப்பாணம் - காரைநகர்)

143. தனித்துணை நிற்க யான்தருக் கித்தலை யானடந்த வினைத்துணை யேனை விடுதிகண் டாய்வினையேனுடைய மனத்துணை யேயென்றன் வாழ்முத லேயெனக் கெய்ப்பில் வைப்பே தினைத்துணை யேனும் பொறேன்றுய ராக்கையின் திண்வலையே.

ப-ரை:

வினையேனுடைய மன துணையே- பிராரத்த வினையுடையேனது உள்ளத்திற்குத் துணையாகவுள்ளவனே என் தன் வாழ் முதலே- எனது அந்தமில்லின்பத் தமிழில் வீடாகிய நல்வாழ்வுக்கு முதற் பொருளாகவுள்ளவனே. எனக்கு எய்ப்பில் வைப்பே- எனக்கு இளைப்புற்றவிடத்து ஒருவனுக்குப் புதைபொருள் அகப்பட்டாற் போலக் கிடைத்தவனே, திண்வலை ஆக்கையின் துயர்- விட்டு நீங்க முடியாத திண்ணிய வலைபோன்ற இவ்வுடம்பின் கண் அகப்பட்டு அது தரும் துன்பத்தினை, தினை துணையேனும் பொறேன்- திணையளவு நேரமும் பொறுக்கமாட்டேன்; அங்ஙனமாகவும், தனி துணை நீ நிற்க- ஒப்பற்ற துணையாக நீ நிற்க அதனை மறந்து, யான் தருக்கி தலையால் நடந்த வினை துணையேனை- யான் என்னும் செருக்குற்று அதனால் தலைகீழாக நடந்த வினையையே துணையாகக் கொண்டிருக்கின்ற என்னை விடுதி கண்டாய்- கைவிடுகின்றனையோ? கைவிடாதொழிதல் வேண்டும்.

மனத்துணையே, என்றன் வாழ்முதலே, எனக்கு எய்ப்பில் வைப்பே, திண்வலை போன்ற ஆக்கையின் துயர் தினைத்துணையேனும் பொறேன், அங்ஙனமாகவும் தனித்துணையாக நீ நிற்க அதனை மறந்து யான் என்று செருக்கித் தலையால் நடந்த வினையையே துணையாகக் கொண்டிருக்கின்ற என்னைக் கைவிடுகின்றனையோ? கைவிடாதொழிதல் வேண்டும் என்பதாம்.

யான் தருக்கி என்பதற்கு யான் எனத் தருக்கி என இடையே ஒரு சொல் வருவித்துரைக்க. தலையால் நடத்தல்- தலைகீழாக நடத்தல், என்றுது முறை மாறி நடத்தல் என்றவாறு “புலையனேனையும் பொருளென நினைந்துன் அருள் புரிந்தனை புரிதலுங் களித்துத் தலையினாடந்தேன்”. (செத் 3) என வருதலுங் காண்க. தனித் துணையாகிய நீ நிற்கவும் வினையையே துணையாகக் கோடலானேன் என்பார். “வினைத்துணையேனை” என்றார். வினையே சார்பாக நின்றமையின் இங்ஙனம் கூறினார். “இனவடியாருடன் கூட்டா தேகினாயோ வென்னையுமென் வினையையுமிங்கிருத்தி யெந்தாய்” (திருவிளை. வாதுவர் 54) என்பது

இருளான வாழ்க்கை என்று கவலை கொள்ளாதே! கனவுகள் முளைப்பது இருளில்தான்

ஈண்டறியற்பாலது. நின்றடர்த்திடு மைம்புலனை அடக்கித் தன்னையே நினையும் வண்ணம் அடிகள்மனத்திற்குத் துணையாக நின்றலின் இறைவனை “மனத்துணையே” என்றார்.

எனது வீட்டின்ப வாழ்க்கைக்கு முதற்பொருளாயுள்ளவன் இறைவனாதலின் “என்றன் வாழ்முதலே” என்றார். “போற்றி யென் வாழ் முதலாகிய பொருளே” (திருப்பள்ளி 1) என அடிகள் பிறிதோரிடத்து அருளியவாறுங் காண்க. எய்ப்பினில் வைப்பு ஒருவன் பொருளின்றி இளைப்புற்ற விடத்து கிடைத்த புதை பொருள். இறைவனை எய்ப்பினில் வைப்பு என உருவகஞ் செய்தன ராயினும் எனக்கு வைப்புப் போன்றவனே என்பது கருத்தாகக் கொள்க. “நல்லடியார் மனத் தெய்ப்பினில் வைப்பை” (67:2) எனச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளியவாறுங் காண்க.

தினைத்துணை என்புழி தினை சிறிய கால அளவுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டது. துணை- அளவு. “இனைத்துணைத் தென்ப தொன்றில்லை” (குறள் 87) என்புழிப்போல.

திண்வலை ஆக்கையின் துயர் என மாறிக் கூட்டுக. திண்வலையிலகப்பட்ட பிராணி அதனை விட்டு நீங்கமாட்டாமையோல இவ்வுடம்பின் கட்டபட்ட உயிர் அதனின் நீங்கமாட்டாது அவ்வுடம்பினாலுளதாகும் துன்பங்களையெல்லாம் அநுபவிக்கும். இங்கே அடிகள் பிரார்த்தவினைக் கீடாகத் தமக்குக் கிடைத்த உடம்பினை நீங்கமாட்டாது. அதனாலுண்டாகும் துன்பங்களைப் பொறுக்கமாட்டாதவராய் ஆக்கையின் துயர் தினைத்துணையேனும் பொறேன் என்றார். அங்ஙனமாகவும் அத்துயரை நீக்கவல்ல தனித் துணையாக நீ நிற்கவும் யான் அதனை மறந்து யான் என்று செருக்கடைந்து தலைகீழாக நடக்கத் தொடங்கினேனாயினும் அதனைப் பொறுத்து என்னைக் கைவிடலாகாது என்பார் விடுதி கண்டாய் என்றார்.

இதன் கண், ஆக்கையின் துயர் தினைத்துணையேனும் பொறேன்; தருக்கித் தலையால் நடந்த எனை விடுதி கண்டாய் என்பவற்றால் பிரபஞ்ச வைராக்கிய விருப்பும் கைவிடாதொழிதல் வேண்டும் என்பதும் போதருதல் காண்க. 39.

144. வலைத்தலை மானன்ன நோக்கியர் நோக்கின் வலையிற்பட்டு
மிலைத்தலைந் தேனை விடுதிகண் டாயவெண் மதியினொற்றைக்
கலைத்தலை யாய்கரு ணாகர னேகயி லாய மென்னும்
மலைத்தலை வாமலை யாண்மண வாளவென் வாழ்முதலே.

ப.ரை:

வெள் மதியின் ஒற்றை கலை தலையாய்- வெண்மையான திங்களின் ஒரு கலைப் பிறையைத் தலையின்கணுடையவனே, கருணாகரனே- அருட்கு இருப்பிடமாகவுள்ளவனே, கயிலாயம் என்னும் மலை தலைவா- திருக்கயிலாயம் என்று சொல்லப்படும் மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் தலைவனே, மலையாள் மணவாளா- மலை மடந்தையாகிய பார்வதி அம்மைக்கு மணவாளனே, என் வாழ் முதலே- எனது வாழ்விற்கு முதற் பொருளாயுள்ளவனே, வலை தலை மான் அன்ன நோக்கியர் நோக்கின் வலைப்பட்டு- வலையில் அகப்பட்ட மானின் மருண்ட பார்வை போன்ற பார்வையினுடைய மகளிரின் நோக்கமாகிய வலையில் அகப்பட்டு, மிலைத்து அலைந்தேனை விடுதி கண்டாய்- மயங்கி அலைந்த என்னைக் கைவிடுகின்றனையோ? கைவிடாதொழிதல் வேண்டும்.

நம்பிக்கை இழந்தவன் வெல்வது கடினம். நம்பிக்கையுடன் இருப்பவன் வீழ்வது கடினம்.

மதியின் ஒற்றைக் கலைத் தலையாய், கருணாகரனே, கயிலாயமென்னும் மலைத் தலைவா, மலையாள் மணவாளா, என் வாழ் முதலே, மகளிர் நோக்கின் வலைப்பட்டு அலைந்த என்னைக் கைவிடுகின்றனையோ? கைவிடாதொழிதல் வேண்டும் என்பதாம்.

வலைத்தலை என்பதில் தலை ஏழனுருபு. வலைத்தலைமான் என ஏழாம் வேற்றுமை பெயர் கொள்ளுமாயினும் வலைத்தலை அகப்பட்ட மான் எனவே பொருள் கொள்ளப்படும். மான் அச்ச மிகுதியால் இயல்பாக மருண்ட பார்வையுடைத்தாயினும் வலையிலகப்பட்ட விடத்து மருண்ட பார்வை மிக்குத் தோன்றும், அவ்விதம் மிக்க மருட்சியுடைமைபற்றி “வலைத்தலை மானன்ன நோக்கியர்” என்றார். நோக்கியர் நோக்கின் வலை- நோக்கினையுடைய மகளிரது நோக்கமாகிய வலை.

“காய்சின வேலன்ன மின்னியல் கண்ணின் வலை கலந்து

வீசினபோ துள்ள மீனிழந்தார்” (74)

எனத் திருக்கோவையாரினும்,

“மாழையொண் கண்ணினார்கள் வலைதனின் மயங்கு கின்றேன்”

நாவு 51:6.

“வாணார் நுதலார் வலைப்பட்டடியேன்”

சுந் 3:9.

“மாணை நோக்கியர் கண் வலையிற்பட்டு”

54:6.

எனத் தேவாரத்தும் வருவன காண்க. மிலைத்து அலைந்தேனை- மயங்கி அலைந்தேனை.

“மறிதே ரொண்கண் மடநல்லார் வலையிற்பட்டு மதிமயங்கி

அறிவே யழிந்தேனையா”

சுந் 52:4.

“வேலங்காடு தடங்கண்ணார் வலையுட்பட்டுன் னெறிமறந்து

மாலங்காடி மறந்தொழிந்தேன் மணியே முத்தே மரகதமே”

சுந் 62:5.

“மாணை நோக்கியர்கண் வலையிற்பட்டு வருந்தி”

சுந் 54:6.

எனச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளியமையுங் காண்க. இனி மிலைத்தல்- சூடுதல். ஈண்டு அவர் வழியை மேற்கொள்ளல் என உரைப்பினுமமையும். அலைதல்- உலகியல் வாழ்வில் திரிதல்.

வெண்மதி என்பது இனஞ்சுட்டில்லாப் பண்புகொள்பெயர். “செஞ்ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும் வெண்டிங்களுள் வெயில் வேண்டினும்” (புறம் 38:7) எனப் பிறாண்டும் வருதல் காண்க. சென்னியில் ஒரு கலைப் பிறையைச் சூடினமையின் மதியின் ஒற்றைக்கலைத் தலையாய் என்றார்.

“ஒற்றை வெண்பிறை தோன்றும்.... புனிதனார்க்கே”

நாவு 231:2.

“ஒற்றை வெண்பிறையானை யுமையோடொன்றும் பேராணை”

நாவு 232:5.

எனத் தேவாரத்தும் வருவன காண்க.

மனிதனை மாற்றி அமைக்கும் விதி, அவனது ஒழுக்கமே.

“மதியின் ஒற்றைக் கலைத்தலையாய்” என விளித்தது, ஒற்றைக் கலையோடு நினைவை வந்து அடைந்த திங்களைத் தலைக்கண் வைத்து அணிந்து காத்தருளியது போலத் தன்னையும் காத்தருள வேண்டும் என்னும் உள்ளூறையுவமையால் இது கருத்துடையடைகொளியணியாகும். இவ்வாறே மற்றைய விளிகளும் கருத்துடையடைகொளியாய் அமைவதை உணர்த்துணர்க.

இதன் கண், “வலைத்தலைமானின் நோக்கியர் வலையிற் பட்டு மலைத்தலைவேனை விடுதி கண்டாய்” என்பதனால் பிரபஞ்ச வைராக்கிய விருப்பும் கைவிடாதொழிதல் வேண்டும் என்பதும் போதருதல் காண்க. 40 (தொடரும்...)

50 வருட சாபம்

அந்த அழகிய கிராமத்துக்கு ஒரு முனிவர் வந்திருந்தார். ஊருக்கு மத்தியில் இருந்த மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்தார். யாருமே ஊரில் அவரைக் கண்டுகொள்ளவில்லை.

முனிவர் அல்லவா? கோபத்தில் சாபமிட்டார் அந்த ஊருக்கு “இன்னும் 50 வருடங்களுக்கு இந்த ஊரில் மழையே பெய்யாது. வானம் பொய்த்துவிடும்”.

இந்தச் சாபம் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட அனைவரும் என்ன செய்வது என்றே தெரியாமல் கவலையோடு அவரின் காலடியில் அமர்ந்து மன்னிப்பு கேட்டனர். சாபத்துக்கு விமோசனம் கிடையாது என்று கூறிவிட்டார் முனிவர். வேறு வழியின்றி அனைவரும் அவரின் காலடியில் அமர்ந்து இருந்தனர்.

மேலிருந்து இதனைக் கவனித்த பரந்தாமன் தனது சங்கினை எடுத்து தலைக்கு வைத்துப் படுத்துவிட்டார். (பரந்தாமன் சங்கு ஊதினால் மழை வரும் என்பது நம்பிக்கை). இன்னும் 50 வருடங்கள் மழை பெய்ய வாய்ப்பில்லை என்பதால் இனி சங்குக்கு ஓய்வு என்றே வைத்து விட்டார்.

அந்த ஊரில் ஓர் அதிசயம் நடந்தது. ஒரே ஓர் உழவன் மட்டும் கலப்பையைக் கொண்டு தினமும் வயலுக்குச் சென்று வந்து கொண்டிருந்தான். அவனை அனைவரும் பரிதாபமாகவே பார்த்தனர். மழையே பெய்யாது எனும்போது இவன் வயலுக்குப் போய் என்ன செய்யப் போகிறான் என்ற வருத்தம் அவர்களுக்கு அவனிடம் கேட்டே விட்டனர்.

“நீ செய்வது முட்டாள்தனமாக இல்லையா” என்று. அதற்கு அவனின் பதில்தான் நம்பிக்கையின் உச்சம். “50 வருடங்கள் மழை பெய்யாது என்பது எனக்கும் தெரியும். உங்களைப்போலவே நானும் உழுதிடாமல் இருந்தால், 50 வருடங்கள் கழித்து, உழுவது எப்படி என்றே எனக்கு மறந்துபோயிருக்கும். அதனால்தான் தினமும் ஒருமுறை உழுதுகொண்டு இருக்கிறேன்” என்றான்.

இது மேலே இருந்த பரந்தாமனுக்குக் கேட்டது. அவரும் யோசிக்க ஆரம்பித்தார். “50 வருடம் சங்கு ஊதாமல் இருந்தால் எப்படி ஊதுவது என்று மறந்துபோயிருமே” என்றே நினைத்து சங்கை எடுத்து ஊதிப்பார்க்க ஆரம்பித்தார்.

இடி இடித்தது... மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது... நம்பிக்கை ஜெயித்து விட்டது. “தெய்வத்தால் ஆகாது எனினும் முயற்சி தன் மெய்வருத்தக் கூலி தரும்” வெற்றி நிச்சயம்.

ஒருவர் உன்னைத் தாழ்த்திப் பேசும்போது ஊமையாய் இரு.

கந்தபுராணமும் ஈழத்து புராதன கந்தன் திருத்தலங்களும்

— திரு த. செல்வசோதி அவர்கள் —

விநாயகர் காப்பு

திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர விண்மணி யாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

உச்சியின் மகுட மின்ன வொளிர்ந்த நுதலி னோடை
வச்சிர மருப்பி னொற்றை மணிகொள்கிம் புரிவ யங்க
மெய்ச் செவிக் கவரி தூங்க வேழமா முகங்கொண் டுற்ற
கச்சியின் விகட சக்கர கணபதிக் கன்பு செய்வாம்.

சுப்பிரமணியர் காப்பு

மூவிரு முகங்கள் போற்றி முகம்பொழி கருணை போற்றி
ஏவரும் துதிக்க நின்ற ஈராறுதோள் போற்றி காஞ்சி
மாவடி வைகுஞ் செவ்வேள் மலரடி போற்றி யன்னான்
சேவலும் மயிலும் போற்றி திருக்கைவேல் போற்றி போற்றி.

சிவபெருமானது முச்சுடர் விழிகள் என பெரியபுராணம், கந்தபுராணம் திருவிளை யாடற் புராணம் என்பன அழைக்கப்படுகின்றன. இவை பேரிலக்கியங்களிற்குரிய சொல் நயம், பொருள் நயம், அணிநயம் ஆகிய அனைத்தையும் கொண்டு விளங்குகின்றன. இவற்றோடு பக்திச்சுவையும் மிளிரந்து காணப்படுகின்றது. இறைவன்மீது கொண்ட அதீத அன்பினை ஒருநிலைப்பட்டு நின்று வெளிப்படுத்துவதே பக்திச்சுவை ஆகும். பிரணவ சொருபணம் ஒப்பற்ற மலரகிதராகிய செந்தமிழ்த் தத்துவக் குமரணம் சுப்பிரமணிய பெருமானின் பெருமை பொருந்திய அருளமிர்தம் எனும் திருவிளையாடலைக் கூறுவது செந்துமிழ்க் காப்பியமான கந்தபுராணமேயாகும். கந்தப்பெருமானது கருணைத் திறனை கந்த

புராணம் எடுத்தியம்புகின்றது. கலியுகவரதணம் கந்தன் தன்னை நாடிவரும், வணங்கும் அடியார்களின் பிணி நீக்கி அருள்மழை பொழிபவன் முருகன், சுப்பிரமணியன், ஆறுமுகனே ஆவான்.

ஈழத்தில் முருக வழிபாடு மிகவும் தொன்மையானது. இந்தவகையில் இங்கு காணப்படும் பல வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க புராதன ஆலயங்கள் இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. ஆலயங்களில் கந்தபுராணம் ஒருவர் படிக்க மற்றவர் விளக்க உரை சொல்ல மக்கள் ஆர்வமாகக் கேட்கின்ற மரபு ஈழத்து சமய மரபில் மிகவும் முதன்மை பெற்றிருந்தது. கந்தபுராண கலாசாரம் பேணிப் பாதுகாக்கப்படும் பூமி யாழ்ப்பாணம் என அனைவரும் சிறப்பாகக் கூறுமளவிற்கு கந்தபுராணப் படிப்பு

காயமில்லாமல் கனவுகள் காணலாம். ஆனால் வலி இல்லாமல் வெற்றிகாண முடியாது.

பாரம்பரியம் இங்கு மதிப்புப்பெற்றது. இப் புராணபடிப்பினை ஆலய குருமார்கள், அறங்காவலர்கள், பக்தர்கள் என இணைந்து மேற்கொண்டு வந்தனர். இந்தவகையில் மாவிட்டபுரம், கந்தவனம், செல்வச்சந்திதி, கதிர்காமம், மண்டூர், உகந்தைமலை, நல்லூர்க் கந்தன் ஆலயம் என்பன கந்தபுராண கலாசாரத்துடனும், இதிகாசக் கதைகளுடனும், கர்ணபரம்பரைக் கதைகளுடனும் தொடர்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன.

கந்தபுராணமானது கச்சியப்ப சிவாச்சாரிய சுவாமிகளால் இயற்றப் பெற்றதாகும். இக் கந்தபுராண ஏடானது 11ஆம் நூற்றாண்டில் புகழ்பெற்ற காஞ்சிபுரத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டது. கந்தபுராணம் பேசுவதும், கந்தபுராண சுப்பிரமணியர் காப்பில் குறிப்பிடப் பெறுவதுமான “செவ்வேள்” “காஞ்சிபுரத்தில் மாமரத்தருகில் சிவந்த திருமேனி உடையவராக எழுந்தருளியுள்ளார். “கந்தபுராண ஏடானது புகழ்பெற்ற காஞ்சிபுரத்தில் அரங்கேற்றப்பட்ட வேளை மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி ஆலயத்திலும் அரங்கேற்றம் இடம்பெற்றுள்ளது. அக் காலப்பகுதியில் கச்சிக்கணபதி ஐயர் அவர்கள் கந்தபுராண ஏட்டை இங்கே கொண்டு வந்து அரங்கேற்றியதாக அதே பதிவேட்டில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு மாவிட்டபுரத்தில் அரங்கேற்றப்பட்ட கந்தபுராண ஏடானது பேணிப்பாதுகாக்கப்பட்டு வரப்பட்டுள்ளது. இவ் ஏடானது 1990ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் அங்கு இடம்பெற்ற அசம்பாவிதத்தின்போது காணாமற் போயுள்ளது. அதமட்டுமன்றி கந்தபுராண ஏடானது புகழ்பெற்ற காஞ்சிபுரத்திலும், மாவிட்டபுரத்திலும், அரங்கேற்றப்பட்ட அதேவேளை பொலிகண்டி கந்தவனம் சுப்பிரமணியர் ஆலயத்திலும் அரங்கேற்றப்பட்டுள்ளது என்பதனை ஆணித்தரமாகக் கூறமுடியும். அவ்வாறு அரங்கேற்றிய

கந்தபுராண புராதன பிரதிச் சுவடியானது குறித்த பொலிகண்டி கந்தவன ஆலயத்தினால் பேணிப் பாதுகாக்கப்படுகின்றமையானது மனங்கொள்ளத்தக்கது. இவ்வாறு பேணிப் பாதுகாக்கப்படுகின்றமையானது வீரகேசரியின் கலைக்கேசரி சஞ்சிகை ஊடாக அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி ஆலயமானது போர்த்துக்கீசர் காலத்தில் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கப்பட்டபோது அப்போதய ஆதீனகர்த்தாவான பிரதமகுரு அவர்களால் அங்கிருந்த விக்கிரகங்கள் யாவும் திருமஞ்சன தீர்த்தக்கிணற்றினுள் வைக்கப்பட்டு ஜலாதி வாசம், தான்யாதிவாசம் போன்ற நிகழ்வுகளால் சூபத்தை மூடி அக்கூபத்திலிருந்து நேர் வடக்கே காஞ்சிபுர மாங்கன்று ஒன்றினை நாட்டி இவ் அடையாளங்களை ஓர் ஏட்டிலும் பதிவுசெய்து வைத்துவிட்டார். பின்னர் ஆங்கிலேய ஆட்சியில் ஆதீனகர்த்தா மஷாராஜமூர் சபாபதி தீஷதர், இவ் ஏட்டின் துணைகொண்டு திருமஞ்சன தீர்த்தக் கிணற்றினுள் வைக்கப்பட்டிருந்த விக்கிரகங்களை வெளிக்கொணர்ந்து ஆலயத்தினை கட்டி கும்பாபிஷேகத்தினை மேற்கொண்டுள்ளார். இவ்வாறு போர்த்துக்கீசர் காலத்தில் திருமஞ்சன தீர்த்தக்கிணற்றிற்கு நேர் வடக்கே நாட்டப்பெற்ற காஞ்சிமா மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோவிலின் தலவிருட்சமானதுடன் இன்றும் இக் காஞ்சிமாமரம் தளிர் விட்டு வளர்கிறது. கந்தபுராண சுப்பிரமணியர் காப்பில் குறிப்பிட்ட “காஞ்சிமாவடி” என்பதற்கு அமைய மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி ஆலயத்தில் “காஞ்சிமா” அமையப்பெற்று இதுவே தலவிருட்சமாக அமையப்பெற்றமையானது கந்தபுராணத்திற்கும், கந்தபுராண கலாசாரத்திற்கும் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இவ்வாலயத்திற்குமான தொடர்பினை ஆதாரப்படுத்தும் சான்றாக அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்று என்பதை நன்றாகப் பிடித்துக்கொள். ஏனென்றால் நாளை என்பது நிரந்தரமற்றது.

மேலும் இவ் ஆலயத்தில் புராண, இதிகாச, இலக்கண, சோதிட, சிற்பம் தொடர்பான கிடைத்தற்கரிய நூல்களும் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வரப்பட்டுள்ளது. இதன்மூலம் இவ் ஆலயம் கல்விச்சாலையாக, ஓதனச் சாலையாக செயற்பட்டுள்ளதுடன் ஆன்மீக ஞான உபதேசங்களும், சமயப் போதனைகளும், அறப்போதனைகளிற்கும் முதன்மை கொடுத்த வரலாற்றினை அவதானிக்க முடிகிறது. புராணப்படிப்பு பாரம்பரியம் ஊடாக வழிபாட்டிற்கு வரும் மக்களிடையே வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கான சிந்தனைகள் இடித்துரைக்கப்பட்டது. இவ்வகையில் சமய உண்மைகளும், தத்துவங்களும், தற்போதைய தலைமுறையினர் அறிவதற்கு வாய்ப்பாகக் காணப்படுகிறது. அத்துடன் இவ் ஆலயச் சூழலில் வாழ்ந்த பண்டிதர் மகாலிங்கசிவம், குமாரசாமிக் குருக்கள், இலக்கண வித்தகர் நமசிவாய தேசிகர் போன்றோர் சமயப்பணியையும், அறப்பணியையும் மேற்கொண்டவர்களில் சிலர் இவர்களுடன் மேலும் பலர் இப்பணியை ஆற்றியுள்ளனர்.

“காஞ்சிமாவுடி வைகுஞ்செவ்வேள்” மலரடி போற்றி எனும் கந்தபுராண சுப்பிரமணியர் காப்பு வாக்கியத்திற்கு அமைவாக, பொலிகண்டி கந்தவனம் சுப்பிரமணியர் ஆலயத்திலும் குமரகோட்ட காஞ்சிபுரத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டு நாட்டப்பட்ட “காஞ்சிமா” ஒன்று ஆலயத்தின் உள்வீதியில் சண்டேஸ்வர சந்நிதியை மருவியதாகவுள்ள திருமஞ்சன தீர்த்தக்கிணற்றிற்கு நேர் வடக்காக காணப்படுகிறது. கந்தவனத்திலும் மாவிட்ட புரத்திலும் அமையப்பெற்ற “காஞ்சிமா” ஆனது இவ் இரு ஆலயங்களிலும் திருமஞ்சன தீர்த்தக் கிணற்றிற்கு நேர் வடக்காக அமையப்பெற்று காணப்படுவதானது கந்தன் திருவருளே அன்றி வேறில்லை. அதேவேளை

ஆலயத்தின் உள்வீதியில் காணப்படும் பிறிதொரு திருமஞ்சன தீர்த்தக்கிணற்றிற்கு நேர் வடக்காகவே “செவ்வேள்” சந்நிதியும் அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு “செவ்வேள் ஆனது காஞ்சி மாமரத்தருகில் காணப்படுகின்றமையானது. குமரகோட்ட காஞ்சிபுரத்தில் மாமரத்தருகில் சிவந்த திருமேனி உடையவராக எழுந்தருளி உள்ளதைப் போன்று அமைந்து உள்ளது” பெருமைக்குரியதே.

இச் செவ்வேள் சந்நிதிக்கும் காஞ்சி மாமரத்திற்கும் மத்தியில் கந்தவன ஆலய தலவிருட்சமான வன்னிமரம் காணப்படுகின்றது. இவ் வன்னிமரத்தின் கீழ் கந்தப்பெருமான் “பழையவர்” எனும் பெயருடன் வீற்றிருக்கிறார். இச் செவ்வேள் ஆலயத்தினையும் “பழையவர்” எனும் ஆறுமுகப் பெருமான் ஆலயத்தினையும் பக்தர்கள் தனித்தனியாக வலம் வந்து வணங்காதவாறு, அதாவது ஞானசக்தியாகிய முருகனும் வேலும் வெவ்வேறானவை அல்ல. என்றுமே பிரிக்கப்படமுடியாதவை, எக்காலத்திலும் பிரிக்கப்படக்கூடாதவை எனும் தத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டக் கூடியவாறும் ஆகமவிதிப்படியும் குமாரதந்திர “பிராகார லக்ஷண” விதிபடலம், “பரிவார” விதிபடலம் ஆகியவற்றிற்கு அமையவும் அமையப்பெற்றுள்ளது. சிறப்பம்சமும் முறையானதும் சரியானதுமாகும். இவ்வாறே நாகதம்பிரான் ஆலயமும் கிருஷ்ணர் ஆலயமும் பக்தர்கள் தனித்தனியாக வலம் வந்து வணங்காதவாறு அமையப்பெற்றுள்ளது. கந்தவனத்தில் காஞ்சி மாமரத்தருகில் செவ்வேள் அமைந்துள்ளமை யானது “காஞ்சிமாவுடி வைகுஞ்செவ்வேள்” மலரடி போற்றி எனும் கந்தபுராண சுப்பிரமணியர் காப்பு வாக்கியத்திற்கு அமைவாகக் காணப்படுவதுடன் கந்தபுராணத்திற்கும், கந்தபுராண கலாசாரத்திற்கும் சான்றாக வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க புராண கந்தவனம்

சிக்கனமும் சேமிப்பும் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்தும் இரு கருவிகள்.

சுப்பிரமணியர் ஆலயம் அமையப்பெற்றுள் ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கண்பார்வை இழந்த சுந்தரருக்கு சிவனார் கண்பார்வை வழங்கியதுபோல கண்பார்வை இழந்த உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவரிற்கு சிவன் மைந்தனாம் கந்தவனக் கந்தன் கண்பார்வை வழங்கியது வரலாற்று உண்மையாகும். சிவனாரின் வன்னிமர விருட்ச மானது சிவன் மைந்தனாம் கற்பூரக் கந்தனின் தலவிருட்சமாக அமையப்பெற்றது வரலாற்றுச் சிறப்பாகும். பெருமையுமாகும்.

இங்கு காணப்படும் காஞ்சி மாமர மானது வருடம் முழுவதும் கனி தந்து கொண் டிருப்பதுடன் இம் மா விதைமூலம் பிறிதொரு காஞ்சி மாமரத்தினை பெறுமுடியாத வகையில் விதை அமைகின்றமையும் அபூர்வமானது. கற்பூரக் கந்தன்மீது நேர்த்தி வைத்து விரதம் இருந்து காஞ்சி மாங்கனி உண்டு அதன் மூலம் குழந்தைப்பேறு பெற்ற தலைமுறையினர் பலர் உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் வசித்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. தற்போதுகூட பழையவரமீது நேர்த்தி வைத்து இக் காஞ்சி மாங்கனியை இங்குள்ளவர்களும் வெளிநாடுகளில் வசிப்பவர்களும் பெற்றுச் செல்வதை அவதானிக்க முடிகிறது.

அதுமட்டுமன்றி பாண்டிய நாட்டில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்டு நாட்டப்பெற்ற “பாண்டி” மாமரம் ஒன்று ஆலய வெளிப்புற தெற்கு வீதியில் ஆலயத்தை மருவியதாகக் காணப்பட்ட “ஓலைமடத்தின்” தெற்குப் புற மாக ஆலய தெற்கு வாசலில் அமைந்துள்ள கிணற்றிற்கு கிழக்குப் புறமாக மிகமிகப் பாரிய விருட்சமாகவும் காணப்பட்டது. பாரிய இப் “பாண்டி” மாமரம் 2000ஆம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் அகற்றப்பட்டுள்ளதை அறியக்கூடிய தாகவுள்ளது. மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி ஆலய மானது கல்விச்சாலையாக, ஓதனச்சாலை

யாகச் செயற்பட்டு கிடைத்தற்கரிய புராண, இதிகாச, இலக்கண, சோதிட நூல்கள் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டதைப்போன்று கந்தவன ஆல யத்திற்கு தெற்குப்புறமாக அமைந்து காணப் படும் தில்லையம்பலம் மடமானது “சரவண பவானந்த” நூல் நிலையமாகவும், “ஸ்ரீ முருக இலவச வாசிகசாலையாகவும்” செயற்பட்டு வந்துள்ளது. இந்நூல் நிலையத்தில் பெரிய புராணம், கந்தபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம் போன்ற நூல்கள் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தமையை அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

கந்தவன காஞ்சி மாமரத்திற்கு நேர் தெற்காக சுப்பிரமணியரின் சுமித்திர சண்டேஸ் வரர் சந்நிதியை மருவியதாக அமையப்பெற்ற திருமஞ்சன தீர்த்தக்கிணற்றின் வரலாற்றினை யும், பெருமையினையும், இறையபுணர்வையும் எதிரகால சந்ததியினர் இப் பெருமைகளை அறியும்பொருட்டு இவ்விடத்தில் குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். 1980ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதி யில் இடம்பெற்ற ஆலய புனரமைப்பின்போது “செவ்வேள்” சந்நிதிக்கு நேராக காணப்பட்ட திருமஞ்சன தீர்த்தக்கிணற்றிற்கு பதிலாக சுமித் திர சண்டேஸ்வரர் சந்நிதியை மருவியதாக மகாமண்டபத்தின் சபை மண்டபத்திற்கருகே புதிய திருமஞ்சன தீர்த்தக்கிணறு அமைக்கும் பணி ஆரம்பிக்கப்பட்டு கிணறு தோண்டும்பணி இடம்பெற்றது. இதன்போது மணல் தூர்ந்து தொழிலாளி கழுத்தளவு புதைபுண்டு விட்டார். அவரை பலத்த சிரமத்தில் “முருகா- கந்தா” எனும் கோஷத்துடன் உயிருடன் மீட்டமை யானது அற்புதமான சம்பவமாகும். பின்னர் உரிய பாதுகாப்பை மேற்கொண்டு மீண்டும் தோண்டும் பணி இடம்பெற்றது. இதன்போது அவ்விடத்தில் ஏற்கெனவே கிணறு இருந் தமைக்கு ஆதாரமாக கிணறு 2 அடி உயரம் வரை கட்டப்பட்டு இருந்து காணப்பட்டமை

பிறரை நம்பி வாழ்பவருக்கு வறுமை என்றும் இருந்துகொண்டே இருக்கும்.

அதிசயமும் அற்புதமானதுமாகும். இதனை யான் பள்ளிப்பருவத்தில் நேரடியாக பார்க்க முடிந்தமை இக் கட்டுரையை எழுதுவதற்கும், எமது சமய இறை நம்பிக்கையை அடுத்த தலைமுறையும் அறியவேண்டும் என்பதற்கு மான உந்துசக்தியாக அமைந்தது.

இந்தவகையில் மாவிட்டபுரம், கந்த வனம் ஆகிய ஆலயங்களின் திருமஞ்சன தீர்த்தக்கிணறு - காஞ்சி மாமரம் என்பவற்றின் அமைவிட ஒற்றுமை, பொருத்தப்பாடு என்பன (கிணற்றிற்கு நேர் வடக்காக காஞ்சிமா) கவனத்திற்கொண்டு ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும். அதுமட்டுமன்றி போர்த்துக்கீசர் காலத்தில் மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி ஆலயம் முற்றாக இடித்தழிக்கப்பட்டதைப் போன்று பொலிகண்டி கந்தவனம் புண்ணிய ஷேத்திர மும் போர்த்துக்கீசரால் முற்றாக இடித்தழிக்கப் பட்டதா? என்பது ஆய்விற்குரியதே! அனேக மான ஆலயங்களில் திருமஞ்சன தீர்த்தக் கிணற்றிற்கு அருகே சண்டேஸ்வரர் சந்நிதி அமைந்து காணப்படுவது நம்முன்னோர்களின் ஆலய கட்டுமானங்கள் செயற்பாடுகள் ஆகம விதிக்கு உட்பட்டதே என கருத இடமுண்டு.

“காங்கேயன்” இறங்கிய காங்கேயன் துறையிலிருந்து மரக்கலமேரிக் “கந்தவனத்தை அடைந்து அங்கே விசுவகன்மாவினால் ஆக் கப்பட்ட அழகிய கோவிலில் எழுந்தருளி இருந்து தேவர்கள் பூசிக்க ஏற்று அருள் புரிந்தார்” என்று தடவ்ஷிண கைலாசபுராணம் கூறுகிறது. (பக்.79) தடவ்ஷிண கைலாச புரா ணத்திற்கு சிறப்புப்பாயிரம் எழுதிய நவிண்டில் ழீமத் கனகசபாபதிக்குருக்கள் “ஈசானசிவன்” திக்கம் செல்லையாபிள்ளை ஆகியோருடன் பக்தர்களும் இணைந்து கந்தவனத்தில் கந்த புராண படிப்பை மேற்கொண்டு வந்துள்ளனர். இப்புராண படிப்பு நிகழ்வில் பெங்களூர் உயர் நீதிமன்ற நீதியரசரான “கடையிற் சுவாமி

களின் சீடரான செல்லப்பா சுவாமிகளின் சீடரான “யோகர் சுவாமிகள்” பங்குபற்றி பயன் உரைத்தமையானது வரலாற்று நிகழ்வாக பதிவாகியுள்ளது மனம்கொள்ளத்தக்கது. யான் பாடசாலை சிறுவனாக இருந்த காலத் தில் குறித்த ஆலயத்தில் பெரியோர்கள் கந்தபுராணம் படித்து அதற்கு வசீகரிக்கத்தக்க முறையில் பொருள் சொல்லி வந்ததை பல முறை கேட்டு அனுபவித்ததுண்டு. அண்மையில் தமது ஆதனங்களை ஆலய இராச கோபுர மேற்பகுதி திருப்பணிக்கு வழங்கியவ ரான திரு ஆறுமுகம் ஆசிரியர், திரு த. காசி நாதர் ஆசிரியர் ஆகியோருடன் மேலும் பலர் இணைந்து கந்தபுராண படிப்பை மேற்கொண் டிருந்தனர்.

1952 - 1960 காலப்பகுதியில் சன நெரிசல்மிக்க கந்தவன ஆலய மகோற்சவ தேர் உற்சவத்தின்போது கற்பூச்சுபடி எடுத்த இரு பெண்கள் ஆலய வடக்கு வீதியில் தேர்ச் சில்லில் அகப்பட்டு உயிர் நீத்து இறைவனடி சேர்ந்த சம்பவம் இடம்பெற்றுள்ளது. இச் சம்பவத்தினை சிறுவனாக உள்ளபோது எமது பேத்தியார் கூறியதுண்டு. இரு பெண்களில் எமது பேரனாரின் மைத்துணியும் ஒருவர். இச் சம்பவத்தினை மாவிட்டபுரத்தினை பிறப்பிட மாகக் கொண்டு சித்தர்கள் வரிசையில் அரு ளொளிபவரான தவத்திரு யோகர் சுவாமிகள் முற்கூட்டியே உணர்ந்திருந்தமை, அறிந்திருந் தமை அவரது வரலாற்றுக் குறிப்பொன்றின் வாயிலாக அறியக்கூடியதாக இருந்தது. “சித் தத்தினுள்ளே சிவலிங்கம் காட்டி” எனும் வாக் கிற்கு அமைய சித்தர்களின் பெருமையை இன்றைய, எதிர்கால சந்ததியினர் ஆதாரபூர்வ மாக உணர்ந்து அறியவேண்டும் என்பதனைக் கருத்திற்கொண்டு இவ்விடத்தில் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதே. ஆன்மாக்கள் மும்மலங் களின் வயப்பட்டு வழிதவறிச் செல்கையில்

பேசிய பிறகு வருந்துவதைவிட பேசுவதற்கு முன் யோசிப்பது நன்று.

அதனை நல்வழிக்கு கொண்டுவரும் வகையில் இறைவன் சினம்கொள்கிறான். தண்டனை அளிக்கிறான். அதன்பின் ஆன்மாக்கள் பரிபக்குவ நிலையடைந்து இறைவனடியில் இணைகின்றது. இந்தவகையில் கற்பூரச்சட்டி எடுத்த இரு பெண்களும் இறைவன் திருவடியை அடைந்துள்ளனர்.

விநாயகப்பெருமான் கஜமுகாசுரனை வென்ற பின்னர் தஞ்சை மாவட்டத்து திருச்

செங்காட்டங்குடியில் சிவலிங்க வழிபாடு நடாத்தியதாகவும், முருகப்பெருமான் சூரபத்மனை வென்றபின்னர் திருச்செந்தூரில் இத்தகைய தொரு சிவலிங்க வழிபாட்டினை கந்தசஷ்டி விரத பாரணை தினத்தன்று சூரிய உதயத்தின்போது நடாத்தியதாகவும், இராம பிரான் இராவணனைக் கொன்றுபின்னர் இராமேஸ்வரத்தில் சிவலிங்க வழிபாடு செய்ததாகவும் புராணங்கள் கூறுகின்றன.

கதவு திறந்துவிட்டது

ஒரு காலத்தில் சீடர் ஒருவர்கூட இல்லாமல் துறவி ஒருவர் மலைமீல் தனிக்குடல் ஒன்றில் வாழ்ந்து வந்தார். அவரது ஞானத்தைப்பற்றி கேள்விப்பட்டு ஆயிரக்கணக்கானோர் அவரின் பாதம் பணிந்து, தங்களை ஏற்று தீட்சை அளிக்கக் கோரினார்கள். “எங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்! நீங்கள் எட்டிய ஞானத்தைப் பெறுவதற்கு எங்களுக்கு தீட்சை அளித்து அனுமதி வழங்குங்கள். உங்கள் ஞான ஆலயத்தின் கதவை எங்களுக்குத் திறந்து காட்டுங்கள். நாங்கள் தாகத்துடன் உள்ளோம்” என்று கோரிக்கை எழுப்பினார்கள்.

ஆனால், வந்தவர்கள் எல்லாரையும் துறவி மறுத்தார். அவரது நிபந்தனைகளும் அத்தனை கடுமையாக இருந்தன. முன்று ஆண்டுகள் பொய் சொல்லாமல் இருக்கவேண்டும். முன்றாண்டுகள் பிரம்ச்சரியம் காக்கவேண்டும். துறவியின் நிபந்தனைகளைப் பின்பற்ற ஒருவரால் கூட முடியவில்லை. அவரது நிபந்தனைகளை எத்தனை தூரம் நிறைவேற்ற முயற்சிக்கிறோமோ அத்தனை தூரம் சாத்தியமற்றதும் கூட. பெரிதாக அதைப்பற்றி யோசிக்காமல் இருக்கும்போது பிரம்ச்சரியம் எளிமையானது. ஆனால் பிரம்ச்சரியம் பற்றியே சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒருவனது மனம் முழுவதிலும் பெண்களே நிறைந்திருப்பர். துறவியிடம் சீர்க்களாக விருப்பம் எல்லாம் அவரது நிபந்தனைகளின்படி இருப்பதற்கு முயற்சித்தனர். ஆனால், யாராலும் தீட்சை பெறவே முடியவில்லை. ஒரு கட்டத்தில் துறவி தனக்கு மரணம் நெருங்க இருப்பதை உணர்ந்தார். அவரைச் சுற்றி ஜனங்கள் சூழ்ந்திருந்தனர். அப்போது துறவி ஒரு கோரிக்கை விடுத்தார். “இன்னும் முன்று நாட்களே என் வாழ்வில் மீதம் இருக்கிறது. யார் என்னிடம் தீட்சை பெற்று சீடனாக விருட்புகிறீர்களோ, அவர்களை வரச் சொல்லுங்கள். நான் அவர்களுக்கு தீட்சை அளிக்கிறேன்” என்றார். அவரைப் பற்றி நன்கு அறிந்த மக்கள் அவரது கடுமையான நிபந்தனைகளை குறித்து கேட்டனர்.

“எல்லா நிபந்தனைகளையும் மறந்து விடுங்கள். உண்மை என்னவெனில், யாருக்கும் தீட்சை கொடுக்க நான் தயாராகவில்லை. அதனாலேயே நான் நிறைய நிபந்தனைகளை இட்டேன். தற்போது நான் தயாராக இருக்கிறேன். நான் நிறைந்து இருக்கிறேன். நான் இப்போது பகீர்த்துகொள்ள தயாராக இருக்கிறேன். அத்தனை நிபந்தனைகளையும் மறந்துவிடுங்கள். யார் என்னிடம் தீட்சை பெற விருட்புகிறீர்களோ அவர்கள் என்னிடம் வரட்டும். இன்னும் முன்று நாட்களே மிச்சமுள்ளன” என்றார். துறவியிடம் வந்தவர்கள் எல்லாம் எந்தப் பாடுபாடும் இல்லாமல் தீட்சை பெற்றனர். அவர்களால் அதை நம்பவே முடியவில்லை. “நாங்கள் எல்லாரும் பாவம் செய்தவர்கள். எங்களுக்கு எப்படி புனிதமான தீட்சை அளிக்கிறீர்கள்” என்று வியப்புடன் கேட்டனர். “அதைவெல்லாம் மறந்துவிடுங்கள். நேற்று வரை நான் துறவி அல்ல. அதுதான் எனது பிச்சியையுட்கூட. உங்களுக்குத் தீட்சை அளிக்க என்னிடம் சிறப்பாக எதுவும் இருந்தது கிடையாது. நானே வெளியே தான் இதுவரை நின்றுகொண்டிருந்தேன். தற்போது அந்தக் கதவு திறந்துவிட்டது. நான் பகீர்த்துகொள்ள வேண்டும். இப்போது நிபந்தனைகள் பற்றிய கேள்வியே இல்லை.” நாம் விழிப்புணர்வுடன் இருக்கும்போது, ஞானத்தக்கான தேவையே இல்லாமல் இருக்கும். நிலையில் ஞானத்தை அளிக்கும் தகுதியுடையவராக முழுமையாக மாறி விடுவோம். இதுதான் முரண். உங்களுக்குத் தேவையென ஒன்று இருக்கும்போது, நீங்கள் அதைக் கொடுப்பதற்குத் தகுதியில்லாதவராக இருப்பீர்கள்.

எண்ணங்களைத் தூய்மைப்படுத்துங்கள், உலகம் உங்கள் எண்ணங்களை வணங்கும்.

திருவிளையாடற் புராண வசனம்

(நாற்பத்து நான்காவது)

இசைவாது வென்ற படலம்

- ஸ்ரீலக் ஆறுமுகநாவலர் -

வரகுண பாண்டியன் சிவசாரூப்பியம் பெற்றபின், அவன் குமாரனாகிய இராசராச பாண்டியன் அரசியற்றுவானாயினான். அவனுக்கு மனைவியர்கள் பலர்; காமக்கிழத்தியர்களும் பலர். அந்தக் காமக்கிழத்தியர்களுள் ஒருத்தி அவ்வரசனுக்கு உயிர் போன்றவள். அவள் கீதத்தில் வல்லவள். அவளுக்குப் பாணபத்திரனுடைய மனைவிக்குங் கீதத்தினாலே பகை மூண்டது. காமக்கிழத்தி அது பொறாது, பாணபத்திரனுடைய மனைவிக் கெதிராக ஒரு பாண் மகளைப் பாடவிட்டு, அவளுடைய செருக்கை அடக்கல் வேண்டும் என்று நினைந்து, அதனைப் பாண்டியனுக்குத் தெரிவித்தாள்.

பாண்டியன் ஈழநாட்டினின்றும் ஒரு விறலியை அழைப்பித்தான். அவ்விறலி, பாடல்மகனீரர்கள் இருபுறமுஞ் சூழ்ப், பாண்டியனெதிர சென்று, வணங்கி, இசை பாடினான். பாண்டியன் அவளை நோக்கி, "நீ நாளைக்குப் பத்திரன் மனைவியை நம்மெதிரே பாட அழை அதற்கு அவள் மறுப்பினும், நாம் அவள் சார்பாகி உன்னை விலக்கினும், நீ விடாது தொடர்ந்து சபதமிட்டு, "போகாதே நில்" என்று தடுத்துக்கொள். போய், நாளை வா" என்று சொல்லி விடுத்தான். பின்பு பாணபத்திரனுடைய மனைவியை அழைப்பித்து, "என்னோடு இசைபாட வல்லவர் உண்டோ?" என்று இங்கே ஒரு விறலி வந்திருக்கிறாள். நீ அவளோடு இசை பாடவல்லையோ?" என்றான். அதற்கு அவள், "மகாராசாவே! அடியேனுக்குச்

சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய திருவருளுங் கற்பும் இருத்தலினாலே, அவளோடு பாடி வெல்வேன். ஒருபோதும் பின்னில்லேன்" என்றாள். பாண்டியன் அவளையும் "நாளை வா, போ" என்று அனுப்பிவிட்டான்.

மற்றைநாள், பாண்டியன், அவ்விறுவரையந் தன் சபையில் அழைப்பித்து, இசை பாடும்படி பணித்தான். ஈழநாட்டு விறலி, பாணபத்திரனுடைய மனைவியை வைத்து, "இசை பாடலிலே குற்றங்கள் எத்தனை? குணங்கள் எத்தனை? யாழுக்குத் தெய்வம் யாது? உயி ரெழுத்துக்கு மாத்திரை எத்தனை? மெய் யெழுத்துக்கு மாத்திரை எத்தனை? இவை களுக்கு உத்தரஞ் சொல்லிவிட்டு, என்னோடு பாடு; இல்லைபேல் உனக்கு வசை" என்றாள். பாணபத்திரனுடைய மனைவி, "கல்வியின் பெருமையையும் வாதின் பெருமையையும் பலரால் விரும்பப்படும் பெண்மையின் செருக்கையும் இராசசபை அறியும்படி வாய்திறக்க வேண்டாவோ? பெண்ணே! நான் உன்னோடு வந்து வாது செய்யுஞ் சண்டைக்கு எதிரன்றித், தீய வாயைத் திறந்து வையுஞ் சண்டைக்கு எதிரல்லேன். உன்னைப்போல மானம் விற்றுப் பிழைக்கும் பெண்களே அதற்கெதிர" என்றாள். பாண்டியன் விலக்குவான் போல விலக்கி, "பெண்களே! பாடுங்கள். தோற்றவர் வென்ற வருக்கு அடிமையாய் விடுவதே சபதம்" என்று மானம் உண்டாக்கினான். உண்டாக்கலும், முன்பு ஈழநாட்டு விறலியும், பின்பு பாணபத்திரனுடைய மனைவியும், யாழ்

உனக்குத் தேவையான எல்லா வலிமையும் உதவியும் உனக்குள்ளேயே உள்ளன.

வாசித்துப் பாடினார்கள். சபையார்கள் பாண்டியனுடைய உட்கிடையை அறியாமையினாலே, பாணபத்திரனுடைய மனைவியின் பாடலை வியந்தார்கள். பாண்டியனோ ஈழநாட்டு விறலியின் பாடலை வியந்தான். சபையார்கள், அவனுடைய உட்கிடையை அறிந்துகொண்டு, அவன் போல ஈழநாட்டு விறலியையே புகழ்ந்தார்கள். பாண்டியன், சபையார்களை நோக்கி, “இன்றொரு நாளில் அறியத்தக்கதோ இது?” என்று சொல்லி, விறலியர் இருவரையும், “போங்கள்” என்று விடுத்தான். ஈழநாட்டு விறலி இருக்கை சேர்ந்து, தன் பாட்டைப் பாண்டியன் புகழ்ந்தமைபற்றிப் பெருமிதந் தலைக்கொண்டு, பெருங் களிப்புற்றிருந்தான். பாணபத்திரனுடைய மனைவி, சோமசுந்தரக் கடவுளை அடைந்து வணங்கிக், கண்ணீர் சொரிய, ஒதுங்கி நின்று, “எம் பெருமானே! பாண்டியன் ஓரவழக்குப் பேசுவானாயினான். அவன் கருத்துக்கிசையச் சபையாரும் அவ்வியல்பினர்களாயினார்கள். இனி நடுவுநிலைமை தூக்கிப் பேசுவார் யாவர்? நீர் தமிழேன்மீது திருவருள் சுரந்து தமிழேனுடைய துன்பத்தை நீக்கியருளும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அப்பொழுது, ஆகாயத்தினின்றும், “பெண்ணே! நாளைக்கு நீயே வெல்லும்படி அருள் செய்வோம்; அஞ்சாதே” என்று ஓரசரீரி வாக்குத் தோன்றிற்று. பாணபத்திரனுடைய மனைவி அது கேட்டு, வீட்டுக்குப் போயினாள்.

பாண்டியன் அன்று போல மற்றை நாளும் அழைப்பித்துப், பாட்டுக்கேட்டு, முதநாட் சொல்லியபடியே சொல்லச், சபையார்களும் அப்படியே சொன்னார்கள். பாணபத்திரனுடைய மனைவி, “மகாராசாவே! நீ ஓரவழக்குச் சொல்லுதலினாலே, சபையார்களும் அப்படியே சொல்லத் துணிந்தார்கள். சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய சந்திதியிலே போய்ப்

பாடுவோம். அங்கே இருவரது பாட்டையுங்கேட்டு, இவள் வென்றாள் என்றாற் போதும்” என்றாள். பாண்டியன், “அப்படியே செய்யுங்கள், செய்யுங்கள்” என்றான்.

மற்றநாள், பாண்டியன், மந்திரிமார்களுக்கும் வித்துவான்களோடுஞ் சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய சந்திதியிலே போய் இருந்துகொண்டு, விறலியர் இருவரையும் அழைத்து வரும்படி ஏவலாளர்களை விடுத்தான். ஈழநாட்டு விறலி, “பாணபத்திரனுடைய மனைவி இன்றைக்கு எனக்கு அடிமையாய் விடுவாள்; சந்தேகமில்லை” என்று, கொடுஞ் செருக்கோடு கடுமையாக வந்தாள். பாணபத்திரனுடைய மனைவி, கற்புஞ் சிவபக்தியும் மிக்கோங்க, மெல்ல வந்தாள். சோமசுந்தரக் கடவுளும், இரத்தினாபரணங்கள் தரித்துக்கொண்டு, அங்குள்ள வித்துவான்கள் கூட்டத்தின் நடுவே ஒரு வித்துவான்போல் வந்து, எழுந்தருளி இருந்தார். அச்சபையிலே முன்னே ஈழநாட்டு விறலி இசை பாடினாள் சபையார்கள் அதனை விரும்பியாதொன்றும் பேசாதிருந்தார்கள். பின்பு, பாணபத்திரனுடைய மனைவி, யாழ் கொண்டு, இவ்வாறு இன்னிசை பாடுவாளாயினாள்:-

குடங்கை நீரும் பச்சிலையு
மிடுவார்க் கிமையாக் குஞ்சரமுந்
படங்கொள் பாயும் பூவணையுந்
தருவாய் மதுரைப் பரமேட்டே

படங்கொள் பாயும் பூவணையுந்
தருவாய் கையிற் படுதலைகொண்
டடங்க டோறு மிரப்பாயென்
றேசு வார்க்கென் பேசுவனே.

தேனார் மொழியார் விழிவழியே
செல்லா தவர்க்கே வீடென்று
நானா வேதப் பொருளுரைத்தாய்
நீயே மதுரை நம்பரனே

நான் இப்போது இருக்கும் நிலைக்கு நானே பொறுப்பு.

நானா வேதப் பொருளுரைத்தாய்
நீயே பாதி நாரியுரு
வானா யென்று பிறர் பழித்தா
லடியேன் விடையே தறைவேனே.

வரத னாகி யெவ்வுயிர்க்கு
மாயா விருத்தி வலியடக்கிச்
சரத மான வீட்டின்பந்
தருவாய் மதுரைத் தனிமுதலே

சரத மான வீட்டின்பந்
தருவாய் வீடு பெறுவார்போல்
விரத யோக நிலையடைந்தா
யென்பார்க் கென்னான் விளம்புவனே”

பாணபத்திரனுடைய மனைவியினது யாழிசையையும், கழுத்து வீங்காமலுங் கண் இமையாலும் பல் வெளிப்படாமலும் புருவம் நிமிராமலுங் கதாப்புத் துடியாமலும் பாடிய மியற்றிசையுங் கேட்டுச், சபையார்களெல் லாருங் குதூகலமடைந்தார்கள். பாண்டியன், தான் இசை வல்லவனாகியும், முன்போலவே சொல்லுதற்கு ஒருப்படும்பொழுது சிவ பிரானது திருவருளினாலே தன் மணக்கோட்டம் நீங்கிவிடப், பாணபத்திரனுடைய மனைவியே வென்றான்” என்றான். அப்படியே சபையாரெல் லாருஞ் சொன்னார்கள். பின்பு பாண்டியன், ஈழநாட்டு விறலியுடைய கழுத்திலே பாணபத் திரனுடைய மனைவியை இருத்துவித்தான். அப்பொழுது, வித்துவான் வடிவங்கொண்டு

வந்து எழுந்தருளியிருந்த சிவபெருமான், “இது அற்புதம்! இது அற்புதம்!” என்று சொல்லிக் கொண்டு எல்லாருங் காண மின்போல மறைந்த தருளினார். அது கண்ட யாவரும் வியந்து, “இது சிவபெருமானுடைய திருவிளையாடல்” என்றே தெளிந்து, சிவபெருமானுடைய திரு வருளையும் அடியவளுடைய அன்பையும் நினைந்து, பேராசனந்தக் கடலின் மூழ்கினார் கள்.

பாண்டியன் தான் முன் ஓரவழக்குச் சொன்னதை நினைந்து, பயந்து, ஈழநாட்டு விறலியுடைய கழுத்தில் இருந்த பாணபத் திரன் மனைவியை இறக்குவித்து, முன் அவ ளுக்குப் பற்பல வரிசைகளைக் கொடுத்துப், பின் மற்றவளுக்குஞ் சில வரிசைகளைக் கொடுத்தான். சபையில் வந்து ஒருங்கிருந்து பின்பு திருக்கோயிலிற் புகுந்து வீற்றிருந்த பெரும் புலவருக்கும் இரத்தினாபரணம் முதலியவைகளைக் கொடுத்தான். “அரசர் களுடைய வலிகளெல்லாந் தெய்வங்களின் வலிக்கு முன்னில்லா! அத் தெய்வங்களின் வலிகளெல்லாஞ் சிவபிரான் வலிக்கு முன் னில்லா? என்று பலர் சொல்வதெல்லாம் இப் பாணபத்திரன் மனைவியிடத்தே காணப்பட்டது” என்று ஆச்சரியமடைந்து, சிவபெரு மானை வலஞ்செய்து, வணங்கிக்கொண்டு, போய்த் தன் மாளிகையை அடைந்தான். அவன் சுகுண பாண்டியன் என்னும் புத்திரனைப் பெற்று வாழ்ந்திருந்தான்.

ஆன்மிக அறிவை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆன்மிக அறிவு ஒருவனுக்குத் தெளிவான சிந்தனையையும், நிலையாக மெய்ப்பொருளையும் உணர்வதற்கான வழியைக் காட்டுகின்றது. தர்மத்தைப் பற்றி முழுமையான அறிவுடைய ஒருவன் சரியெது பிழையெது எனப் பகுத்தறியும் பண்பாடுமிக்கவன் ஆகின்றான். ஆன்மிக அறிவை வளர்த்துக் கொள்வதால் ஒருவனின் கர்மவினைகள் தீயிலிட்ட விறகுகளைப் போலச் சாம்பலாகி விடுகின்றன.

நீ பட்ட துன்பத்தைவிட, அதில் நீ பெற்ற அனுபவமே சிறந்தது.

இராமநாம மகிமை ஸ்ரீராம நவமி

- திரு வி. செல்வரத்தினம் அவர்கள் -

ஸ்ரீ ராமபிரான் சித்திரை மாதம் நவமித் திதியில் புண்பூச நட்சத்திரம் நான்காம் பாதத்தில் ஐந்து கிரகங்கள் உச்சத்தில் இருக்கும்போது, கடக லக்கினத்தில் நண்பகலில் அவதரித்தார். அசுரர்களின் கொடுமையிலிருந்து உலகைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு மகா விஷ்ணு ஸ்ரீ ராமராக அவதரித்தார்.

ஸ்ரீ ராமபிரானின் கர்ப்ப வாசத்தைத் தேவர்களும் முனிவர்களும் மிகவும் உற்சாகமாகக் கொண்டாடினர். இதுவே “கர்ப்போத்ஸவம்” எனப்படும். ஸ்ரீராமர் பிறந்ததைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடிய நிகழ்ச்சி “ஜன்மோத்ஸவம்” எனப்படும்.

கர்ப்போத்ஸவத்தைக் கொண்டாடும் வகையில் பிரதமை முதல் நவமி வரையில் ஒன்பது நாட்கள் இராமாயண பாராயணம் செய்வார்கள். ஜன்மோத்ஸவத்தைச் சிறப்பிக்கும் வகையில் நவமி முதல் அடுத்து ஒன்பது நாட்களும் இராமாவதார சர்க்கப் பாராயணம், பானக பூஜை, ஜபம், தியானம் போன்றவற்றைச் செய்வது மரபு.

மேலும், ஸ்ரீராம நவமியையொட்டி வரும் பத்து நாட்களும் ஸ்ரீராமரின் பெருமையை எடுத்து விளக்கிப் பஜனை செய்வார்கள். மேலும் சில இடங்களில் பத்து நாட்களுக்கு முன்பே இராமாயணம் படிக்கத் தொடங்கி, ஸ்ரீராம நவமியன்று பட்டாபிஷேகத்துடன் முடிப்பார்கள். ஸ்ரீராம நாமத்தில் “ராம” என்ற சொல்லை உச்சரித்தால், விஷ்ணு சகஸ்ர நாமம் பாராயணம் செய்த பலன் கிடைக்கும் என்பது பெரியோர்களின் கருத்தாகும்.

சிவபெருமானுடைய பஞ்சாட்சர மந்திரத்தின் உயிர் போன்ற எழுத்து “ம”. அதே போல விஷ்ணுவின் அஷ்டாட்சர மந்திரத்தின் உயிர் போன்ற எழுத்து “ரா” ஆகும். இந்த ம, ரா ஆகிய இரண்டு எழுத்துக்களும் சேர்ந்துதான் “ராம” என்ற மந்திரம் உருவானது. எனவேதான் சிவன், விஷ்ணு என்ற வேறுபாடு இல்லாமல் இரண்டும் சேர்ந்துதான் “ராம நாமம்” சக்திவாய்ந்ததாக அமைகிறது. ஆஞ்சநேயர் இராம நாமத்தின் உருவம் என்று சொல்லத்தக்க வகையில் பெரும் இராம பக்தராக விளங்குகின்றார்.

ஒருசமயம் சில யோகிகள் ஆஞ்சநேயரிடம் சென்று தங்களுக்கு ஸ்ரீராம நாமம் உபதேசம் செய்யுங்கள் என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஆஞ்சநேயர், “நீங்கள் அற்ப பலன்களுக்கு ஸ்ரீராம நாமத்தை உபயோகிக்கப் படாது. நீங்கள் என்னிடம் வந்தாலே உங்களுடைய எல்லாத் துன்பங்களும் நீங்கும்” என்றார். தியாகராஜபாகவதர் தமது பல கீர்த்தனைகளில் இராம நாமத்தைப் போற்றிப் பாடியிருக்கிறார்.

இராமரின் பெருமைபற்றி ஆஞ்சநேயர் கூறுகையில், “இராமரைத் தியானம் செய்வது கங்கையில் நீராடுவதற்குச் சமம்” என்று கூறுகிறார். மேலும் ஒரு கீர்த்தனையில், “இராமா! உன்னைவிட்டு அரை நிமிடம்கூட என்னால் வாழமுடியாது” என்றும் அவர் கூறுகிறார். சீதையைத் தேடிச் சென்ற அநுமன், இராம நாமம் சொல்லிக்கொண்டே கடலைத் தாண்டிவிட்டார். இந்திரஜித்தை வெல்ல

எதிர்க்கத் துணிவில்லாதவன், வெற்றியை எதிர்பார்க்க முடியாது.

முடியாமல் இருந்த இலட்சுமணன் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் இருந்தபோது, இலட்சுமணனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. அதாவது, “வேதத்தின் முடிவாகச் சொல்லப்படும் பொருள் இராமர் என்பது உண்மையானால், இந்தப் பாணம் இந்திரஜித்தின் தலையைக் கொய்யட்டும்” என்று கூறி பாணத்தை ஏவினான். உடனே இந்திரஜித்தின் தலை வெட்டப்பட்டுக் கீழே விழுந்தது. எனவே, ஸ்ரீராமரே வேதநாயகர். ஸ்ரீராம நாமமே வேத மந்திரமாகும்.

எவருடைய மனம் இராம நாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தால் அவருக்கு எங்கு சென்றாலும் பெரும் மரியாதை கிடைக்கும். இராம பிரேமை இல்லாமல் ஞானத்தின் பிரகாசம் உண்டாகமாட்டாது.

எவன் ஒருவன் இராம நாமத்தை உச்சரிக்கின்றானோ அவன் பல பிறவிகளில் செய்த பாவங்கள் எரிந்து போய்விடுகின்றன. கலியுகத்தில் கர்மா இல்லை, பக்தி இல்லை.

இராம நாமம் ஒன்றுதான் மக்களுக்குச் சகல வழிகளிலும் உதவும்.

எவன் ஒருவன் சகலவிதமான கெட்ட தொழில்களைச் செய்து வருபவன் ஆயினும், இராம நாமம் உச்சரித்து வந்தால் அவன் திருந்திப் புனிதனாகி உலகில் புகழ்பெற்றவன் ஆகிவிடுவான்.

ஸ்ரீராம மகிமைக்கு எடுத்துக்காட்டு: சீதையை இராவணன் கவர்ந்து சென்றதை அறிந்த பின்னர் ஸ்ரீராமபிரான் தமது வானரசேனையுடன் இலங்கைக்குச் செல்வதற்காகக் கடலில் பாலம் அமைக்கவேண்டி இருந்தது. வானரங்கள் பெரிய கற்களை எடுத்துவந்து அதன்மேல் “ராம” என எழுதி அவற்றைக் கடலில் எறிய, அவை கடலில் மிதந்து பாலமாக ஆயிற்று. இதனை அவதானித்த இராவணனுடைய சேனைகள் ஆச்சரியமடைந்தன. இதனைக் கேள்விப்பட்ட ராணி மண்போதரி தன் கணவரிடம் போய் இதனைச் சொன்னதாகக் கூறப்படுகிறது.

வாழ்க்கை

உன் வாழ்க்கையில் இன்பத்தை நுகரவேண்டுமாயின், நீ வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் உள்ளே ஏற்படும் எண்ணற்ற இன்னல்கள், துன்பங்கள், துயரங்கள் என்பவற்றை மறந்து மனம்விட்டு சிரி. சிரிப்பைக் கோடி ரூபாய் கொடுத்தாலும் எங்குமே வாங்கமுடியாது. அது உன்னிடமே உண்டு. அது உன் எல்லா நோய்களையும் குணப்படுத்தும் ஒரு மாபெரும் கொடை. இது இறைவனின் வரம்.

எம்மிடம் இருக்கும் செல்வத்தில் ஒரு சிறு பகுதியினை ஏழை எளியோருக்கு வாரி வழங்கினால், எம் மனதுக்கு ஏற்படும் ஆறுதலை, நிம்மதியை, மகிழ்வை சொல்லி அடங்கா. மேலும், பிறர் துயர் களைந்து எம் துயரை மறக்க முடியும். எம் மனதுக்கும் நிம்மதி ஏற்படுவது திண்ணம். முள்ளிருக்கும் பூவின்மேல் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் தேனை வாயினால் வெகு எச்சரிக்கையுடன் ருசித்து உறிஞ்சி விழுங்குவது போன்றதே. அதில் கிடைக்கும் இன்பம் எத்தனை இனிமையானது! இனிப்பானது.

“வளையாமல் நதிகளில்லை; வலிக்காமல் வாழ்க்கையில்லை” வாழ்க்கை அவனவன் வாழ்வதற்கு மட்டும் என எண்ணக்கூடாது. மற்றவர் நலத்திலும் அக்கறைகொள்ள வேண்டும் என்று கருதவேண்டும். அன்பும் இரக்கமுமே வாழ்க்கையின் அடிப்படை. எங்கள் பேச்சைக் கொண்டுதான் எம் அன்பை மதிப்பர். எம்முடைய அன்பைப்போன்றுதான் எம் நடத்தை அமையும். இவை இரண்டும் சேர்ந்துதான் எம் சுபீட்சமான வாழ்க்கை அமையும். வாழ்க்கை தொடராய் இருக்கவேண்டும் என்பதில்லை. சிறப்பானதாய் அமைதல் வேண்டும்.

விழுவதெல்லாம் எழுவதற்குத்தானே தவிர, அழுவதற்கு அல்ல.

வழித்துணை

53

-ஆசகவீ செ. சீவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் -

- 01 பட்டமும் பதவிகளும் பார்புகமும் தகுதிகளும் எட்டாத புகழ்தனை எட்டுதற்கு துணையதுபோல் கிட்டாத மானிடத்தை கீர்த்தியுடன் கடப்பதற்கு துட்டு மட்டுமல்ல சொட்டறிவும் வழித்துணையாம்.
- 02 பொட்டோடு புவதுவும் பட்டோடு பலநகையும் கட்டுக்குலையாத சுமங்கலத்தின் துணையதுபோல் மட்டிலா வாழ்க்கையில்நாம் முழுமையினைப் பெறுதற்கு கொட்டுசெல்வம் மட்டுமன்று கெடாதஅன்பும் வழித்துணையாம்.
- 03 ஆடையும் அணிகலமும் ஆடம் பரங்களும் பீடையில்லா வாழ்விற்கு பின்புலத் துணையதுபோல் சோடைபோகா வாழ்வில்நாம் சொர்க்கத்தைக் காண்பதற்கு மேடைகள் மட்டுமன்று மேன்மைகளும் வழித்துணையாம்.
- 04 மாரியிலே தளைப்பதுவும் கோடையிலே காய்ப்பதுவும் வாரிவழங்கும் வாழ்விற்கு பின்புலத் துணையதுபோல் பேரிலே ஓங்குதற்கும் பெருந்தன்மை பெருகுதற்கும் வீரியம் மட்டுமன்று சீரியமும் வழித்துணையாம்.
- 05 இல்லிடமும் இணைதுணையும் இனிதான எண்ணங்களும் நல்லறத்தை நாடுவோற்கு நாளும் துணையதுபோல் பல்லோரும் போற்றிடநாம் பண்போடு மிளிர்வதற்கு வல்லமை மட்டுமன்று வாய்மையும் வழித்துணையாம்.
- 06 வாகனமும் வசதிகளும் வேகமான புதுமைகளும் நாகரீக வாழ்வுதனை நகர்த்துவதற்கு துணையதுபோல் சோகமிலா வாழ்வுதனில் சுகங்களைநாம் காண்பதற்கு தேகபலம் மட்டுமன்று ஆத்மபலமும் வழித்துணையாம்.

விலகி நிற்பவன் வெல்வதில்லை. வெல்ல நினைப்பவன் விலகுவதில்லை.

- 07 பாட்டும் பரதமும் கூத்தும் இசைகளும்
ஈட்டும் புகழினிற்கு இணையில்லாத துணையதுபோல்
வீட்டின் சிறப்பதனை நாடறியச் செய்வதற்கு
சூட்டும்பெயர் மட்டுமன்று கூட்டுறவும் வழித்துணையாம்.
- 08 மதமும் மொழிகளும் மாண்புறு நெறிகளும்
இதமான வாழ்விற்கு மிதமான துணையதுபோல்
அதர்மத்தை அழித்தொழித்துத் தர்மத்தை வளர்ப்பதற்கு
வதங்கள் மட்டுமன்று அணுகும் விதங்களும் வழித்துணையாம்.
- 09 முகத்தழகும் சுகத்தழகும் முதன்மையுறு நடப்பழகும்
அகத்தழகைக் காட்டுதற்கு அர்த்தமுள்ள துணையதுபோல்
இகழ்ச்சியிலா வாழ்வில்நாம் புகழ்ச்சியுடன் வாழ்வதற்கு
நிகழ்ச்சிகள் மட்டுமன்று நிகழ்பவையே வழித்துணையாம்.
- 10 வரவேற்பும் வாழ்த்துரையும் வகையான விருதுகளும்
தரமான மதிப்பதனைத் தக்கவைக்கத் துணையதுபோல்
உரமான வாழ்வில்நாம் கரம்கோர்த்து வாழ்வதற்கு
கரம்குவித்தல் மட்டுமன்று மனங்குவித்தல் வழித்துணையாம்.

**சந்நிதியான் ஆச்சிரமம் மேற்கொண்டுவரும் நித்திய அன்னியணிக்கும்
மற்றும் ஆச்சிரமத்தினால் நடாத்தப்படும் சகல சமுதாயப்
பணிகளுக்கும் உதவிபுரிய விரும்புவோர்
கீழே உள்ள முகவரியுடன்
தொடர்பு கொள்ளவும்.**

காசுக்கட்டளை

செ. மோகனதாஸ்
சந்நிதியான் ஆச்சிரமம்,
தொண்டைமானாறு.
தொ.இல - 0213219599, 0212263406

காசோலை

செ. மோகனதாஸ்
க.இல - 7342444
இலங்கை வங்கி,
பருத்தித்துறை.

Swift code - BCEYLKLX 028 - 7342444

E.mail : suthanm329@gmail.com

: sannithiyan@hotmail.com

சோதனையில்லத்தான் ஒளிநீருக்கிறது சாதனை.

இயற்கையே இறைவன்

- திரு முருகுப்பிள்ளை செல்லத்தம்பி அவர்கள் -

வரையறுக்கப்பட்ட எல்லைக்குள் தானாகவே தன்னியல்பாகவே பிரபஞ்ச உற்பத்தியில் பெரும் தாபம் கொண்டு உலக ளாவிய ரீதியில் ஆதிக்கம் செலுத்தி மிகவும் விபரிக்கத்தக்க வரையில் தன் விஸ்வ ரூபத்தை நிலைநாட்டி எழுந்ததே இந்த உலகம். இதையே இயற்கை என்கிறோம். பிரபஞ்ச உற்பத்தியில் இந்தப் பரந்த படைப்புக்கள் யாவும் வனப்புமிக்க ஆளுமையும் வலுவாக்க மும் கொண்டே தோற்றம் பெற்றன. இந்த ஆளுமைக்குள்ளேதான் ஐவகையான இலக்குகள் அடையாளம் காட்டி உருவாகி எழுந்தன. இந்த ஐவகை இலக்குகளினாலேதான் அகிலம் உருவானது. இந்த ஐவகை இலக்கு கள்தான் நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் என்னும் குறிகொண்ட பஞ்சபூதங்களாகும்.

இயற்கை இன்பத்தினூற்று. பேரின் பத்தின் பிறப்பிடம். இனிமைக் களஞ்சியம். ஞானச்சுரங்கம். இவை அனைத்தும் இயற்கை யோடு இணைந்த இறைமையின் வெளிப்பாடு அன்றி வேறில்லை. நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் என்னும் இந்தப் பஞ்சபூதங்களின் அனுகூலங்களினால் உலகியல் ஓட்டத்தில் கிடைக்கப்பெறும் பலாபலன்கள்தான் என்ன? அவற்றின் பலாபலன்களை அனுபவிப்பது யார்? இறையாண்மை கொண்ட பிரபஞ்ச உற்பத்தியில் இறைவன் உயிரற்ற பொருட் களையே முதலில் படைத்தான். அவற்றின் பயன்பாடு கருதி பஞ்சபூதங்களின் மேம்பாட்டி னால், பரிணாம வளர்ச்சியின் பங்களிப்பைப் பெற்று உயிர் இனங்களை மண்ணுலகில் தோற்றுவித்தான். உலகம் நிலைக்க வேண் டும். இயல்புநிலை உருவாக வேண்டும். இந்த

இயல்புநிலை உருவாவதற்கு அவசியமான தும் முதற்கண்ணானதுமாக என்ன வேண்டும்? இந்தப் பஞ்சபூதங்களின் அவசியமே முதற் கண்ணானது ஆகும். அதாவது உயிர் உள்ள இனங்கள் வாழவேண்டுமானால் உயிரற்ற படைப்புக்கள் அவசியம் தேவையானது ஆகும். இல்லாவிடில் அவைகளால் ஒரு கால மும் வாழமுடியாது. உதாரணமாக காற்று, நீர், ஆகாரம் இவைகளை தருவது யார்? காற்று இல்லாமல் ஒரு நிமிடம் வாழமுடியுமா? இயற்கையாகக் கிடைத்த இப்பொருட்கள் இறை அம்சங்கள் அல்லவா? நீர், ஆகாரம் இவை எங்கிருந்து கிடைக்கிறது. சூரியனுக்கு நாங்கள் பொங்கல் இடவில்லையா? பூசிக்க வில்லையா? விழா எடுக்கவில்லையா? இவை கள் நாம் வணங்கும் கடவுள்கள் அல்லவா? எனவே இயற்கையே இறைவன் எனக்கொள் வதில் மிகை ஏதும் இருக்க முடியுமா?

ஓர் அறிவு தொடக்கம் ஐந்து - ஆறு அறிவு வரையுள்ள உயிர் இனங்களை ஆண்டவன் படைத்தான். இதில் உயிர் உள் ளவை அனைத்தும் அறிவு கொண்டவை. அறிவை உணர்வதற்கு ஆற்றலும் கொண் டவை. ஆனால் உயிரற்றவை உணர்வதற்கு உயிர் இல்லாதவை. இதனால் உணர்வதற்கு உயிரில்லாதபோது அப்பொருள்களிற்கு அறி வேது என்று யாரும் கொள்ளமுடியுமா? இவைகள் இல்லாமல் உயிர் இனங்களிற்கு வாழ்வென்பது ஏது? எனவே கல்லுக்கும் அறிவுண்டு. மண்ணுக்கும் அறிவுண்டு. கட தாசிக்கும் கூடத்தான் அறிவுண்டு. இவை அனைத்தும் ஏதோ ஒரு சில வழிகளில் உத வவே உருவாகியுள்ளன. இதையே தெய்வம்

அறியாமை ஒன்றும் தவறில்லை. ஒன்றுமே அறியாமல் இருப்பதுதான் தவறு.

பலப்பல சொல்லி பெரும் தீயை வளர்ப்பவர் மூடர் உய்வதனைத்திலும் ஒன்றாய் எங்கும் ஒரு பொருளானது தெய்வம் என்று பாடிச் சென்றான் பாரதி.

இயற்கையாகவே மனிதன் பிறக்கின்றான். இயற்கையாகவே மண்ணில் மடிகின்றான். இது இயற்கையின் நியதி. அண்டங்களை அகிலங்கள்தோறும் கோள்கள், கிரகங்கள் என்பன பலவாறாகத் தோற்றம்பெற்று சீரான சுழற்சி முறையில் செல்வாக்குச் செலுத்தி வருகின்றன. இயற்கையாகவே பிறந்த மனிதன் இறுதியாக இயற்கை அடையும்வரை மேற்கூறிய தெய்வீக அம்சங்களான கிரகங்கள் கோள்களின் சுழற்சியினால் ஏற்படும் பெயர்ச்சியினாலேயே அவன் வாழ்வு பரிபாலிக்கப்பட்டு வருகின்றது. அவனின் அந்திம யாத்திரைவரை இயற்கை அடையும் போது மேற்கூறிய கிரகங்களின் ஆட்சியே பறைசாற்றி நிற்கின்றது. எனவே இயற்கைக்கும் இறைமைக்கும் பேதம் என்பதேது?

ஆண்டவன் ஒருவன் இருக்கின்றான் என்பது பெரும்பாலும் எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொண்ட ஒரு விடயம். எனவே இந்த இறைவனின் நல்லருளையும் நல்லாசியையும் பெற்று அவன் அருளாலே அவன்தான் வணங்கி மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழ எம்மை நாம் தயார்ப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அதாவது இயற்கைக்கு மாறான கொலை, களவு, கள், காமம் போன்ற பஞ்சமா பாதகச் செயல்களை வெறுத்து இயற்கையோடு இணைந்த அன்பு, நன்றி, கருணை போன்ற ஆன்மீக எண்ணங்களின் ஆளுமையை நெறிப்படுத்தி என் மனத்தை வசைப்படுத்தி முற்றுமுழுதாக எம்மை நாமே உத்தமர்களாக நம்பியாக வேண்டும். அதன் பின்னேதான் ஆண்டவனை தேடவேண்டும். இதை “உயிர்கள் இடத்தில் அன்பு வேண்டும், தெய்வம் உண்மையென்று

தான் அறிதல் வேண்டும், வைரமுடைய நெஞ்சு வேண்டும். இது வாழும் முறைமை எடி பாப்பா” என்று பாரதியும் வலியுறுத்தி உள்ளார். இதைக் கண்ணுற்ற கவியரசு கண்ணதாசனும் கூடவே “கருணை பொங்கும் உள்ளம். இது கடவுள் வாழும் இல்லம் கருணை மறந்தே வாழ்கின்றார் கடவுளைத் தேடி அலைகின்றார்” என்று இயற்கையின் இயல்பையும் இறைவனின் நிலைப்பாட்டையும் விளக்கியுள்ளான்.

பிரபஞ்ச உற்பத்தியில் பெரும்பாபம் கொண்டு உலகத்தை உருவாக்கி உயிரினங்களைத் தோற்றுவித்த இறைவனின் படைப்புக் களிலே மனிதவர்க்கமே மிகமிக மேலானது வாக விளங்கி வந்தது. ஆனால் இந்த மனித வர்க்கமானது படிப்படியாகப் பல்கிப் பெருகி வந்தபோதிலும் அடிப்படை அறிவும் மனிதப் பண்பாடும் இல்லாததாகவே இருந்து வந்தது. இதனால் ஆண்டவன் அருளால் அகிலங்கள் தோறும் பற்பல ஆன்மீகவாதிகள், அருளாளர்கள், புலவர்கள், புத்திஜீவிகள் எனப் பலர் தோன்றி மக்களை கல்வி, கலாசாரம், தெய்வ வழிபாடு, சீருடைய பண்பாடு, பழக்கவழக்கம், பொருளாதாரம் முதலியனவற்றில் சிறப்பாக வாழ்ந்துவர வழிசமைத்து நின்றார்கள். இதன் படி பூஜ்ஜியத்திற்குள்ளே ஒரு ராட்சியத்தை ஆண்டுகொண்டு புரியாமலே இருந்துவந்தான் பூர்வீகத் தலைவன் என்ற இறைவன். இந்த நிலையில் முன்னேற்றமான வாழ்வு நிலையிலும் முழுமூச்சான அறிவு நிலையிலும் மேலோங்கி வந்த மனிதன் விஞ்ஞானம் என்ற பெற்றிமுறையில் மோகம் கொண்டு மேலோங்கி நின்றான். நாளுக்கு நாள் விஞ்ஞான புதுமைகளைக் கண்டறிந்து நினைவிற்கு எட்டாத அரும்பெரும் சாதனைகளை நிலைநாட்டி நின்றான். இதனால் உலகளாவிய ரீதியில் எண்ணரிய மாற்றங்கள், விளைவுகள்

வண்ணங்களில் இல்லை வாழ்க்கை. உன் எண்ணங்களில் உள்ளது அழகிய வாழ்க்கை. 62

ஏற்பட்டன. உணவு, சுகாதாரம், மருத்துவம், தொழில்நுட்பம், பொருளாதாரம் முதலிய விழுமியங்கள் யாவும் விஞ்ஞானத்தினால் ஏற்பட்டனவாகும். படைத்தவன் படி அளப்பான் என்ற நிலை மாறி படி அளப்பவனைப் படைப்பதே தங்கள் வசம் என்ற தோரணையில் இறைவனுக்கே சவால்விடும் அளவிற்கு ஏற்றம் கொண்ட நினைவிற்கு உள்ளானான். அவனே அன்றி அணுவும் அசையாது என்று ஆண்டவனின் அடிபொற்றி நின்ற அகில மக்கள் எல்லாம் விஞ்ஞானம் இன்றி வாழ்வே இல்லை என முடிவிற்கே வந்துவிட்டார்கள். மக்களிடையே அறநெறிச் சிந்தனைகள் அருகிப்போய் ஆன்மீகம் கேள்விக்குறியானது. போட்டி, பொறாமை, பொல்லாமை, பொய், களவு, போதை, கொலை, கொள்ளை முதலிய பாதகச் செயல்கள் யாவும் ஆட்சிப்பீடம் ஏறியது.

நாடொன்று உருவாவதற்கு நல்லரசன் ஒருவன் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான். அந்த அரசனோ நாட்டின் நலன்களைப் பாதுகாத்து மக்களை நல்லபடி நடாத்திவந்தான். மக்களும் தக்கபடியே வாழ்ந்து வந்தனர். இப்படி ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்து வந்தபோதிலும் இடையிடையே போட்டி, பொறாமை இன மத பேதங்கள் ஏற்பட்டு பெரும் பிரச்சனைகள் மோதல்கள் உருவாகின. இதனால்

அரசனால் ஆட்சிசெய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. எனவே அரசன் தன் முழு அதி காரத்தையும் பிரயோகித்து தன் படைபலத்தைப் பெருக்கி கலகக்காரர்களை அடக்கி ஒடுக்கி நாட்டை வழமைக்குக் கொண்டு வந்தான்.

இதற்கு ஏற்றாற்போல் வித்தாகி முளையாகி விளைவதாகி விளைவிக்கும் பொருளாகி மேலும் ஆகிய மேற்கூறிய பூர்வீகத் தலைவனை புறமுதுகு காட்டி ஓடவைக்கும் புரட்சிதனை கட்டவிழ்த்து விட்டால் வெடிப்பது புகம்பம் அல்லாது வேறென்ன? அநீதியும் அட்டுழியமும் ஆக்கிரமிப்பும் தலைதூக்கி வெறியாட்டம் ஆடியதால் ஏற்பட்ட பெரும் அழிவுதான் இந்த உலகழிவு. இதற்குத்தான் பெயர் கொரோனாவா? ஆம் உலகத்தையே உறிஞ்சிக் குடிக்கும் இக் கொடிய அரக்கனை உருவில்லாது ஒழித்து அழிப்பது யார்? உணர்வுகளை உதறித் தள்ளி தெய்வச் சிந்தனையை சிதறடித்து மெய்ஞ்ஞானத்தை விஞ்ஞானத்தால் விரட்டி அடிக்கும் உள்ளங்கையில் உலகைக் காணும் உத்தமர்களால் தான் இது முடியுமா? அஞ்ஞானத்தை அகல் வித்து மெய்ஞ்ஞானத்தைத் தந்தருளும் விமல மூர்த்தியை வேண்டித் தொழுது ஏற்றம் காண்பதே இதற்கு வழி. அவனே அன்றி அணுவும் அசையாது.

சேவல் மயில் உனதாக்கிக்கொண்ட வேலவா

வேலெடுத்து வீசி விளையாடும் முருகா - எமது

வினை விலக்க மயில் ஏறி வா முருகா

காலெடுத்து உனது தலம் காண முருகா

கருணை பொழிந்து நல்லருளைத் தா முருகா

ஆதிசிவன் மகனெனவே நெற்றிக் கண்ணில் உருவாகினாய்

அண்டி னோரைக் காத்திடவே வேலெடுத்தாய்

சூரனோடு போர் செய்து வெற்றியும் கண்டாய்

சேவல் மயில் உனக்கெனவே உவகையொடு ஆக்கிக்கொண்டாய்.

~சின்னப்ப தனபாலசிங்கம்~

தோல்வியின் அடையாளம் தயக்கம்.

ஆலயத்தின் உட்பொருளும் நவீன உட்பிரவேசமும்

— செல்வி ச. சரணியா அவர்கள் —

(தொடர்ச்சி...)

ஆலயத்தின் அமைப்பானது ஆகம முறைப்படி அமைக்கப்படுகின்றது என்பது அனைவரது நம்பிக்கை ஆலயங்கள் என்றும் இயற்கை சூழ்ந்த அமைதியான இடத்தில் எழுந்தருள் வேண்டும். இதனாலேயே அவ் ஆலயத்தின் முழுமையான சக்தியை உணர முடியும்.

இன்று ஆகம பிரமாணங்கள் துணையின்றி இடவசதிக்கு ஏற்ப அமைக்கப்படுவதும் மேலும் நவீன நகரமாக்கலினால் உள்வாங்கப்பட்ட ஆலயங்களில் தெய்வீக ஒலியின்றி வாகன இரைச்சல் அமைதியின்மை மனதை ஒருமுகப்படுத்தி இறைவனை வழிபடத் தடையாக அமைந்துள்ளது.

மேலும் ஆலய அமைப்பில் பாரம்பரிய மரபு பேணப்பட வேண்டுமே தவிர நவீன தாக்கம் துலக்கும் இடமாக இருத்தல் கூடாது. இவற்றுள்; அலங்கார மின்விளக்கு பொருத்துதல், மாபிள் பதித்தல், ஐன்னல் வைத்தல், சீர் போடுதல் இவை மரபுரீதியான ஆலய அமைப்பை மீறியவை ஆகும். இவை அனைத்தும் ஆலயத்தின் அமைப்பையும், தெய்வீகத் தன்மையையும் சிதைக்கும் என்பதே உண்மை.

அடுத்து ஆலய கருவறை; தெய்வம் உறையும் ஆலயத்தின் பிரதான பாகமான இது எமது மனதிற்கு உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. மனம் எவ்வாறு மலங்களால் பீடிக்கப்பட்டு ஞானஒளி இன்றி இருளாக இருக்கின்றதோ அதேபோல் கருவறையும் இருளாக இருக்க வேண்டும் என்பது ஐதீகம். இந்த கருவறை இருளானது தீப ஆராதனையில் இருள் நீக்கப்பட்டு வெளிப்படும் கரு மூலவர்போல், மலம் நீங்கப்பெற்றதும் உண்மைப் பொருள் துலங்

கும் என்பதே கருவறையின் உட்பொருளாகும். ஆனால் இன்று கருவறைகள் நவீன மின் விளக்குகளால் ஜொலிக்கிறது.

மேலும் வெறும் பாதத்தோடு ஆலயத்தின் வெளிவீதி மணல்மீது சுற்றிவரும்போது ஆலய மணி ஓசையோடு எம் சிந்தனை தெய்வீகம் பெற அங்கு மனமும் உடலும் பெறும் நன்மை ஆயிரம். இதில் மூளைக்கு செல்லும் இரத்தப்பாய்ச்சல் சீரசெய்யும் அத்தோடு மனதை ஒருநிலைப்படுத்தும் என்பதும் திண்ணம் இவ்வாறு உளவியல் ரீதியாகவும் விஞ்ஞான ரீதியாகவும் நிரூபிக்கப்பட்ட இந்த தாட்பரியங்களை இன்று மறந்து ஆலய வெளி வீதிகளுக்கு தார் இடுதல் மற்றும் அலங்காரக் கற்கள் அடுக்குதல் ஆகிய செயற்பாடுகளால் மரபோடு பிணைந்த தெய்வீகத்தையும் எம்மோடு தொலைக்க எண்ணுவது சுயநலம் அல்லவா?

மேலும் ஆலயம் ஓர் கலைக்கூடம் ஆகும் மனிதனது உள்ளத்தை தன்வயமாக்கி வெளிப்படும் ஆற்றலே கலை. அவ்வகையில் என்ற வகையில் மனிதன் மனதை ஒருமுகப்படுத்தி இறைவனை வழிபட ஆலயங்களில் கலை அவசியம்.

“மண்டபமும் கோபுரமும் மாளிகை குளிகையும்
மறை ஒலிபும் விழ வொலிபும் மறுகுநிறை
வெய்திக் கண்டவர்கள் மனங்கவரும்”

என்று ஒலி நிறைந்த சூழலில் அருள் பெருகும் என்பதாடாக இசைக்கலை துலக்கப்பட்டுள்ளது. “குறலொலி யாழொலி கூத்தொலி யேத்தொலி.....” என்று திருப்பல்லாண்டில் சுட்டுவதுபோல ஆலயங்கள் இசையால் நிரம்பி இருத்தல் வேண்டும். இது மக்கள் மனதில் அமைதி மேலும் பக்தி உணர்வு பங்குவகிக்கும்.

புத்தகங்களைவிட அனுபவமே அதிக சாதனை புரிகிறது.

ஆனால் இன்று சில இசைக்கருவிகளை தொல்பொருட்களாகப் பாதுகாத்து வருகின்றோம். அதே நேரம் இன்று இசைக்கருவிகளை இசைக்கும் ஆர்வலர்கள் இல்லாத பட்சத்தில் மின் இசைக்கருவிகள் மூலம் இசைக்கலையை ஆலயங்களில் கேட்கவேண்டி இருக்கிறது. ஆகம வழிபாட்டில் சோடிகா முத்திரையினால் சத்தம் எழுப்பி நிக்பந்தனம் செய்ய வேண்டும் என விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இதனை நடைமுறைப்படுத்த முன்வர யாரும் இல்லை.

இந்துக்களினுடைய ஆலயங்களில் இடம்பெறுகின்ற கிரியைகள் தன்னுள்ளே சொல்லொணா அறிவியல் மற்றும் விஞ்ஞான தார்ப்பரியத்தையும் உளவியலையும் கொண்டு உள்ளது. அவற்றை ஆகம பிராமணங்கள் கூறுமபடி ஆற்றும்போது அதனுடைய முழுப் பயனுடன் இறையருளையும் பெறமுடியும். ஆனால் இன்று இதன் உண்மைத் தன்மை கேள்விக்குறியே! நித்திய நைமித்திய பூஜை, அர்ச்சனை, அபிஷேகம், கும்பாபிஷேகம் மற்றும் மகோற்சவம் என்ற பல கிரியைகள் பின்னிப்பிணைந்துள்ளது.

“உன்னைச் சிருங்காரித் துவன்முகைப் பராமல்
என்னைச் சிருங்காரித் திருந்தேன் பராபரமே”

என்று கழுவிர்க்கமுற்றுப்பாடும் தாயுமானவர் அபிஷேகம் நிறைவுற்றதும் வாசனைப் பொருட்கள் இட்டு அலங்கரித்த இறைவன் அழகை கண்டு இன்புற்று நின்றது புலனாகின்றது. இந்தச் செய்யுளுடாக மேலும் இங்கே அலங்காரக் கலையும் துலக்கப்பட்டு உள்ளது. இத்தன்மை கொண்டு விளக்கிய இவ்வண்ணமான செய்யுள்கள் பல எம் முன்னோர் எமக்களித்த காரணம் “யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம் என்று; ஆனால் நாம் அவற்றை இழந்து கொண்டிருக்கின்றோம். இதேபோலவே எமது ஆலயங்களில் இடம் பெறும் ஒவ்வொரு கிரியை மற்றும் செயற்பாடு

களும் தன்னுள்ளே பல உளவியல், விஞ்ஞான பூர்வமான நன்மைகளைக் கொண்டுள்ளது. ஆகவே இனியேனும் அந்த தன்மைகளை உணர்ந்து கிரியைகளை முழு மனத்துடன் ஆற்றுவோமாக.

மேலும் இத்தகைய கிரியைகளை பக்தி திகழ மெய்யன்போடு ஆண்டவன் அகம் குளிர இவ்வுலக மாந்தர்களின் இதயமெல்லாம் குளிர ஆற்றுவதற்கு சிவாச்சாரியார்களின்மீது பக்தர்களுக்கு நம்பகத்தன்மை முக்கியம்.

ஆகமம் சாராத ஆலயங்களில் இடம் பெறும் பலவிடுதல் கிரியை எமது இந்துசமய மனிதநேயத்துக்கு அப்பாற்பட்டது. இந்தக் கிரியையால் இறைவன் குளிரமையடைவான் என்பது தான் முற்றாக மறுக்கும் கருத்து. ஒருசில மூடச்செயல்களால் ஏனைய மதத்தினரிடையே இந்துசமய தத்துவ சிந்தனைகள் தவறாகவே இருக்கும். அத்தோடு எம்மவர்களின் மதமாற்றத்திற்கும் காரணமாக அமைந்து விடுகின்றது. பஞ்சமா பாதகங்களை பற்றி உறுதியாக எம்மத வழி வாழ்ந்து வெற்றவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். இவ்வாறு இருக்கையில் தன்னுயிர் காக்க மக்கள் பிற உயிரை இறைவனுக்காக நேர்ந்து உயிர்ப்பலி இருகின்றனர். இதன் தவறை சுட்டும் தெய்வப்பலவர் வரிகள் அர்த்தமுள்ளது; சிந்திக்கவும் வைக்கும்.

“தன்னுயிர் நீயினும் செய்யற்க தான்பிறிது
இன்னுயிர் நீக்கும் வினை”

மேலும் அறம் வளர்ப்பதும் எமது ஆலயங்களின் பிரதான பண்பாகக் காணப்படுகின்றது என்பது அனைவரும் அறிந்த உண்மை. ஆனால் இந்தப் பண்பு இன்றும் ஆலயங்களில் கடைப்பிடிக்கின்றனவா? என்பதே சந்தேகம் இந்தச் சந்தேகம் தீர்க்கவேண்டியது பக்தர்களான எமது கடமையாகும். இவற்றைத் தெளிவாக அடுத்த கட்டுரையில் ஆராய்வோம்.

(தொடரும்...)

கோபத்திற்குக் கொடுக்கும் மரியாதையை யாரும் புன்னகைக்குக் கொடுப்பதில்லை.

கலியுகத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ கந்தனை வேண்டி கந்தசஷ்டி விரதம் அநுட்டிப்போம்

— திரு காரை எம்.பி. அருளானந்தன் அவர்கள் —

ஐப்பசி மாதம் வளர்பிறையில் அமாவாசையை அடுத்து வரும் பிரதமை முதல் சஷ்டி ஈறாக ஆறு நாட்கள் கந்தப்பெருமானை வேண்டி கடைப்பிடிக்கப்படுகின்ற விரதம் கந்தசஷ்டியாகும்.

கந்தப் பெருமான் சூரபத்மனைத் தலைவனாகக் கொண்ட அசுரப்படையை வாட்டி அழித்த திருவிளையாடலைத்தான் கந்தசஷ்டி விரதமாக கடைப்பிடித்து வருகின்றோம்.

பரமேஸ்வரனுக்கும் பார்வதி தேவிக்கும் குமாரனாக உதித்த முருகப் பெருமான் தேவர்களுக்குச் சொல்லொணாத துன்பம் செய்த சூரபத்மன், சிங்கமுகன், பானுகோபன் போன்ற கொடிய அசுரத் தலைவர்களையும் அசுர குலத்தையும் ஆறுநாள் போரில் அடக்கி ஒடுக்கி சங்காரம் செய்தார்.

வேலினால் சூரபத்மனைப் பிளந்த முருகப் பெருமான் அவனது உடலின் ஒரு பகுதியை மயில் வாகனமாகவும் மற்றொரு பகுதியைச் சேவல் கொடியாகவும் தமதாக்கி ஆட்கொண்டு தேவலோகத்தைக் காத்தருளினார்.

ஆறா றையுந்த தன்மேனிலையைப்
பேறா வடிவேன் பெறு மாறுளதோ
கீறா வருசூர் இதைவித் திமையோர்
சூறா வுலகங் குளிரி வித்தவனே.

என்பது சூரசங்காரத்தை எடுத்து உரைக்கும் கந்தரநுபூதிப் பாடலாகும். உலகில் ஜீவராசிகளுக்குத் தாயாய், தந்தையாய், இறைவனாய் இருந்து அருள்பாலிக்கும் கந்தவேள் யாரை அழிப்பது? யாரைக் காப்பது? மறக்கருணையால் அசுரர்களின் இயல்பை அழித்து தேவ இயல்புடன் அவர்களை ஆட்கொண்ட திருவிளையாடலே சூரசங்காரமாகும்.

பிளக்கப் பிளக்க முளைத்த சூரன் ஈற்றில் கடலில் மாமரமாக வளர்ந்து நின்றான். கடலில் மரமாக நின்ற சூரனைக் கந்தப்பெருமான் சஷ்டியில் அறுத்தார் என்பதும் பிளவுதோறும் முளைத்த அவனது ஆணவத்தை அழித்து அவனை ஆட்கொண்டார் என்பதுமே சூரசங்காரத்தின் கருத்தாகும்.

எமது வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை விளக்குவதற்கு ஏற்பட்ட ஒரு புற உபகாரத் திருவிளையாடலே கந்தவேளுக்கும் அசுரப்படைக்கும் இடையில் நடந்த போரும் சூரசங்காரமும் ஆகும். பிரபஞ்ச வாழ்வும் ஒரு தொடர்ச்சியான போராட்டமே ஒவ்வொருவரின் உள்ளத்தில் எழுகின்ற தேவ இயல்புக்கும் அசுர இயல்புக்கும் இடையில் இடையறாப் போரும் பூசலும் சங்காரமும் நடைபெற்றுக்கொண்டேதான் இருக்கின்றன.

எம்மில் எழும் அகங்கார, காம, குரோத மத, மார்ச்சரிய விருத்திகளே அசுரத் தலைவர்கள் என்றும் தீய எண்ணங்களே அசுரப்படை என்றும் சொல்லலாம். இந்த அசுர

சரியான வாய்ப்பு வந்தால் தெளிவாகச் சிந்தித்துச் செயலாற்றுங்கள்.

இயல்புடன் தொடர்ச்சியாக இருக்காது போராடி அடக்கி ஒடுக்கி அழித்து நற்பேறு அடைய வேண்டும் என்பதே மனித வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகும்.

நாம் உடம்பைப் பெற்றது இறைவனை வணங்கி முக்தியடைவதற்கே என்பது ஆன்றோர் மொழி. கந்தசஷ்டி விரதம் முருகப்பெருமானுக்கு உரிய விரதங்களுள் முதன்மையானதாகும். இதை முறைப்படி கடைப்பிடிப்போர் மற்ற எல்லா விரதங்களையும் பிடித்த பயனைப் பெறுவர் என்பது எம் முன்னோர் எமக்குச் சொல்லித் தந்தது.

கந்தசஷ்டி விரதம் ஆறு நாட்களை உள்ளடக்கியது. ஆறு நாட்களும் முழு விரதம் இருப்போர் பூரண உபவாசமிருந்து ஏழாம்நாள் காலை பாரணை செய்வர். அவ்வாறு கடைப்பிடிக்க இயலாதவர்கள் தத்தமது தேகநிலைக்கு மன நிலைக்கு ஏற்ப திரிகரண சுத்தியுடன் இயன்ற மட்டும் கடைப்பிடிக்கலாம்.

மனச் சுத்தமும், ஆழ்ந்த பக்தியும் தெய்வ நம்பிக்கையும் இந்த விரதத்திற்கு முக்கியமானவை.

இந்த விரத நாட்களில் கந்தசஷ்டி கவசம், கந்தர் கலிவெண்பா, கந்தர் அலங்காரம், கந்தர் அநுபூதி, திருப்புகழ், சண்முக கவசம் ஆகியவற்றில் மனதுக்கு உகந்த பாடல்களைப் பாடி கந்தப் பெருமானின் அருள்பெற்று உய்யலாம்.

ஆகவே இந்த கந்தசஷ்டி நாட்களில் மட்டுமன்றி வாழ்நாள் முழுவதும் நின்றும், இருந்தும், கிடந்தும், நடந்தும் முருகனையே நினைத்து அவன் அருட்பாடல்களைப் பாடிப் பரவி உலகத்தில் அறியாமைகள் யாவும் ஒழிந்து அழிந்து எல்லோரும் இந்த மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழப் பிரார்த்திப்போமாக.

அன்பை அடையும் வழி!

ஒரு முனிவரிடம், ஒரு பெண் வந்து தன் கணவன், சில நாட்களாகத் தன்னிடம் அன்பாக நடந்துகொள்ளவில்லை என்று கூறி அதைச் சரிப்படுத்த மருந்து ஏதாவது தரும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். முனிவர் கூறிய சமாதானங்களை அவள் கேட்கவில்லை. நிறைவடையாத அப் பெண்ணின் தொந்தரவு பொறுக்கமுடியாமல், “அப்படி ஒரு மருந்து தயாரிக்க புலியின் முடியொன்று வேண்டும்” என்றார்.

மறுநாளே அப்பெண் காட்டுக்குச் சென்றாள். ஒரு புலியைக் கண்டாள். அது உறுமியது. பயந்துபோய் வீடு திரும்பிவிட்டாள். மறுநாளும் காட்டுக்குச் சென்றாள். அதே புலியைக் கண்டாள். அப்போதும் உறுமியது. ஆனால் அன்று பயம் சற்று குறைவாக இருந்தது. ஆனாலும் திரும்பிவிட்டாள்.

அவள் தினந்தோறும் காட்டுக்குள் வருவது பழக்கமாகிவிடவே புலி உறுமுவதை நிறுத்தியது. சில நாட்களில் அவள் புலியின் அருகிலேயே செல்லக்கூடிய அளவுக்குப் பழக்கம் வந்துவிட்டது. ஒருநாள் புலியின் ஒரு முடியை எடுக்கவும் முடிந்தது. அந்தப் புலியின் முடியை முனிவரிடம் கொடுத்தாள். முனிவர் அதை வாங்கி பக்கத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பில் போட்டுவிட்டார். அதைப் பார்த்து அந்தப் பெண் மனம் குறம்பி நின்றாள்.

முனிவர் அவளைப் பார்த்து, “இனி உனக்கு முலிகை தேவையில்லை. நீ புலியின் முடியைப் பிடுங்கும் அளவுக்கு அதன் அன்பை எப்படிப் பெற்றாய்? ஒரு கொடுமான விவங்கையே நீ உன் அன்புக்கு அடிமையாக்கிவிட்டாய். அப்படி இருக்கும்போது உன் கணவரிடம் பாசத்தைப் பெறுவது கடினமான காரியமா, என்ன?” என்று கேட்டார். முனிவரது பேச்சு அவளது மனக்கன்களைத் திறந்தது. மனத்தெளிவு பெற்றவளாக வீடு திரும்பினாள்.

அறிவினால் அடையும் புகழ் ஒருபோதும் அழிவதில்லை.

சந்நிதியான் ஆச்சிரமம் (மோகன் சுவாமி மடம்)

வாழ்த்துப்பா

- திரு ஆ. விநாயகமூர்த்தி அவர்கள் -

பன்னிருசீர் விருத்தம்

அடியவர்கள் பசிப்பிணியை அகற்றுதற்கு
 அமைந்தமட ஆலயங்கள் அதிகமிங்கே
 அதிலொன்றே சந்நிதியா னாச்சிரமம்
 அது என்றும் நற்பணியைத் தொடர்கநன்றாய்
 கடிய பணி யிதுஇலகு வான தல்ல
 காண்பவர்க்குத் தெரியுமிதன் சிரமம் என்றும்
 கந்தனருள் அடியவர்கள் பசிதீர்ந் தேகல்
 கடமையென அப்பணியைச் செய்வோர் வாழ்க!
 வடிவேல னருளாசி யிவர்கட்குண்டு
 வழிவழியா யிப்பணியுந் தொடரவேண்டும்
 வருந்தொண்டர் பசியாறி மகிழவேண்டும்
 வள்ளிமண வாளானருள் புரிவா னென்றும்
 அடியேனை வாழ்த்திடவே வைத்தானந்த
 ஆறுமுகன் கருணையதை என்னென்பேன் நான்
 அகமகிழ்ந்து கூறுகிறேன் ஆசிவாழ்த்தே
 அவனருளே யல்லாது வேறொன்றுண்டோ?

மோகன்மடம் சமயப்பணி செய்துவாழ்க!
 மென்மேலு மங்கவர்க்குப் பொருளையீந்து
 முட்டின்றி யிப்பணியைச் செய்வதற்கு
 முன்வருக வள்ளல்பெரு மக்களிங்கே
 பாகனுமை பங்கனருட் குமர னையன்
 பன்னிருகை வேலவனி னடியரிங்கே
 பசிப்பிணிநோய் தீர்ந்தேக வேண்டுமென்றே
 பணிபுரிவோ ரனைவருமே வாழ்க! வாழ்க!!
 ஏகனனே கன்பெருமான் சிவனின் நல்ல
 அடியவர்கள் முருகனடி யவரே யன்றோ?
 என்றடியார்க் கமுதளிப்போ ரினிது வாழ்க
 எம்பெருமான் சிவனவனே முருகனென்று

பகிர்ந்த துன்பம் பாதியாகிறது. பகிர்ந்த இன்பம் இரட்டிப்பாகிறது.

ஆகவே தம்மறிந்தோ ருரைப்பதுண்டு
அவ்வகையில் முருகனையே வணங்கினாலும்
அது சிவனின் வணக்கமென ஆகுமன்றோ?
ஆதலினால் முருகனையும் வணங்குவோமே!

அறுசீர் விருத்தம்

பசியாற உணவளித்தல் மட்டுமெங்கள்
பணியல்ல ஆன்மீக நெறியில் நின்று
இசைபாடும் பஜனைபிரார்த் தனைபேச்சுக்கள்
எல்லாமே நிகழ்த்துவதெம் பணியேயென்று
இசைவேள்வி பிரசங்கம் வெள்ளிதோறும்
இங்குண்டு அத்தோடு மாதந்தோறும்
பசிதீர்க்கும் பணியோடு ஆன்மீகத்தைப்
பற்றியசஞ் சிகையுண்டப் பணியும்நன்றே.

ஆன்மீகச் சொற்பொழிவு வெள்ளிதோறும்
இங்கிருக்கும் மதியவுண வதுவுமுண்டு
மான் மகளாம் வள்ளிமண வாளன்கோயில்
முன்னிருக்கும் மோகன்மடச் சிறப்புநன்றே
ஆன்மீகச் சஞ்சிகையை மாதந்தோறும்
இங்குவெளி விடுவதுஞ் சிறப்பாமன்றோ!
ஆன்மீக சாதனைசெய் மடம்தென்றால்
ஆலயமே யிதுமுருக னருளாமன்றோ!

திண்ணையில் பார்க்கலாம்

சந்தியில் திண்ணையொன்று இருக்கிறது - அதில்
சம்பாவிக்க முருகன் தினம் வருவான்
எந்தியும் அதிலே விளைவதினாலே அடியார்
எல்லோரும் அதனருகே தவமிருப்பர்!

முன்னாளில் கதிர்காமர் முருகனோடு ஒன்றாக
மேவிய பூவரசு மரமதில் மகிழ்ந்ததனால்
எந்நாளும் அடியார்கள் அதனருகே பாடி
ஏற்றிடும் முருகனும் கேட்டு ஆனந்திப்பான்.

~கே.எஸ். சிவஞானராஜர்~

ஆர்வமில்லாதவன் பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்க முடியாது.

நித்திய அன்னப்பணிக்கு உதவிபுரிந்தோர் விபரம்

(தொடர்ச்சி...)

ஜனீஸ்வரன் உமாலினி	உரும்பராய்	15000. 00
T. கணேசநாதன்	குப்பிளான்	10000. 00
M. நாகையா	கொக்குவில்	30000. 00
க. சிவகுமார்	தெல்லிப்பழை	3000. 00
கு. சஞ்சி	குரும்பசிட்டி	1000. 00
வி. ஜெயக்குமார்	ஜேர்மன்	10000. 00
பு. கிஷோத்	நீர்வேலி	10000. 00
ம. கோபாலகிருஷ்ணன்	கொக்குவில் மேற்கு	2000. 00
நி. கிருஷ்ணஜினா	கொக்குவில்	1000. 00
நா. ராஜகுரு	திருகோணமலை	5000. 00
இ. மனோகரன்		
ம. குமரராஜ்	} (கனடா)	கொம்மந்தறை
ம. செந்தில்ராஜ்		
காயத்திரி செந்தில்ராஜன்	கனடா	5000. 00
நாகம்மா சுப்பிரமணியம்	யாழ்ப்பாணம்	10000. 00
க. பரதன்	லண்டன்	5000. 00
ஸ்ரீரங்கன் சிவக்கொழுந்து	வசாவிளான்	25000. 00
யோ. முரளி ஹேமசியா	சுதுமலை	5000. 00
ஐ. பற்குணநாதன்	கொக்குவில்	15000. 00
ப. லோகேஸ்வரி	சங்கரத்தை	500. 00
த. சுமதி	கோப்பாய்	2000. 00
ம. விஜயசுந்தரம்	கனடா	5000. 00
ஞா. காமராஜ்	அச்சுவேலி	500. 00
ஜெ. செல்வமலர்	சித்தங்கேணி	2000. 00
K. மகேஸ்வரன்	குப்பிளான்	5000. 00
திருமதி சொ. சிவகுமாரி	கொழும்பு- 15	10000. 00
திரு ஜெயசீலன் குடும்பம்	மொறட்டுவ	5000. 00
இ. தயாநிதி	கிளிநொச்சி	1000. 00
அ. ஜிமலன்	புத்தூர்	2000. 00
ஆ. அம்பலவாணர்	கனடா	5000. 00
தேவன் ஸ்ரோர்ஸ்	ஆவரங்கால் 1புட்டி பருப்பு 1மூடை அரிசி	

(தொடரும்...)

ஒரு அறிவாளி தனக்குள்ளேயே எல்லாவற்றையும் எதிர்பார்க்கிறான்.

அஹிம்சை

— திருமதி இராஜேஸ்வரி ஜெகானந்தகுரு அவர்கள் —

எமது வாழ்வில் நாம் அன்றாடம் பின்பற்றவேண்டிய பல நல்ல அம்சங்களை மனு தர்ம சாஸ்திரம் விதித்துள்ளது. அவை ஒவ்வொன்றும் எமது நன்மைக்கே என்பதை முதலில் யாம் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

எல்லோருக்கும் பொதுவான ஒரு தர்மம் அஹிம்சை. பிற உயிர்களை துன்புறுத்தாமல் இருப்பது அஹிம்சையின் பார்ப்பும்.

அஹிம்சையை மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய மூன்றினாலும் கடைப்பிடித்தல் அவசியம். சரீர்த்தால் மாத்திரமின்றி வார்த்தைகளாலும் மனதாலும் கூட பிறருக்கு நாம் தீங்கு விளைவிக்கக் கூடாது.

இயற்கையிலே மனிதனுக்குப் பிறரை இம்சிக்க வேண்டும் என்ற வேண்டாத குணம் இருப்பதில்லை. ஆனால் பிறர் அவனைச் சீண்டும்போது, அவர்கள் தமக்குக் கெடுதல் செய்யும்போது, மனிதன் தானும் பதிலுக்கு கெடுதல் செய்ய முற்படுகின்றான்.

இந்த இடத்திலேதான் நாம் மிக விழிப்பாக இருக்கவேண்டும். பிறர் எமக்குச் செய்யும் துன்பங்களை நாம் சகித்துக்கொள்ளப் பழக வேண்டும். இது சுலபமான காரியம் அல்ல. இருப்பினும் நாம் இந்த வழியில் முயற்சி செய்துதான் ஆக வேண்டும்.

“இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்
நாண நன்னயம் செய்து விடல்”

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு.

உதாரணமாகப் பாருங்கள். எமது வீட்டுக் குழந்தை எமக்கு வேண்டிய ஒன்றை உடைத்துவிட்டது என்று வைப்போம். உடனே அக் குழந்தையை நாம் இம்சிக்கிறோமா இல்லையே. மறுநாள் முதல் அப்படியான காரியத்தை அக் குழந்தை செய்யாமல் இருக்க நாம் பார்த்துக்கொள்வோம்.

இதேபோன்றுதான் எமக்கு இன்னல் செய்யும் மற்றவரையும் நாம் கருத்தில் கொண்டு அவர்களை மன்னிக்கும் சபாவத்தை நாம் எம்முள் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இந்நிலையில் எமது மனம் எம் வசப்படுகின்றது. எம் மனம் மட்டும் எம் வசப்படுமானால் நாம் எவ்வளவோ சாதனைகளை படைத்து விடலாம். நிம்மதியாக வாழலாம். எமது மனம் யானைப் பலம் கொண்டது. அதனை எம்வசப்படுத்தி அடக்குதல் மிகமிகச் சிரமமானது. யானையை அடக்கிப் பழக்குதல் சிரமம். ஆனால் அதனை அடக்கிப் பழக்கிவிட்டோமேயானால் பின்னர் அதனைக் கொண்டு நாம் மிகப் பெரிய வேலைகளைச் செய்விக்கலாம்.

ஆஞ்சநேயர் தனது மனதை ஜெயித்ததால்தான் அத்தனை சக்திகளைப் பெற்றார். அஹிம்சையை அனுசரித்ததனால்த்தான் தாம் தமது மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடிந்ததென எத்தனையோ மகான்களும் யோகிகளும் கூறியுள்ளார்கள். அஹிம்சையை நாம் அனுட்டிக்கும் போது எம்மிடம் இருக்கும் குரூர குணம் நீங்கி சாந்தம் உண்டாகும். அத்தோடு எம்மோடு இருப்பவர்களும் அன்புவயப்பட்டு நன்மை அடைவார்கள்.

தூய்மை, பொறுமை, விடாமுயற்சி இவையே வெற்றிக்கு அடிப்படை.

தனது உடலைப் பெருக்க பிற உடலைத் தின்பவன் அஹிம்சையைப்பற்றி சிந்திக்கவே முடியாது.

“தன்ஊண் பெருக்கற்குத் தான்பிறிது ஊண் உண்பான்.
எங்ஙனம் ஆளும் அருள்”

என்கிறது குறள்.

பயன் இல்லாத ஊண் பெருக்கலை பயன் என்று கருதி இக்கொடிய செயலைச் செய்வனிடம் அன்புக்கும், அருளுக்கும் அஹிம்சைக்கும் இடமே இல்லை. இதைச் சற்று ஆழமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தால், உண்மை புரியும். அதைத் தொடர்ந்து வள்ளுவர் பெருமான் கூறுவதைப் பாருங்கள்.

“அருள் என்பது யாதெனில் கொல்லாமை கோறல்” என்றார்.

முன்னர் யாகங்களில், யக்ஞங்களில் உலக ஷேமத்திற்காக சில தேவதைகளைத் திருப்திப்படுத்துவதன் பொருட்டு பிராணிகளை பலி கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்து வந்தது. பின்னர் இவ்வழக்கம், வெகுவாக அருகிவிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கொல்லாமை என்னும் வழக்கத்தை “விதி” போட்டு கட்டுப்படுத்துவதிலும் பார்க்க தாமாகவே பிரியப்பட்டு தம் மனதைக் கட்டுப்படுத்தி வெற்றி காண்பதே சிறப்பும் பூரண வெற்றியும் ஆகும்.

சந்நியாசிகள் பூரண அஹிம்சையை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என இந்து தர்மம் கூறி உள்ளது. சந்நியாசி ஒரு இலையைக்கூடக் கிள்ளக்கூடாது. தாவரத்தினைக்கூட அவன் இம்சிக்கக்கூடாது. அஹிம்சை காரணமாக அவனுக்கு அக்கினி காரியமே விதிக்கப்படவில்லை. அக்கினி என்றிருந்து விட்டால், அதில் பூச்சி புழு தவறி விழுந்து சாகக்கூடும். தீயில் விழுந்ததைக் காப்பாற்றிவிட முடியாது. இதனால்தான் யாகம், ஹோமம் என்பன துறவிக்கு இல்லை.

அக்கினி காரியம் செய்யாததால் கடைசியில் சந்நியாசிக்கு தகனம் என்னும் அக்கினி காரியம் இல்லை. அவனுடைய சரீரம் பூமியில் அடக்கம் செய்யப்படுகின்றது.

“சகல பிராணிகளுக்கும் என்னால் பயம் இல்லாமல் போகட்டும்” என்பது, ஒரு சந்நியாசி சந்நியாசம் வாங்கிக்கொள்ளும்போது எடுத்துக்கொள்ளும் பிரதீக்கை ஆகும்.

எனவே அஹிம்சை என்னும் நல் ஒழுக்கத்தை யாம் எம்மால் இயன்ற அளவு கடைப்பிடிப்போம். இதனால் நாம் மாத்திரம் அல்லாமல் எம்மைச் சுற்றி இருப்பவர்களும் இருப்பனவும் இன்பமாக வாழ இடமுண்டு இல்லையா?

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக்

கை கூப்பி எல்லா உயிரும் தொழும்”.

எல்லாச் செயல்களிலும் மிதமான போக்கைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். மிக அதிக நேரம் உறங்குவதோ அல்லது மிகக் குறைவான நேரம் உறங்குவதோ நலமற்ற செயலாகும். அதேபோல் மிக அதிகமாக உண்பதும், உண்ணாமலே இருப்பதும் நலமற்ற செயலாகும். உணவு, உறக்கம், உடற்பயிற்சி செய்தல் அனைத்திலும் மிதமான போக்கு உடையவர்கள் தியானத்தில் ஈடுபட்டால் அவர்களின் எல்லாத் துன்பங்களும் மறையும்.

பசி, உழைப்பு, வியர்வை இவை மூன்றும் பிணியைப் போக்கும் மருந்துகள்.

பொருள் :

குறள் வகு

அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம் அதுபெற்றால்
அற்குப ஆங்கே செயல்.

செல்வம் நிலையில்லாதது; அது கிடைத்தால் தருமத்தை உடனே செய்தல் வேண்டும். (333)

நாளென ஒன்றுபோற் காட்டி உயிரும்
வாள துணர்வார்ப் பெறின்.

பொருள் :

காலத்தின் உண்மைத் தன்மையை அறிந்தவர், அது நாள் என்னும் சிறுகால அளவைப்போற் காட்டி உயிரின் வாழ் நாளைச் சிறிது சிறிதாக அறுத்துச் செல்லும் வாளாயுதம் என அறிவர். (334)

நற்சிந்தனை

மறப்பேனோ குருநாதன் தன்னை

தன்னை யறிந்தேன் தானவ னானேன்

கலிவிருத்தம்

அகண்ட வெளியிலே அப்பனு மம்மையும்
அகண்ட வெளியிலே யாருயி ரெல்லாம்
அகண்ட வெளியிலே யஞ்சுபு தங்களும்
அகண்ட வெளியிலே யானிருந் தேனே

01

அண்டமும் பிண்டமு மகத்திற் கண்டேன்
அண்டமும் பிண்டமு மகமாய்க் கண்டேன்
அண்டமும் பிண்டமு மகத்திற் கண்டிலேன்
அண்டமும் பிண்டமு மாயிருந் தேனே

02

அன்னை பிதாக்குரு வாகிய வமலன்
என்னை வளர்த்தா னென்னோ டிருந்தான்
முன்னை வினையெலாம் முடித்த முதல்வன்
தன்னை யறிந்தேன் தானவ னானேன்

03

அருந்தவர் நெஞ்சி லிருக்கு மமிர்தம்
இருந்த படியே யிருக்கு மின்பம்
பொருந்திய வல்வினை போக்கும் மருந்து
அருந்துயர் நீக்கி யறிந்தேன் யானே

04

பதிவு இல: QD/146/NEWS/2021

ஸ்ரீ செல்வச்சந்நிதி ஆலய முகப்புத் தோற்றம்

